

Tiền Giang

Đừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 1

TÌM BÉN ĐẬU

Từ khi con người kỳ dị đó xuất hiện, Thảo thấy mọi thứ quanh mình dần dần bị đảo lộn. Ban đầu là nếp sống, kế đến là tư duy và sau cùng, nơi sâu thẳm của băng giá như vừa ánh lên một đóm lửa. Dưới mắt mọi người, cái pháo đài mà Thảo đang trú thật vô cùng chắc chắn. Nó vừa che chở vừa thỏa mãn lòng kiêu hãnh của một phụ nữ biết mình có nhan sắc, đầy ưu thế trong một xã hội vốn dĩ không được sung túc và đồng đều. Với nó, Thảo chưa bao giờ thấy cần phải động não. Một ánh mắt, một cử chỉ nũng nịu đủ mang lại kết quả như ý muốn. Bánh xe cuộc sống lăn trên đường ray nên không cần tay lái. Thói quen, tư duy và tình cảm trộn lẫn vào nhau như một ly nước chanh mà trong đó, lượng đường và nước đã ở mức bão hòa. Không phải chỉ có Thảo mà cả những người chung quanh vẫn xem đó là một việc hiển nhiên không cần bàn cãi.

Đến giờ, Thảo vẫn không thể nào quên được lần gặp đầu tiên ấy. Khuôn mặt không lấy gì làm đẹp trai cộng với cái nhìn kiêu ngạo đã xóa đi ấn tượng tốt đẹp mà Thảo đã nghe được trước khi tiếp xúc. Lối nói chuyện bông lơn đã không cho phép kẻ đối diện đưa ra một nhận xét chính xác nào. Trong phút chốc, thứ tự ái kỳ cục của người đàn bà bị đánh thức. Thay vì ra về, Thảo đã ngồi nán lại gọi chuyện bằng tất cả nét duyên dáng và nhu mì của

mình; giống như người thợ săn ngồi dưới gốc cây, bất chấp tiết trời giá lạnh, miễn sao đạt được mục đích. Với lòng tự tin, người phụ nữ có đôi mắt quyến rũ và thân hình đầy đặn đó không hề hoài nghi kết quả mà mình sẽ có. Quá trình chinh phục đang đi theo chiều thuận. Thảo thấy trong cái nhìn của hắn đã thoáng chút ngỡ ngàng. Có thể chứ! Người đàn ông nào không mang một chút tính dương, không chứa một ít sàm sỡ. Nhớ lại, Thảo thấy muốn bật cười vì ý nghĩ chợt lóe lên của ngày hôm ấy. Nhưng cũng như giọng nói bông lơn, cảm xúc của hắn đã đánh lừa Thảo. Bẵng đi một thời gian dài, con người ấy vẫn không thấy đến.

Chiều nay, cơn mưa cuối mùa đang tiếc nuối trút những giọt nước xuống thị xã vùng cao. Những cây thông cổ thụ, những cây cà phê, những cọc tiêu trồng vội theo phong trào xuất khẩu đang cố gắng uống nốt những giọt nước quý giá, chuẩn bị đối phó với một mùa khô dài đằng dặc. Thảo đứng nhìn những tán lá rung rinh. Trên đó, nước và bụi đỏ quện nhau nhoe nhoẹt. Một khoảng trống vừa mở ra phía nào đó mà nàng chưa xác định được. Cảm giác hụt hẫng vừa hình thành khiến Thảo như ngóng trông một điều gì. Điệu Tango quen thuộc vẫn nghe hàng ngày đột nhiên trở nên buồn bã. Thảo đứng lên đến trước gương vừa chải tóc vừa nheo mắt như tự chế điều mình. Chẳng lẽ người thợ săn đã bị hổ vồ? Điều không bao giờ có thể xảy ra.

Tiếng xe gắn máy ngừng trước nhà làm nàng giật mình. Hắn đến. Vẫn nụ cười không thể hiện nội tâm nhưng đủ để buột Thảo kêu lên :

- Anh Tấn!

Người đàn ông vừa gật đầu chào, vừa đưa tay phải mấy giọt nước bám trên tóc, trên áo.

- Cứ lo không gặp được Thảo. Chắc tại trời mưa nên mới chịu ngồi ở nhà?

Cách xưng hô khá tự nhiên. Thảo cũng không chịu kém :

- Anh làm như em hay đi lắm không bằng. Hôm trước họp đáng lẽ em không dự nhưng vì anh Tùng đi vắng.

Tấn - tên người đàn ông như Thảo vừa gọi - đưa tay đón tách nước trà đồng thời khéo léo quan sát người đối diện. Một chút son phấn khiến đôi mắt nàng đen hơn, xanh hơn và đẹp tuyệt vời. Cái miệng vuông đa tình chỉ hơi hé cười đã phô nguyên một hàm răng trắng. Mái tóc dài đen nhánh tiết lộ

cho Tấn biết một sự chăm sóc hết sức công phu. Nàng mặc áo màu vàng, cổ xẻ sâu, không có tay áo, để lộ hai cánh tay trắng, tròn lẳn. Lần trước, trong cuộc họp, thoáng trông thấy nàng, người đàn ông từng trải qua những cuộc địa chấn tình cảm, những trận bão lòng cấp mười hai, tưởng chừng như bị điện giật. Khi cái nhìn chạm nhau, Tấn đã nhìn thấy một vòng sáng định mệnh lóe trên mái tóc người con gái. Vốn là một nhà hùng biện, nhưng Tấn đã điều khiển cuộc họp một cách vụng về, lúng túng, chỉ vì thỉnh thoảng lại thấy nàng mỉm cười.

- Xin lỗi! Anh chờ Thảo một tí.

Nàng bước vội vào bên trong. Tấn đưa mắt nhìn theo và với kinh nghiệm của một người đàn ông từng trải, chàng đoán biết đằng sau cánh cửa, người đẹp đang làm gì. Quả nhiên khi Thảo trở ra, khuôn mặt đã có một chút thay đổi. Má và môi hồng hơn. Mùi nước hoa xạ hương quyện vào mũi khiến Tấn chỉ chực hắt hơi. Thật là nhanh nhẹn, thật là điệu nghệ. Tấn thầm khen. Một phụ nữ mà chàng chưa hề gặp trong đời.

Lớn lên ở một vùng quê ven biển, Tấn đã vào đời bằng những bước chân nặng nhọc, hằn sâu của vết tích xót xa, đau đớn. Sự uyên bác, những cơ may hiếm hoi không đủ bù đắp lại những mất mát mà lẽ ra một người đàn ông không nên có. Những trận cuồng phong tình ái thổi bay từng lớp phù sa

tình cảm, để lộ một bình nguyên trần trụi, khô cằn, không cây cỏ, không hương hoa. Trong cô độc, người đàn ông có đôi mắt u buồn, luôn dằn lòng trung thành với sự khinh bạc. Thêm một lần vấp ngã nữa sẽ chẳng chứng minh một điều gì hết. Tình yêu ví như những tờ vé số, giải độc đắc chắc sẽ không bao giờ đến với những con người mơ mộng. Các giải hạng ba, tư hay an ủi là điều đáng ghê tởm, không thể chấp nhận được. Sẽ không bao giờ có thêm một người đàn bà làm Tấn chao đảo. Sẽ không có ai đủ sức đốt lên ngọn lửa làm tan đi khối băng giá tích tụ đã bao năm trời. Trong lĩnh vực tình cảm, đây là người đàn ông chủ quan đến mức điên rồ.

Còn phần Thảo thì sao? Đây là người đàn bà đẹp cũng chủ quan và kiêu ngạo chẳng kém gì Tấn. Ngày còn là một nữ sinh, Thảo là thời nam châm hút chặt từ các chàng trai. Những buổi diễn văn nghệ, những khóa học nâng cao nghiệp vụ, Thảo luôn là cái đỉnh tập trung sự chú ý của giới mày râu. Bạn học, thầy giáo, cán bộ tham quan trường, hầu như không ai không chao đảo, nghiêng ngã trước sắc đẹp của nàng. Tự ái của người phụ nữ nhan sắc được vuốt ve, phỉnh nịnh ở mức cao nhất. Phát xuất ở khía cạnh này, một thói quen xấu được hình thành lúc nào nàng không hề biết. Đó là cái tính hiếu thắng muốn thu phục bất cứ người đàn ông nào mà nàng cảm thấy bắt mắt. Gần như hầu hết các lần Thảo đều thành công. Nhưng tất cả cũng chỉ có vậy. Chiến thắng đã không mang lại cho nàng một niềm vui nào. Có người vì háo danh muốn được một lần làm chủ đóa hoa biết nói. Có người là con cháu họ Sở nhưng đóng kịch hết sức tài tình. Những cái nàng được và mất tô đậm thêm câu thành ngữ nói lẻ “ Hồng nhan đa truân ”. Mà nàng đa truân thật, rất nhiều người yêu nhưng rồi phải chịu cảnh phòng không. Người bạn đời sau bao năm vất vả lựa chọn đã bỏ nàng để về bên kia thế giới, mang theo trong lòng sự tiếc nuối không bút mực nào tả xiết. Với bạn bè, Thảo vẫn thường tự hào phát biểu “ Chỉ có đàn ông chết vì mình, không bao

giờ chết vì đàn ông ”. Thế nên dưới mắt nàng, Tấn như một con chuột để cho con mèo là nàng, vờn chơi. Cuộc họp các đơn vị kinh tế của địa phương hôm nào chính là dịp tốt nhất cho hai kỳ thủ ngồi vào bàn cờ, đi những nước cờ làm đau đầu người khác. Một chút xao xuyến từ hai phía đã làm cho lần gặp lại thêm sinh động. Trước khi đến gặp Thảo, Tấn đã trang bị cho mình một số hiểu biết về người đối diện. Làm như vô tình, chàng hỏi :

- Sao hôm trước Tùng không dự họp mà Thảo phải đi thay?

- Anh Tùng đi Phan Rang. Phó không họp thay trưởng được sao?

Tùng là thủ trưởng, Thảo phó, nhưng là thứ phó đầy quyền lực.

- Sao lại không được? Không những ủy quyền họp thay mà người ta còn ủy quyền nhiều thứ quan trọng khác, trong đó có cả tính mạng không chừng.

- Trời đất! Anh nghe ai mà nói vậy?

Câu hỏi đầy tính chất vấn nhưng đôi mắt nàng như đồng lõa, như chấp nhận. Tấn biết Tùng rất si mê Thảo. Chính lúc thành lập đơn vị, Tùng đã yêu sách chính quyền địa phương đưa Thảo về làm phó để dễ bề chinh phục. Đã bốn tháng qua, chẳng biết kết quả đạt tới đâu rồi? Tấn cười chống chế:

- Thông thường là vậy! Với một người phó xinh đẹp như Thảo, thủ trưởng nào không điều đúng? Tôi chỉ đoán chừng như thế thôi.

- Hôm nay em mới biết anh Tấn không những rất nổi tiếng về lãnh vực kinh tế mà còn là một thầy tướng số, một nhà tiên tri.

- Đúng là tôi có nghiên cứu về khoa chiêm tinh. Hôm nào có dịp tôi sẽ phục vụ. Vừa qua, nhờ Tùng đi vắng, tôi mới biết là nơi mình đang sống có một đóa hoa vô cùng xinh đẹp.

- Không dám! Đàn ông các anh chỉ khen bằng một con mắt, con bên kia sẵn sàng chế diễu hoặc làm điều đúng người khác. Lối lập luận mang dáng

dấp trí thức cộng với cách phát âm không xác định được người vùng nào đã làm thay đổi cái nhìn của Tấn. Âm sắc thật dễ thương luôn đi đôi với ánh mắt nụ cười và vẻ mặt, người đàn bà trước mặt Tấn có cách diễn đạt thật biểu cảm, có một sức thu hút ghê gớm. Không muốn chấp nhận sự thật đó, Tấn lắc đầu như vẫn thường làm để xua tan cơn buồn ngủ. Trông thái độ không bình thường của chàng Thảo hỏi :

- Anh làm sao vậy?

- Không có gì. Tôi đang nghĩ đến kết quả cuộc họp vừa rồi. Tùng đi vắng chắc Thảo có ký vào bản kiến nghị chứ?

Giọng nàng thật nhu mì:

- Thật tình em không đọc. Thấy Kế toán trưởng đưa bảo ký là em ký.

Nhưng nói cho cùng, em hoàn toàn tin tưởng vào anh. Tấn cười lớn :

-Sao Thảo chủ quan vậy? Lỡ tôi viết những điều không chính xác hoặc sai phạm, đặt bút ký vào rồi, Thảo ân hận sao kịp?

- Em không hề ân hận. Trong cuộc họp em đã thấy anh điều hành và lèo lái mọi người như thế nào. Lập luận của anh không ai bẻ gãy được. Trong đó, những điều liên quan đến quyết định bổ sung vốn, vấn đề ký quỹ và thu thuế, tất cả đều thống nhất với quan điểm của anh.

-Cảm ơn Thảo đã tin cậy và đánh giá cao. Thật tình trong mấy ngày qua tôi luôn có cảm giác nhìn thấy được sự hình thành của một mắt bão khổng lồ. Tai tôi dường như nghe được độ rung của một trận địa chấn khủng khiếp. Biết mà thấy mình bất lực không làm gì được. Thật là phi lý nếu cứ duy trì các đơn vị kinh tế như của chúng ta trong một cơ chế bất hợp lý, chỉ toàn những bó buộc mà không để cho một đường thoát. Tất cả những rủi ro, mất mát, chúng ta phải gánh chịu, trong khi đó lại đi trích máu để bù vào sự chênh lệch của ký quỹ và lãi suất cao. Có nền kinh tế nào trên

thế giới hoạt động hiệu quả với lãi suất tiền gửi và vay hơn mười phần trăm trong một tháng? Tôi chỉ mong sao cấp trên thấy được hết vấn đề và tìm cách giúp chúng ta đình chỉ hoạt động. Hiện các đơn vị như những cỗ xe bị đứt phanh lao xuống dốc không cách gì dừng lại được. Càng kéo dài, vết thương càng sâu và sự sụp đổ tất yếu sẽ vô phương cứu vãn.

- Đơn vị em chỉ như con suối nhỏ so với dòng sông to lớn, hung dữ mà anh đang lèo lái, gánh vác. Tuy chúng ta mới quen nhưng em mong sao mọi việc sẽ thuận lợi dễ dàng đối với anh.

Lời nói hay điệu nhạc buồn an ủi con người? Trong phút chốc, cái giả tạo, cái xơ cứng, cái chủ quan gần như kiêu ngạo chùng xuống, nhường chỗ cho thứ tình cảm mang chút hàm ơn. Một chiếc lá cảm thông vô tình rơi xuống mặt hồ. Một chuỗi sóng lăn tăn xô nhẹ ra chung quanh điểm rơi. Điểm rơi đó lại nằm trên bàn, cạnh một cuốn sách. Bàn tay nhỏ nhắn, xinh xắn với ba ngón tay mang ba thứ nhẫn khác nhau, không biết từ lúc nào đã nằm trong tay Tấn. Cả hai đều không phải ở tuổi mới lớn, đều mang sẵn trong lòng một sự chuẩn bị vô hiệu hóa mọi cuộc tấn công của người khác phái, nhưng lạ thay, sự rung động vẫn đến một cách bất ngờ. Ánh mắt gặp nhau thật lâu, thật lạ. Khẽ kháng và chậm rãi Thảo rút tay về. Trong sự từ chối hàm chứa niềm lưu luyến chết người. Tấn thẳng thốt đứng lên :

- Xin lỗi Thảo! Nhắc đến công việc, buồn quá nên đâm mất tự chủ. Tôi về nhé!

Thảo cười, nụ cười tế nhị, lịch sự, pha chút tinh nghịch :

- Anh có lỗi gì đâu! Hôm nào rồi anh ghé lại chơi.

Trên đường về, Tấn không ngớt tự trách mình. Chỉ với cái nắm tay vừa rồi đã làm sụp đổ lòng tự tin phải mất nhiều năm mới gây dựng được. Rõ ràng chàng đã không chống nổi người đàn bà kỳ quặc đó. Không được đến gần, Tấn nhủ thầm, nếu không muốn gục ngã một cách thảm hại. Như đề cầu viện

một thế lực che chở, Tấn đến bưu điện nhận thư. Trong hộp thư riêng, ngoài một tạp chí tiếng nước ngoài, chàng nhận được hai thư ở hai địa chỉ khác nhau. Một của Tuyết Phương, người quen, còn thư kia đề tên Huyền Trân, một cái tên xa lạ. Không buồn thắc mắc, Tấn cho hết vào túi, huýt sáo ra về.

“Sài gòn một chiều mưa buồn!

Anh Tấn Mến!

Hôm qua đi ngang Thiên Hồng chợt nhớ đến anh, buồn vô hạn. Hơn một tháng rồi sao không thấy anh vào? Em vẫn còn nhớ như in vẻ mặt hờn dỗi khi anh ngồi uống khan một mình, nhìn em nhảy. Sở dĩ em nhảy là vì em ghét anh, ghét cái người lớn đầy kiêu ngạo của anh. Em muốn chứng tỏ mình cũng là một người lớn, đồng thời muốn trêu anh. Anh có thấy những gã đàn ông nhảy với em đều ngây dại hết không? Em đã cố tình nhảy thật nhiều điệu Valse, một điệu nhạc quay cuồng đầu óc, vấy luôn tung bay xem anh hờn dỗi đến mức nào. Chia tay anh không nói một lời. Anh vẫn xem em như một đứa bé con. Tức ời là tức.

Mong trong ngày gặp lại, em là một người đã lớn trong mắt anh!

Nhớ anh nhiều.

Tuyết Phương.”

“Nha Trang ngày...

Anh Tấn thương yêu!

Nếu không giới thiệu, chắc anh sẽ ngạc nhiên và không thèm đọc hết thư. Em là Huyền Trân, em gái anh Định, người cùng đi chung chứng chỉ Việt Hán ở Đại học Văn khoa với anh ngày nào. Chắc anh còn nhớ bé Hạnh vẫn nấu cơm cho hai anh dạo đó? Ở nhà, em tên Hạnh nhưng đến trường em là Huyền Trân. Tụi bạn vẫn gọi Huyền Trân công chúa, người bị vua Trần gả cho vua Chiêm, đổi lấy vùng đất nghèo nàn phía bắc Trung phần. Em không bị gả cho vua Chiêm nhưng lại sắp rời bỏ tổ quốc đến sinh sống ở

một đất nước hoàn toàn xa lạ. Bao nhiêu năm nay em vẫn theo dõi cuộc sống của anh nhưng không viết thư, chắc anh biết vì sao? Bé Hạnh ngày nào vẫn thường lên đọc thơ anh để rồi bị cốc đầu, giờ đã trở thành một “ thiếu phụ rong rêu tội tình ” như một bài nhạc phổ từ thơ của ai đó. Những bài thơ buồn của anh đã theo em lên xe hoa về nhà chồng. Ngày cưới của em anh không vào được nên em đã chép bài thơ ” Sang ngang ” và gạch thật đậm dưới các câu :

Sợ tơ hồng em giữ một đầu giây!

Êm ái quá!Sao em hằng lo sợ?

Xa anh rồi,hẳn nhiên em sẽ nhớ!

Nhưng cuộc tình nào,cũng buồn thảm em ơi!!

Chẳng biết bài thơ này anh viết tặng ai, nhưng với hoàn cảnh em lúc bấy giờ, đọc những dòng thơ trên, em đau xé cả lòng. Em bỏ bài thơ vào chiếc gói tân hôn và khâu thật kỹ. Hành động như vậy có phải là tội lỗi không anh? Ngày ấy anh không hề để ý đến em, vẫn tự nhiên cốc đầu em như một đứa em trai. Tình yêu chỉ đến từ một phía nên em không thể trách anh. Những bất hạnh đến với đời em anh không hề hay biết. Lấy chồng chưa đầy năm thì giải phóng. Chồng đi học tập, mười chín tuổi em đã làm mẹ. Tiền bạc hết, người anh trai duy nhất lại vượt biên. May sao chỉ thời gian ngắn anh Định đã gửi tiền về, cuộc sống mẹ con em tạm ổn. Anh Thành, chồng em, vừa đi học tập cải tạo về đã lại trốn đi. Thói quen có một cuộc sống vật chất sung túc đã đủ sức mạnh đánh bật mọi lo sợ và nỗi đau của chia ly. Nhiều đêm, em tự nhủ lòng đây là một hình phạt mà đảng toàn năng đã dành cho em, vì đã mang hình ảnh một người về sống với một người khác. Em chỉ còn biết lấy nước mắt để tạ lỗi với đời.

Sở dĩ em biên thư thổ lộ hết với anh vì em sắp ra đi. Hồ sơ bảo lãnh anh Thành đã làm xong. Tuy chưa biết đích xác ngày nào đi, nhưng chắc chỉ

trong nay mai. Em sẽ ngàn kiếp xa anh. Bên kia bờ đại dương, bốn phận làm vợ, làm mẹ, cũng không cấm được em đọc những bài thơ buồn của anh. Đừng cười em anh nhé! Tình yêu đơn phương không phải là một cái tội. Trước khi em sang Mỹ, trên đường đi Saigon mong có một lần anh ghé Nha Trang.

Huyền Trân.”

Đọc xong hai bức thư, Tấn ngồi trầm ngâm rất lâu. Thật kỳ lạ, hai bức thư cùng nhận được một lúc từ hai con người ở hai phương trời khác nhau nhưng cùng có những tình ý dạt dào. Hình ảnh tuyết Phương hiện lên với mái tóc chải hydrogen vàng tươi nghịch ngợm, thân hình chắc gọn, khuôn mặt thanh tú nhưng trẻ con. Tấn đã mất biết bao nhiêu thời giờ một cách vô lối với con bé. Vời vỉnh, nhỏng nhẻo, quậy phá. Mỗi lần vào Saigon, Tuyết Phương đều bắt Tấn đưa đi chơi. Hết Thảo cầm viên lại Kỳ Hòa. Nay Văn Thánh, mai Đầm Sen. Tấn chịu cô ả như chiều một đứa em gái.

Gia đình Tuyết Phương vốn khá giả nhưng lại ít quan tâm đến sinh hoạt của con. Rót đại học, mãi gần hai mươi tuổi cô bé mới chịu vào một lớp trung cấp Ngân hàng. Việc học chỉ là cái cớ để Tuyết Phương đi chơi. Chiếc xe Dream màu mận chín không mấy khi được nghỉ ngơi. Hình như Tuyết Phương đang ở đỉnh cao nhất của tuổi hiếu động.

Hai năm về trước, trong một chuyến nghỉ mát ở Vũng Tàu, trong lúc tranh thuê ghế ngồi, hai người quen nhau. Ban đầu là chú cháu, sau đó cô bé chủ động đổi cách xưng hô. Tuổi tác chênh lệch, Tấn chỉ thấy buồn cười mà không hề quan tâm. Sự uyên bác của Tấn làm cô bé khâm phục. Nét tài hoa của chàng làm cô bé say mê. Mỗi lần nghe Tấn hát, Tuyết Phương cứ thấy người như lịm đi. Thế nhưng mọi việc vẫn bình thường mãi cho đến hôm cô bé bạo gan rủ Tấn đến Thiên Hồng. Cứ tưởng vẫn là chuyện ăn uống, thưởng thức nhạc sống bình thường, nên Tấn nhận lời.

Khi Tuyết Phương trao tay lái cho chàng, Tấn ngó người ra. Cô bé mặc mini jube ngắn ơi là ngắn. Từ đầu đến chân là một màu trắng đài các. Tấn hơi nhú mày :

- Sao hôm nay cô bé trông giống người lớn vậy?

Câu hỏi đã chạm tự ái Tuyết Phương một cách ghê gớm. Nàng vênh mặt đáp :

- Thì em là người lớn chứ đâu phải trẻ con! Người ta đã thi đại học cách nay hai năm rồi đó.

- Đã thi đại học và sắp hai mươi chưa phải là người lớn đâu cô bé! Người ta chỉ trở thành người lớn khi có cái nhìn đúng đắn về cuộc đời. Người lớn thì không ăn quà vặt, không ghiền xem phim và không đi chơi nhiều như vậy đâu.

Tuyết Phương ra vẻ giận dỗi :

- Hôm nay anh không cần phải lên lớp em. Để xem em có thành người lớn được không?

Và rồi cô bé giận thật. Khi mua ticker vào cửa, Tấn mới biết là mình được đưa đến một Dancing club. Lầu hai khách sạn Thiên Hồng thường ngày chỉ có ăn uống, nhạc sống, hôm nay thêm tiết mục dance. Sắc đẹp của Tuyết Phương gây sự chú ý đặc biệt. Ngay bản slow đầu tiên đã có người đến mời nhảy. Cô bé bảo Tấn :

- Anh nhảy với em nhé!

Tấn lắc đầu :

- Anh không biết nhảy.

Điều chàng nói là thật tình, nhưng sau một cái nguýt giận dỗi, Tuyết Phương đưa tay cho một thanh niên lạ hoắc nắm và dìu nhau ra piste. Không hiểu sao Tấn thấy thoáng buồn. Điệu Slow chậm chạp nhưng cô bé đã đi những bước quá nhanh vào cuộc đời. Thì ra quan niệm về người lớn là như

thế! Cốc bia đã tràn nhưng Tấn cứ rót mãi. Không thèm nghĩ ngợi, bóng chiếc jube trắng cuồn cuộn lao vào các điệu Valse, Boston, Tango và cả Bebop như trên gan Tấn. Người đàn ông không nhảy một bản nào nhưng uống đến say mềm. Cuộc chia tay diễn ra trong im lặng. Một tháng đã trôi qua.

Lớn hơn Tuyết Phương đến mười tuổi, Huyền Trân gọi nơi Tấn một hình ảnh khác hẳn. Khuôn mặt trái xoan, mái tóc dài đen nhánh kẹp hờ hững đầy chất Nam bộ, cái nhìn rụt rè, khiến chàng hết sức bất ngờ khi đọc những điều nàng viết. Đúng là ngày ấy Tấn hay cốc đầu mỗi khi thấy cô bé đệ nhị Gia Long táy máy, lục lạo sách vở và nhất là lên đọc thơ của chàng. Bé Hạnh ngày ấy có đôi mắt sáng dưới hàng mi cong vút. Một chiếc răng khểnh vừa đủ phô trương cái miệng đẹp hay cười, kể cả lúc buồn.

Tấn chỉ còn nhớ mang máng là sau một năm thi vào đại học, mẹ của Huyền Trân lâm bệnh nặng, phải đưa vào Saigon cứu chữa. Thời gian này, Thành, một sĩ quan không quân tuy hơi lớn tuổi nhưng đẹp trai, giàu có, quen Định và thường đến chơi. Trước cảnh túng thiếu của gia đình Huyền Trân, Thành đã ra tay nghĩa hiệp lo liệu mọi bề. Dưới mắt người thân của Định, Thành là một ân nhân dễ thương. Ai cũng hiểu ngầm động cơ chính là vì Huyền Trân. Mẹ Huyền Trân hết bệnh, Thành cũng vừa được phong thiếu tá. Một đám cưới trọng thể diễn ra, đó là điều tất yếu. Mái tóc đẹp của cô sinh viên trường Dược giờ đã tung bay trong những đêm dạ vũ tại câu lạc bộ không quân Tân Sơn Nhất. Khi Thành đổi về Sư đoàn Sáu không quân, hai người đã có một ngôi nhà lớn và đẹp tại thành phố biển Nha Trang. Từ đó Tấn ít nghe tin tức về họ.

Thì ra, sau bao ngày tháng gót chân lãng tử đã in cùng trời cuối đất, thế mà vẫn có người còn nhớ đến mình. Một chút băng khuâng đủ cho tiếng thở dài. Trong cuộc đời, trong tình yêu, yếu tố thời gian đóng vai trò vô cùng

quan trọng. Sớm hay muộn đều không có ý nghĩa. Có chăng chỉ là sự hoài niệm. Hai con người dễ thương, chân chất đó đã đến không đúng lúc. Với những kẻ thường xuyên sống trong giông bão, huyết đạo tình cảm ẩn rất sâu, chỉ những cao thủ mới phát hiện được.

Tấn đứng lên vung vai, chợt thấy người ê ẩm mệt mỏi. Hình như có ai đó vừa điểm trúng huyết đạo của chàng, Tấn giật mình. Thôi chết rồi, đúng là Thảo, người đàn bà chỉ trong thời gian kỷ lục đã tạo được cú sốc chết người. Nàng đã làm được điều mà người khác hàng bao nhiêu năm đành chịu bất lực. Thêm một lần Tấn cười gượng và tự chế giễu mình. Đây là tiếng sét hay sự giản đơn? Những mở đầu dễ dãi bao giờ cũng đem lại một kết quả tồi. Tấn đâu biết rằng, trên đời này, tất cả đều có ngoại lệ. Tình yêu đem áp dụng phép tịnh tiến sẽ như một đáy vực hình phễu hút con người vào đó và sẽ không mở ra lối thoát nào. Trên con đường tình ái dài dằng dặc đầy hoa hồng nhưng cũng lắm vực sâu. Không phải những lần vấp ngã đều cho ta những bài học nhớ đời, thậm chí lần vấp ngã sau còn đau hơn lần trước. Như La Fontaine đã nói : “ Khi tình yêu đã bám được vào ta thì ta có thể nói xin vĩnh biệt mọi sự khôn ngoan ”.

Đừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 2 **CHÂN TRỜI HẠNH PHÚC**

Ngày còn đi học, Tấn rất thích hai câu thơ của một tác gia nào đó:

*Vũ vô kiếm tỏa năng lưu khách
Sắc bất ba đào, dị nịch nhân*

Ý nghĩa câu thứ nhất, như mọi người, Tấn lĩnh hội ngay khi đọc. Nhưng câu thứ hai, mãi đến tuổi “nhi lập” chàng mới nghiệm ra. Rõ ràng sắc đẹp không

phải sóng gió nhưng đã nhận chìm con người một cách dễ dàng. Nạn nhân chết trong tự nguyện không hề than oán. Thượng Đế, với bàn tay khéo léo đã tạo ra những kiệt tác cho phái nữ. Khi con người bước ra khỏi bóng tối của thời sơ khai, họ cũng mang theo một kiệt tác của chính mình, đó là “Tình yêu”. Đã có không biết bao nhiêu tác giả của các thời đại viết về hai đề tài này: tình yêu và đàn bà, thế mà không hề có sự nhàm chán, không hề có sự trùng lặp. Phải chăng người đàn bà và tình yêu là hai kho báu vô tận, bao nhiêu thế hệ kế tiếp nhau khai thác mà vẫn không bao giờ cạn.

Y phục theo thời gian có thay đổi, ngôn ngữ tùy địa phương cư ngụ có khác nhau, nhưng qua người phụ nữ, tất cả đều đắm thắm quyến rũ. Hơn hai ngàn năm trước, điệu vũ Nghê Thường đã làm điên đảo các bậc vua chúa, thế thì không thể bảo xiêm y ngày ấy có gì thua kém ngày nay. Trong các cuộc thi hoa hậu thế giới, vùng trời nào, dù Đông hay Tây, Âu hay Á, đại mạc hay biển xanh, đều có những bông hồng làm mê mẩn lòng người, nhìn không chán mắt. Không phải chỉ nơi cung đình và giới thượng lưu mới sản sinh những người đẹp nổi tiếng, mà ngay nơi thôn dã cũng cho ra đời những đóa hoa biết nói. Trung Quốc có Tây Thi giặt lụa, Việt Nam có Ý Lan phu nhân trồng dâu. Hình như loại sắc đẹp trời cho này không hề bị ảnh hưởng gì bởi những công việc nặng nhọc.

Với người viết văn, làm thơ, giai nhân luôn là chất kích thích dẫn đường cho họ đến những tác phẩm lớn. Những bài thơ điên của Hàn Mặc Tử sẽ ra sao nếu thiếu bóng Mộng Cầm? Baudelaire sẽ viết được những gì nếu không có tình yêu, không có đàn bà? Thử tách Dasa và Katya ra khỏi tác phẩm “Con đường đau khổ”, người ta sẽ thấy đứa con cưng của A. Tolstoi trần trụi như thế nào? Với những kẻ si tình, sắc đẹp là tôn giáo, là nhân bản, là những gì hoàn hảo mà con người luôn vươn tới. Thế nhưng, cũng lắm kẻ xem sắc đẹp là một tai họa, làm khuynh đảo mọi thứ trên đời. Vẫn những chứng minh rút ra từ lịch sử: U Vương vì Bao Tự mà tan tành cơ nghiệp, Đường Minh Hoàng nếm mùi khổ ải chỉ vì An Lộc Sơn say đắm sắc đẹp của Dương Quý Phi. Tây Thi làm Phù Sai mất nước, Cleopatre khuynh đảo cả đế quốc La Mã rộng lớn. Trường phái có định kiến với người đẹp này không ngần ngại kết luận:

“Thời lai phùng hảo hữu
Vận khứ đắc mỹ nhân”

Tấn đã từng tranh cãi rất nhiều về nhận định này. Gặp bạn tốt là một điều may mắn thì không có gì để nói, nhưng được mỹ nhân mà xui xẻo rõ ràng

hơi cực đoan. Giả như không gặp Thảo, Tấn sẽ không mấy bận tâm trong việc đi tìm một chứng minh. Những bức tường che chắn trước đây, đang được chàng viện hết lí do này đến lí do khác để gỡ đi từng mảng. Tấn tự đối mình như những con bạc khát nước mà cứ nghĩ là đang rất tỉnh táo và nhiều cơ may. Một cái gật đầu của Thảo, đã biến chuyến đi công tác xa trở nên hấp dẫn và quan trọng. Trên chuyến tàu định mệnh, có hai người hăm hở bước lên mà không một ai trong họ biết là mình sẽ về đâu?

Trời chưa hừng sáng, chiếc xe du lịch lao đi trong màn sương. Tấn tự mình cầm lái, tài xế ngủ gật ở ghế bên. Thảo ngồi thu mình ở băng sau một phần vì lạnh, một phần vì trong người nôn nao một cảm giác khó tả. Trong một lần nói chuyện, nàng vô tình tiết lộ ý định đi Sài Gòn để lo công việc nhà, không ngờ lại trùng lặp với thời gian công tác của Tấn. Thế rồi việc lỡ hứa đi quá giang xe giờ trở thành sự thật, khiến nàng không ngớt hồi hộp. Tấn vặn volume máy cassette để âm thanh vừa đủ nghe và chăm chú lái xe. Sương mù vẫn không tan khiến việc canh đường khá vất vả. Trên xe chỉ có ba người nhưng không ai bắt chuyện. Có lẽ sự việc xảy ra nhanh quá, mới quá nên chưa ai nghĩ ra cách ứng phó thích hợp. Chỉ có tiếng nhạc, tiếng máy xe rì rầm nhẹ nhàng. Cái lạnh của tiết lập đông đã bị chặn lại bên ngoài các cửa kính.

Xe sắp xuống đèo thì trời sáng hẳn. Mùa đông giờ những cánh tay xám xịt chơi trò bịt mắt bắt dê với ông mặt trời. Ở vùng cao, mùa mưa sắp kết thúc, nhưng miệt đồng bằng lại là thời điểm có lượng mưa cao nhất. Ven đường, cây cối xanh tốt. Những sườn núi trong mùa khô trụi trụi thì giờ đây được thiên nhiên chòang cho chiếc áo màu lá mạ mát mắt. Những mảng rừng nguyên sinh sót lại nơi các trũng sâu, hốc núi, vẽ lên bức tranh một màu xanh đậm, không có hình dạng nhất định, giống như những nét chấm phá.

Dù là mùa đông, không khí buổi sáng vẫn tạo sự phản chấn, dễ chịu. Tấn vừa hạ kiếng xe vừa hỏi:

-Sao Thảo không ngủ một lát cho khỏe?

-Đi xe em không ngủ được! Hơn nữa biết sáng nay đi sớm, em đã ngủ một giấc no mắt từ đầu hôm.

-Ngược lại, đêm qua anh không ngủ được. Việc bàn giao mãi đến tối mới xong. Riêng khâu chuẩn bị thủ tục và các loại giấy tờ để vào làm việc đã mất khá nhiều thời gian.

Thảo ngồi thẳng người lên để thu ngắn khoảng cách đối thoại. Nàng không nghĩ là Tấn biết lái xe, hơn nữa lại đi đường dài. Lúc đầu, thật tình

Thảo rất lo nên luôn căng mắt nhìn về phía trước, tay vịn chặt ghế ngồi. Ý nghĩ Tấn làm thế cốt để khoe khoang với nàng đã bị đánh tan. Anh chàng lái rất cẩn thận và có trình độ. Xe vượt qua các ổ gà khá êm. Thấy nàng lại tiếp tục im lặng, Tấn trêu:

-Thảo đang buồn lắm phải không? Chắc lại nhớ người ở nhà? Cuộc chia tay nào mà không đầy những bụi ngùi, lưu luyến!

-Em thấy hình như anh rất thích đặt vấn đề nhưng chỉ dựa vào phương pháp quy nạp lỗi thời và phép tam đoạn luận hết sức buồn cười. Anh có muốn em phân tích kỹ hơn theo suy nghĩ của anh không?

Tấn đánh tay lái tránh một đồng đất đá lù lù do nước cuốn trôi từ trên núi xuống, chohan gần phân nửa đường đi, đoạn đáp:

-Thảo nói thử xem

-Này nhé! Theo anh thì sự việc xảy ra như sau: em và anh Tùng công tác cùng cơ quan, em đẹp, nàng cười đỉnh chính, như anh khen đây nhé, tất anh Tùng để ý, khi đã để ý, anh Tùng thế nào cũng tìm cách chinh phục em. Có phải thế không?

Tiếng cười của Tấn hòa với tiếng cười của người lái xe vừa thức dậy. Tuy ngủ, anh chàng vẫn lém lỉnh theo dõi câu chuyện giữa hai người.

-Hoàn toàn chính xác nhưng thiếu vế cuối.

-Anh xạo! Tam đoạn luận làm gì còn vế thứ tư?

-Có đấy! Nguyên văn vế thứ tư như thế này: Đã làm chủ con tim của em rồi mà biết em đi cùng xe với anh, chắc Tùng sẽ đau khổ vô cùng!

Thảo kêu lên, giọng vừa nũng nịu vừa thanh minh:

-Em không thèm nói chuyện với anh nữa! Anh phát biểu bậy bạ lắm. Đừng nói oan tội nghiệp anh Tùng! Em và anh ấy không có gì đâu!

Nàng dừng lại lắng nghe tiếng “em” mà Tấn vừa xung hô với nàng ngân nga bên tai. Ừ, cứ dần thêm một bước nữa đi, xem ai là người ngã ngựa cho biết? Thảo quay mặt ra phía sau ho nhẹ. Trận cảm cúm đã sang ngày thứ năm vẫn chưa dứt hẳn. Tấn nhìn nàng ái ngại đồng thời lấy lại vẻ nghiêm trang:

-Thảo bị cảm sao?

-Vâng! Em bị cảm nhưng sắp khỏi rồi.

-Sao em không nói sớm? Thế có mang theo thuốc để uống không?

-Em có đem theo nhưng chờ ăn cơm trưa mới uống. Sáng sớm cào ruột lắm.

Tấn nhấn còi vượt qua một đám đông và tấp vào bên đường. Bữa điểm tâm diễn ra trong tâm trạng vừa bối ngỡ vừa thú vị. Đây là lần đầu tiên hai người ngồi ăn chung với nhau. Nét nhu mì cổ hủ của Thảo hiện diện cả trong bữa ăn. Mái tóc dày thả nghiêng che kín một bên vai, nàng hỏi Tấn:

-Anh đi công tác mấy hôm?

-Còn tùy công việc. Nhưng sớm nhất cũng phải hơn tuần. Thảo có cùng về không?

-Để em xem thử đã. Nếu chị em không giữ lại và anh không thấy phiền, em sẽ xin quá giang tiếp bạn về.

-Sao lại phiền! Trên đường dài có người bạn đồng hành như Thảo thì còn gì bằng.

Sắp lên xe, Thảo còn cố nói đùa:

-Có em đi, không chở được các người đẹp, anh không thấy chán sao?

-Làm gì có chuyện đó? Đi hay về cũng chỉ hai anh em tôi thôi!

Thảo đâu biết, mỗi lần đi công tác, Tấn đều đem theo rất nhiều tiền mặt nên không cho bất cứ người lạ nào đi nhờ xe. Tình hình cướp giật ngày càng tăng khiến chàng phải luôn cảnh giác. Khẩu súng colt 45 chỉ được cất vào túi xách khi nghỉ ngơi ở khách sạn. Nhiều lúc xe chạy đêm, cả lái xe lẫn Tấn đều mệt mỏi, buộc lòng phải ngủ lại ven đường. Túi xách samsonice đầy nhóc tiền gối ở đầu, súng đặt nơi bụng, Tấn chỉ ngủ bằng một con mắt.

Lái xe chậm thêm nước, đo lại nhót máy và thay Tấn cầm lái. Khi thấy chàng đặt tay vào nắm cửa sau, Thảo ngồi nép qua bên nhường chỗ. Tim của hai người cùng lúc đập rộn rã. Thảo kéo túi xách đặt lên đùi ôm chặt cứng như người sắp chết đuối ôm lấy phao cứu cứu. Để lấy lại sự tự nhiên, Tấn chồm người sang phía trước thay bằng nhạc. Không hiểu lóng ngóng thế nào, bàn tay hai người lại chạm nhau. Bối rối, ngượng ngập, Tấn suýt xoa xin lỗi. Không nói một lời, Thảo đắm đắm nhìn chàng, cái nhìn khó hiểu. Tiếng hát một ca sỹ nào đó vút cao "Xe lăn trong tim khuấy xa xôi biết đâu tìm? Mưa thu bay bay...." Bên ngoài trời đang mưa bay thật. Tấn giúp Thảo quây kính xe đoạn tựa đầu vào ghế dỗ giấc ngủ. Chàng muốn tránh né những giờ phút bùng nổ mà theo Tấn biết, chỉ cần nhích thêm chút nữa là sẽ vượt lằn ranh, hai người sẽ như hai quả đạn đại bác chạm vào nhau.

Trời mưa rả rích suốt dọc đường đi. Biển không xanh lại đục lờ. Vài cánh chim chấp chới trong màn mưa làm cảnh sơ đông thêm cô tịch. Thảo muốn nói chuyện cho đỡ buồn nhưng nhìn sang, nàng thấy Tấn đã ngủ tự lúc nào. Trong giấc ngủ, người đàn ông ngang tàng, bướng bỉnh, chỉ còn như một đứa trẻ. Tay đặt lên ngực, chân duỗi dài, Tấn ngáy thật đều đặn. Qua một đoạn đường xấu, cái xóc của xe đã hất đầu Tấn sang phía Thảo. Không nỡ đánh thức chàng, Thảo cố gắng chịu đựng. Hai cơ thể chạm nhau, hơi ấm không ngớt truyền sang người nàng. Thảo nhấc một cánh tay đỡ lấy đầu Tấn để giữ thế thăng bằng. Hơi thở của người đàn ông không hút thuốc lá làm Thảo thấy dễ chịu. Qua khỏi thị xã Tuy Hòa, đường vẫn không tốt hơn. Chiếc xe liên tiếp nhảy chồm hết bên này, đến bên kia. Có lúc Thảo tự hỏi phải chăng Tấn giả vờ ngủ để được nằm trong tư thế thoải mái này? Quan sát từ trên xuống dưới, nàng thấy trận địa đã bị lấn chiếm một cách quá mức.

Thảo phân vân giữa hai thứ tình cảm: Nửa muốn đánh thức Tấn dậy, nửa kia lại muốn giữ nguyên.

Cuối cùng thì mùi thơm và sự mềm mại của da thịt đã làm Tấn tỉnh ngủ. Phát hiện tình huống khác lạ, chàng không vội mở mắt để đo lường phản ứng của Thảo. Giờ thì Tấn không còn nghi ngờ gì nữa việc người đàn bà yêu kiều ấy đã có cảm tình với chàng. Mắt vẫn nhắm nhưng Tấn biết là khuôn mặt khả ái của nàng đang cúi xuống nhìn chàng đắm đắm. Tiếng cọ xát của vải, tiếng ho khe khẽ của nàng mới êm ái làm sao! Trong phút chốc, những gì người đàn ông cố giữ gìn trước đây bị cuốn phăng tất cả. Định mệnh đã tạo một trận hồng thủy mới úp chụp lên cuộc đời hai con người nhỏ bé. Mắt mát được đền bù, hay đây chỉ là khởi đầu cho một mắt mát khác, to lớn hơn?

Tấn vờ cựa mình. Thảo nâng nhẹ đầu chàng lên, nói khẽ vừa đủ hai người nghe:

-Anh ngồi lên đi! Em bị tê tay rồi đó.

Không còn khách sáo, không còn e dè, Tấn vịn vào người nàng làm điểm tựa để ngồi dậy. Thảo không hề phản ứng. Hai người nhìn nhau thật lâu nhưng không ai nói câu nào. Tấn nắm bàn tay vừa mềm vừa ấm của nàng.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi nặng hạt. Hòn Vọng Phu trên đỉnh núi Sầm chìm khuất dưới làn nước trắng đục. Trên mặt đầm Ô Loan, vài ngư phủ đang thả lưới. Chiếc ghe nhỏ xíu của họ bập bênh như những chiếc lá. Một đoàn tàu lửa đang đậu trên ga Háo Sơn. Hành khách co ro trong các khoang tàu. Tiếng còi tàu phá tan cái tĩnh mịch của buổi trưa mùa đông nơi vùng thôn dã.

Đến lượt Thảo buồn ngủ. Vẫn để yên bàn tay trong tay Tấn, nàng nhắm mắt, ngã người ra sau. Chủ động, Tấn vòng tay ôm lấy mái tóc dày, đen nhánh, mà không biết vô tình hay cố ý, Thảo hát sang cả phía chàng. Người đàn ông một khi đã thoát khỏi tình trạng ngập ngừng giữa ngã ba đường, họ thường lao đến mục tiêu bằng tốc độ vũ trụ. Những do dự, hoài nghi, kềm chế, chỉ trong thời gian cực ngắn đã bị bỏ lại phía sau. Tấn mon man mái tóc còn thơm mùi shampo gội đầu. Trong đời, Tấn chỉ yêu và thích những phụ nữ có mái tóc dài. Mái tóc làm người đàn bà trở nên duyên dáng, mềm mại. Một phụ nữ đi xe gắn máy, mái tóc dài bay trong gió nổi bật trên nền áo trắng, là một bức tranh tuyệt đẹp, không gì sánh được. Không gì chán bằng đối diện với một người đàn bà đẹp nhưng có mái tóc cắt ngắn, ép sát vào đầu, nhìn phía sau có thể nhầm với đàn ông. Theo Tấn, hiện tượng trên không khác bức tranh bị rách một góc, căn nhà đang xây dở dang, bài văn không có đoạn kết. Nói chung, đó là sự khiếm khuyết khó nhìn.

Tuấn, người bạn thân nhất của Tấn, lại không đồng quan điểm với chàng. Với Tuấn cái đẹp là sự gọn ghẽ, đơn giản, dễ cảm nhận. Chưa có khi nào anh chàng bận tâm về chuyện tình cảm. Chơi thân với nhau đã bao nhiêu năm,

Tấn chưa một lần thấy bạn mình ưu tư, khắc khoai vì một người đàn bà. Đây là người đàn ông có trái tim tinh khiết, khó bị tổn thương nhất trên đời.

Thế nhưng hai người lại gắn bó với nhau còn hơn ruột thịt. Gặp nhau trong ly rượu, đôi lần cả Tuấn lẫn Tấn cao hứng ví tình bạn của họ chẳng khác Bá Nha, Tử Kỳ hoặc Tử Trĩ, Trần Phồn với tích treo giường. Trong bài thơ “Tri kỷ” tặng bạn, Tấn viết:

Chẳng phải Bá Nha,
Chẳng phải Tử Kỳ!
Ta vẫn sống một cuộc đời ngoạn mục!
Tích "Treo giường" đã làm người cảm xúc!
Nhưng với chúng mình, nào có gì hơn?
Không sinh cùng ngày
Nhưng cùng tháng, cùng năm!
Cùng lớn lên một miền quê nghèo khổ!
Dấu vết đạn bom cày lên sách vở!
Vất vả cuộc đời!
Hai đường thẳng gặp nhau!!

Không đồng sở thích, một người đa tình đa cảm, một người duy lý cứng cỏi nhưng họ lại hiểu và thông cảm nhau đến mức lạ kỳ. Mỗi lần Tấn đau đớn vì chuyện tình yêu, Tuấn chỉ còn biết khuyên nhủ bạn bằng những lời lẽ vụng về. Tội nghiệp nhất là những khi Tấn lấy rượu giải buồn theo quan niệm “dục phá thành sâu tu dụng tửu”, thì Tuấn phải cố ngồi đối ẩm, mặc dù tửu lượng kém xa Tấn. “Khanh chết thì trâm cũng băng hà”, câu nói đùa của miệng của những kẻ uống rượu, đã đôi lần rơi vào hoàn cảnh của hai người bạn thân. Không biết tự lúc nào, Tuấn trở thành cái bình chứa khổng lồ để Tấn rót vào đầy những tâm sự đau buồn, những bất như ý của cuộc đời. Không có điều gì của Tấn mà Tuấn không biết, kể cả việc quen Thảo.

Lần đầu được Tấn giới thiệu với Thảo, Tuấn không bình luận gì. Dưới đôi mục kính mang dáng dấp trí thức giống như Tấn, Tuấn không tìm thấy cho mình một rung động nào, cho dù là với một người tuyệt đẹp. Chẳng chỉ thực sự xúc động khi đứng trước một bức tranh của nhà danh họa, một công trình kiến trúc hiện đại, một cảnh quan hùng vĩ của thiên nhiên. Nhân sinh quan không hề ảnh hưởng đến tình bạn của họ. Gặp nhau, họ thường bàn phiếm về tình hình chính trị thế giới, một số phát kiến mới trong lãnh vực khoa học, nhắc lại những kỷ niệm ngày ấu thơ, những gian khổ và thành công kỳ lạ mà họ đã trải qua.

Đèo Cả không hùng vĩ như đèo Hải Vân, không nguy hiểm như đèo sông Pha, không heo hút như đèo Lao Bảo, nhưng lại không thiếu yếu tố nào của cả ba. Sang phía nam đường đi xuống thấp dần, treo lơ lửng giữa một bên là

núi, một bên là biển. Được núi che khuất nên ngay trong những ngày mưa gió, mặt nước biển vẫn êm ả. Đường đèo ngoằn ngoèo lại hư hỏng gần hết nên rất khó đi. Thị trấn Đại Lãnh nằm dưới chân đèo chuyên sống bằng nghề biển, lúc gần đây bỗng trở nên sầm uất bởi dịch vụ mua bán với khách đi xe đường dài. Biển động, các tàu đánh cá đều tập kết về bến. Cảnh quan từ trên đồi nhìn xuống tuyệt đẹp.

Tuy không có hành động nào để tiến xa hơn, Tấn chỉ chịu buông tay Thảo khi xe ngừng trước một quán cơm. Tình yêu cũng giống như một vụ mùa, công đoạn gieo trồng chăm sóc kéo dài suốt mấy tháng trời nhưng thời gian thu hoạch chỉ diễn ra vừa tròn một buổi. Tấn và Thảo đã trở nên thân mật, tự nhiên, khác hẳn lúc vừa khởi hành. Cả hai người, không ai nghĩ là mình có thể vượt qua "giờ phút ấy" một cách dễ dàng như vậy.

Thảo vốn rất ít lời, nên giờ, họ nói chuyện với nhau bằng mắt nhiều hơn. Nàng hầu như đoán biết từng cử chỉ, từng ý nghĩ của Tấn. Người đàn ông chỉ mới vuốt ve, âu yếm bàn tay và mái tóc nhưng lượng tình cảm đã chuyển sang nàng đầy ắp. Cũng như Tấn, Thảo đã để lòng chùng xuống, khác với dự tính của những ngày đầu mới quen. Càng ngày, nàng càng thấy mình nhận định thiếu chính xác về Tấn. Cái bề ngoài đượm chút trí thức và lạnh lùng chỉ là bức màn che chắn một trái tim đa cảm, nồng cháy. Lối tỏ tình không quá rụt rè, cũng không quá táo bạo của Tấn, không những làm Thảo mềm lòng mà còn cho thấy, đây là người đàn ông nàng chưa hề gặp trong đời.

Một số cử chỉ nhỏ nhặt nhiều khi tưởng chừng vô nghĩa, nhưng chính chúng lại có tác dụng đẩy nhanh quá trình "đốt giai đoạn". Sau khi rửa mặt vào, Tấn đưa chiếc khăn ướt cho Thảo. Nàng đón lấy không chút bỡ ngỡ. Người lái xe liếc mắt thật nhanh kèm theo nụ cười kín đáo. Trời không nóng, hai má nàng vẫn đỏ hồng. Tấn gọi một số thức ăn miền biển và nhắc Thảo uống thuốc. Vừa lạnh, vừa đói, mọi người đều thấy ngon miệng.

Tin cho biết cây cầu nằm dưới chân đèo Cổ Mã, cách Đại Lãnh hơn một cây số, đã bị nước cuốn trôi. Giao thông bị gián đoạn hoàn toàn. Không biết làm gì hơn, Tấn đánh xe ra bãi biển ngắm mưa rơi.

Đại Lãnh có một bãi biển vào loại đẹp nhất nước. Những ngày nắng, nước biển trong vắt, cát mịn và trắng xóa. Hàng dương liễu xanh tốt chạy dài tít tắp, nơi hẹn hò lý tưởng của những cặp tình nhân. Mực nước biển không sâu đột ngột như ở Vũng tàu hay Nha Trang nên ít gây nguy hiểm cho người tắm. Sóng không lớn và hung dữ, ngay cả trong mùa mưa gió. Có người cho biết "đệ nhất phu nhân" Trần Lệ Xuân từng độc chiếm bãi biển Đại Lãnh làm nơi tắm cho riêng mình.

Dưới mưa, bãi cát ướt sũng. Hàng dương rũ những cành lá mảnh mai đầy vẻ chịu đựng. Không một thuyền đánh cá nào ra khơi. Trời và biển liền một

dải. Ba người ngồi ngắm cảnh từ trong xe. Hai cái gạt nước vẫn làm việc không biết mệt mỏi. Tấn bảo Thảo:

-Em ngủ một lát đi!

-Em không thấy buồn ngủ. Em muốn anh kể chuyện cho em nghe.

-Biết em thích chuyện gì mà kể bây giờ?

-Chuyện gì cũng được! Nếu là chuyện tình yêu thì càng tốt.

Tấn tắt máy hát và gạt nước đồng thời hạ bớt kính cửa để thông khí trong xe, chàng bảo:

-Được rồi, anh sẽ kể, nhưng em nên nhắm xuống cho bớt ho.

Thảo ngoan ngoãn làm theo lời chàng. Mái tóc được nàng buộc gọn cho khỏi vướng. Tấn hỏi:

-Em có tin thuyết định mệnh không?

-Trước đây thì không nhưng giờ thì hơi tin.

-Sao lạ vậy?

Giọng nàng thật dễ thương:

-Em có nói chắc anh cũng không tin. Khi mình chưa quen nhau, chỉ mới nghe người khác kể về anh, em đã có cảm giác gần bó rồi. Gặp nhau, em tìm mọi cách để chống lại cảm giác đó. Hơn nữa có rất nhiều người theo đuổi em, thế mà hôm nay, điều gì phải đến đã đến. Anh bảo như thế không phải là định mệnh sao?

Tấn có cảm giác như vừa uống trọn một ly mật. Chàng vuốt nhẹ mấy sợi tóc mai của Thảo và bất ngờ hôn lên má nàng. Thảo nhắm mắt không phản ứng.

-Trong kho tàng văn học Trung Quốc, câu chuyện Vi Cố em đã đọc qua chưa?

Thảo lắc đầu:

-Em không biết!

Tấn kể chuyện, giọng đều và ấm:

-Vi Cố là một hàn sĩ. Trên đường đi thi, dưới ánh trăng, chàng gặp một ông lão ngồi bên đường đang mân mê chiếc túi và sợi dây. Ngạc nhiên Vi Cố hỏi “Cụ là ai? Đang đêm làm gì thế? Ông già đáp “ Ta là Nguyệt Lão. Ta đang kiểm tra lại những mối nhân duyên của trần gian. Đây là sợi tơ hồng, ta buộc những đôi nào với nhau thì suốt đời họ trở thành chồng vợ”. Hoài nghi người học trò lại hỏi “ Thế cụ xem giúp sợi dây đó buộc cháu với ai?” Ông lão nhìn Vi Cố, cái nhìn xuyên suốt đồng thời lấy từ trong chiếc túi ra một cuốn sổ, lật từng trang tìm kiếm. “Đây rồi!” Ông lão kêu lên “Vợ của người hiện giờ mới có hai tuổi, con của người quét chợ ở một trấn nọ. Mười tám năm sau người mới lấy nó được”.

Vi Cố gào lên “Chuyện nhảm nhí, tôi không tin!”. Ông lão bỏ cuốn sách và sợi dây vào túi rồi bảo “Tin hay không tùy người, nhưng mười tám năm sau

rồi sẽ biết!”. Nói xong Nguyệt Lão biến mất.

Nghĩ là thần tiên không nói dối, Vi Cố tìm đến trấn nọ với quyết tâm chối bỏ số phận. Sau một lúc dò hỏi, họ Vi đã tìm ra đứa bé đúng như lời Nguyệt lão. Vì quá căm ghét định mệnh trở trêu, người học trò hiền lành đã bạo gan dùng dao đâm đứa bé một nhát vào đầu rồi bỏ chạy.

Mười tám năm sau, Vi Cố thành đạt, cưới một người con gái trẻ đẹp, giàu có, làng bên làm vợ. Đêm tân hôn, trong lúc âu yếm, họ Vi phát hiện cái sẹo trên đầu tân nhân mà lúc ban ngày nàng đã khéo léo dùng tóc che khuất. Vi hỏi: “Sao em có cái sẹo lớn thế này?” Nàng đáp: “Lúc em còn bé, mới hai tuổi, bị một tên côn đồ vô cớ dùng dao đâm em bị thương nặng, may sao không chết. ”Vi Cố giật thót mình hỏi tiếp: “Thế quê em khi xưa ở đâu? ”Người vợ kể lại đúng như những gì xảy ra và cho biết, vì giặc giã loạn lạc nàng trôi dạt đến đây và làm con nuôi nhà quyền quý nọ. Nhờ vậy, nàng mới được làm vợ chàng. Bấy giờ họ Vi mới tin những điều Nguyệt Lão đã nói và chỉ còn biết kêu thảm trong lòng hai tiếng “Định mệnh”.

Thảo nhìn vào mắt chàng:

-Chuyện hay quá! Để em xem trên đầu có cái sẹo nào không?

Tấn tát yêu nàng và bảo:

-Anh chỉ lớn hơn em có mười tuổi. Nếu ngày đó lỡ gặp và nghe Nguyệt Lão nói thế thì anh sẽ chờ em lớn chứ nỡ lòng nào dùng dao đâm em?

-Lúc đó nếu thấy em xấu chắc anh cũng sẽ cố tìm mọi cách để chối bỏ số phận như họ Vi kia?

-Đừng nói nhảm! Kể chuyện rồi, giờ em hát cho anh nghe đi!

-Em hát dở lắm.

-Anh không tin! Với những người có giọng nói như em - giọng của cung mi thứ - dứt khoát phải hát hay!

-Thế thì để em hát thử nhưng anh không được cười nha!

Thảo dang hắng giọng và cất tiếng hát. Đúng là giọng của cung mi thứ! Tấn nín thở không dám cử động. Từng lời hát rót vào chàng ngọt ngào, sâu lắng. Cách phát âm chuẩn cộng với giọng rung và luyện láy đúng cách đã làm bài hát xa lạ trong phút chốc trở thành quen thuộc. Tấn biết rằng kể từ giờ phút này bài hát mà chàng không biết tên đó đã vĩnh viễn đi vào hồn mình như một chứng tích. Phần điệp khúc, giọng Thảo vút cao nhưng vẫn man mác buồn.

Trước đây, Tấn chỉ nói đùa với Thảo, thật tình chàng không ưa gì chuyện chiêm tinh, tướng số, đoán già, đoán non. Thế nhưng qua tiếng hát của nàng, Tấn có linh cảm về một nỗi buồn không sao lý giải được. Phải chăng bài hát nàng chọn có nội dung như một điềm báo trước? Tấn thấy hồn muốn vỡ tan ra, niềm xúc động trào dâng lên tim như dòng thác Yaly trong ngày lũ. Chàng ôm chặt người Thảo, vùi mặt mình trong suối tóc vừa bị bung ra,

mặc cho người lái xe có nhìn thấy hay không.

Với sức mạnh không có gì ngăn cản nổi, Tấn chầm dứt bài hát bằng cái hôn môi nồng cháy. Là người đàn ông từng trải, chàng cảm nhận đây là nụ hôn kỳ ảo nhất trong đời. Không một tế bào cảm giác nào còn nằm yên. Tất cả đã bị cuốn hút trong một trận bão lốc khủng khiếp. Người Thảo mềm nhũn trong tay Tấn. Cả hai đều thấy như mình bị tan đi thật nhanh.

Quốc lộ một là con đường giao thông huyết mạch nên không thể chấp nhận bất cứ một sự gián đoạn nào. Công nhân đêm mưa mở đường đi phụ, băng qua suối, trong lúc chờ bắc cầu mới. Hàng trăm xe nối đuôi nhau lội bì bõm qua vũng sinh. Mãi đến khi trời sập tối xe mới đến địa phận Nha Trang. Thấy trời tiếp tục mưa, đường sá hư hỏng dễ xảy tai nạn, Tấn quyết định nghỉ lại thành phố biển Nha Trang, chờ trời sáng tiếp tục cuộc hành trình. Khách sạn Hải Yến tuy mùa mưa vẫn đông khách. Trao chìa khóa phòng riêng cho Thảo, Tấn dặn:

-Em bị cảm! Tắm ít thôi

Mặc cho người lái xe đem đồ đạc vào phòng, Tấn trút bỏ quần áo, nằm dài lên giường. Cái mệt của một ngày đi đường cộng với sự xúc động cao độ khiến chàng muốn nghỉ ngơi, thư giãn giây lát. Hiện Tấn có cảm giác giống những lần đi xem kết quả thi, kể cả tú tài hay đại học. Còn gì khoan khoái hơn khi thấy tên mình trong danh sách niêm yết kết quả kèm theo các từ như: bình, bình thứ. Quyết tâm lẫn công sức đổ ra được đền bù bằng niềm vui òa vỡ. Có người mừng quá rú lên, có kẻ cười sằng sặc, con gái thì diễm diễm cười tủm tỉm hoặc khóc thút thít. Rõ ràng cái “Được” dù trong lĩnh vực trí tuệ hay tình cảm đều đem lại cho con người niềm an ủi và khích lệ vô cùng lớn lao. Tấn vừa mở được cánh cửa mà qua đó, chàng khám phá một thế giới mới vô cùng kỳ ảo. Thuyết tương đối của Einstein đã bị đánh bại. Nàng thật toàn bích. Màu sắc, âm thanh, ánh sáng tất cả đã trộn lẫn thành một thực thể nắm bắt được. Thảo, người đàn bà lần đầu tiên đã chứng minh với chàng Thiên đường là có thật. Không chút đơm đặt, không cần tô vẽ, nàng đã thanh thoát đi vào đời chàng. Cây tình ái chỉ vừa bén rễ đã trở hoa thơm. Tấn mơ màng thấy mình khóat tay Thảo đi trên con đường rắc đầy hoa. Có tiếng gõ cửa phòng khiến Tấn vùng dậy. Chàng kêu lớn :

- Em chờ anh mấy phút! Bây giờ anh quên chưa

tắm.

Thảo xoay nắm cửa và đi vào phòng. Nàng mặc váy màu tím, chân đi tất trắng. Thấy Tấn lúng túng, Thảo hỏi:

-Anh chưa tắm sao?

Tấn cười chữa thẹn:

-Anh ngủ quên.

Người lái xe đã quần áo chỉnh tề cũng phụ họa:

-Tắm xong, tôi tính đánh thức thủ trưởng nhưng thấy ngủ say quá nên thôi.

Trên đường xuống restaurant, Tấn thấy lại giấc mơ của mình. Thảo đi sát vào chàng, dáng đi thanh thoát, uyển chuyển, đẹp vô cùng. Chiếc robe màu tím hợp với không khí ngày mưa làm Tấn thấy thêm một khía cạnh tinh tế trong việc ăn mặc của nàng.

Chiều ý lái xe, Tấn gọi bia. Chỉ vài cốc đầu tiên, mặt Thảo đã đỏ hồng dưới ánh đèn. Tấn nhớ lại ngày nào trong buổi liên hoan chung các đơn vị, đã từng thấy Thảo uống nên chàng khuyến khích:

-Em uống thêm đi!

Chàng với tay châm thêm bia vào ly. Thảo giữ tay Tấn lại:

-Một chút nữa thôi! Em say rồi đó!

Và nàng say thật. Trên đường về phòng, đôi lúc nàng tựa vào Tấn. Người đàn ông tử lượng chỉ kém có Lưu Linh, Lý Bạch, mới uống có mấy cốc cũng muốn say theo Thảo. Tình yêu đã đẩy hơi men chạy về não thật nhanh. Hôn nhẹ trán nàng, Tấn bảo:

-Em ngủ ngon nhé! Nhớ khóa cửa bên trong.

-Chúc anh ngủ ngon.

Sắp bước chân đi, Tấn còn hỏi thêm:

-Mà em có sợ gì không?

Thảo lắc đầu, giọng nũng nịu:

-Em chỉ sợ ma thôi.

Chàng vỗ về:

-Thế thì em yên chí! Khách sạn với tiện nghi hiện đại không làm gì có ma đâu!

Tấn khép cửa và chờ Thảo bấm khóa bên trong mới về phòng mình. Tiếng nhạc ở phòng khiêu vũ vẫn còn vang vọng. Lúc đầu, Tấn tính đưa Thảo lên đó chơi nhưng thấy nàng có vẻ mệt nên thôi. Một cơn mưa lại ào đến trùm lên thành phố. Biển tối đen như mực.

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 3

CÁNH CỬA THIÊN ĐƯỜNG

Tấn rời thành phố Nha Trang mà không nhớ gì đến lá thư của Huyền Trân. Thảo đã xuất hiện như con chim đại bàng trong truyện thần thoại, giăng đôi cánh lớn che khuất mặt trời. Sự dịu dàng, mềm mại, những lời nhắc nhở ân

cần, một chút chăm sóc kín đáo, tất cả đã làm Tấn như người đi vào mê lộ một cách tự nguyện. Thật kỳ lạ! Hai con người mới trước đó một hôm chưa từng là gì của nhau, chỉ một va chạm nhỏ cũng rút rè, sợ hãi, thế mà giờ đây, ai cũng xem người kia là một phần của cuộc sống mình. Sẽ không tưởng tượng nổi nếu có ai đó gọi nơi Tấn hay Thảo một cuộc chia tay. Hai câu thơ của một thi sĩ Pháp đột nhiên tràn đầy ý nghĩa:

Lòng ta ôm một khối tình
Tình trong giây phút, mà thành thiên thu!

Từ khi biết yêu cho đến khi không còn sức để yêu là cả một thời gian dài. Nhưng trong đó, chỉ có một khoảnh khắc đủ sức tạo nên những bước ngoặt quan trọng cho một đời người. Hiện Tấn đang nắm trong tay khoảnh khắc đó. Trước đây, Tấn quen biết rất nhiều phụ nữ. Có người từng đi rất sâu vào đời chàng, thậm chí còn làm rung những cung bậc thần bí của trái tim, bắt nó tuôn ra những bài thơ làm xao xuyến lòng người. Thế nhưng, không một ai có thể so sánh với Thảo. Người đàn bà ấy không chỉ có sắc đẹp, Tạo hóa đã cố tình kết hợp nhuần nhuyễn những cái ưu việt để làm mê đắm lòng người.

Cả Thảo lẫn Tấn đều không biết xe vào Saigon lúc nào. Khởi hành muộn lại vừa đi vừa nghỉ suốt dọc đường, chuyến công tác đã trở thành cuộc du lịch ngoài dự kiến. Với Tấn, có lẽ đây là chuyến đi kỳ thú nhất trong đời. Bao ưu tư khắc khoai vì công việc, những trăn trở, toan tính trước khi đi đã bị xóa sạch. Bàn tay nhỏ nhắn của người đẹp đã che khuất hoàn toàn tầm nhìn của người đàn ông tháo vát, đa cảm nhưng cũng đầy cương quyết.

Thành phố Sài Gòn rực sáng dưới ánh đèn điện. Ảnh hưởng của gió mùa chính thống đã khiến khu vực miền đông Nam bộ gần như dứt mưa. Không khí những ngày giao mùa mát và nhẹ. Đỉnh cao ánh sáng đổ dồn về hướng quận Nhất và dọc sông Saigon. Trên cửa ngõ vào thành phố, xe chạy như mắc cửi. Chắc chắn không đầy một thập kỷ nữa, nhất là trong xu hướng mở cửa, nạn kẹt xe sẽ đến với thành phố hơn bốn triệu dân này.

Thảo về nhà chị tại Tân Bình. Tấn trọ ở khách sạn. Cuộc chia tay tuy chỉ tạm thời cũng tràn đầy lưu luyến. Tấn giúp nàng chuyển đồ đạc vào nhà. Khi Thảo giới thiệu người chị, Tấn ngăn người vì ngạc nhiên.

Ngày xưa Nguyễn Du viết Truyện Kiều dựa theo “Đoạn trường tân thanh” của Thanh Tâm Tài Nhân nên tả sắc đẹp của Thúy Vân, Thúy Kiều

chỉ qua sự tưởng tượng. Thế mà cuốn sách vẫn làm hàng triệu người của bao thế hệ say mê nhan sắc kép này:

“Vân xem trang trọng khác vời
Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang,....
Kiều càng sắc sảo, mặn mà
So bề tài sắc lại là phần hơn.

Thực tế trước mắt Tấn hoàn toàn trùng lặp với trường hợp này. Thảo đẹp, đó là điều không cần bàn cãi, nhưng người chị chẳng thua kém chút nào. Nụ cười luôn ở trên môi, giọng nói nhỏ nhẹ, trong trẻo, làn da trắng, đôi mắt sáng, đây là mẫu người đàn bà khi tiếp xúc, kẻ khó tính mấy cũng xiêu lòng. Nhìn hai chị em ngồi kề với nhau, Tấn lại liên tưởng đến Đại và Tiểu Kiều của Đông Ngộ trong Tam Quốc Chí. Hai người đẹp đã khiến Tào Tháo xây Đồng Tước đài, đồng thời khiến Châu Du hạ quyết tâm phá Ngụy vì kẻ khích tướng của Khổng Minh.

Trông cách Thảo tiễn Tấn ra xe, người chị đã biết phần nào tình cảm của em gái mình nhưng không nói gì. Nàng lịch sự cảm ơn Tấn và dặn hôm sau đến chơi.

Chi phiếu đôi chứng của hai đơn vị đã được ký xong, Lê Ánh ngã người ra sau rút một hơi thuốc. Cô gái mặc áo dài màu vàng đứng bên vội đón lấy dùng kéo cắt rời hai phần. Với cách làm này, sẽ không một ai có thể giả mạo chữ kí hoặc dùng lệnh chi giả để rút tiền. Chữ kí mỗi chủ tài khoản đều được chia đôi, mỗi bên giữ một nửa. Lê Ánh chìa tay mời Tấn dùng nước đoạn cười hề hả:

-Thế là xong. Chiều nay “Toa” có quyền du hí rồi đó!

Một cô gái khác đưa đến hai ly đá và nhanh tay mở Coca. Vừa quan sát Lê Ánh, Tấn vừa trả lời kiêu nước đôi:

-Còn một số việc chưa giải quyết xong nhưng anh đã có lòng chắc tôi phải chiều.

Lê Ánh nhỏ con, thấp, nhưng mặt mũi lanh lợi. Tuy đã quá ngũ tuần, tóc ông ta hãy còn đen mượt. Chiếc kính lão đã được thay tròng đổi màu với sợi dây cột to tướng thòng hẳn xuống một bên má trông thật ngộ nghĩnh. Tay chân nhậm lẹ, đôi mắt không dừng lâu ở một điểm nào, Lê Ánh là một hiện tượng đặc thù trong thời điểm kinh tế sôi động này. Sinh tiếng Tây, chịu khó nghiên cứu, biết nắm bắt thị hiếu và những toan tính giản đơn của người khác, Lê Ánh đã đột ngột nổi lên trong lĩnh vực kinh doanh tiền

tệ. Nhìn cơ ngơi hoạt động của Ánh, Tấn có thể đoán được tài xoay trở của người cầm lái. Xuất thân từ một gia đình bình thường ở Đà Nẵng, Lê Ánh đã tập cho mình thói quen “Hùng biện” và cách giải quyết nhiều sự việc cùng một lúc. Lần đầu tiên tiếp xúc, Tấn suýt bật cười khi thấy ông ta đang trong tư thế “Phân thân” như Tề Thiên trong “Tây Du Ký”. Điện thoại kẹp trên vai chờ bên kia trả lời, tay cầm bút vừa gạch vừa xóa một số chi tiết trong tờ trình của nhân viên, Lê Ánh vẫn căng gân tranh cãi với người ngồi trước mặt về bản vẽ trụ sở sắp xây dựng. Thời gian đối với ông ta hình như còn rất ít nên phải khẩn trương. Tuy thế, trước khách hàng cần giao dịch, “Nụ cười thị trường” luôn nở đúng lúc.

Với người dưới quyền, Lê Ánh là một ông vua thật sự. Cơ quan gần tám mươi nhân viên nhưng hầu hết là nữ. Hai người phó là hai cô gái xinh đẹp, sau này Tấn mới biết đều là nhân tình của Ánh. Một cô gái có bộ ngực bốc lửa luôn túc trực sau lưng ông ta để trả lời điện thoại và nhận sai vặt.

Cũng dạng thành đạt cấp thời, nhưng Tùng, thủ trưởng của Thảo hoàn toàn khác xa Lê Ánh. Trình độ văn hóa hạn chế, Tùng chỉ vươn lên nhờ một cơ may cộng với cái tính”mềm dẻo” của mình. Trong tay nắm vận mệnh hai đơn vị kinh tế nhưng Tùng quyết đoán công việc theo kiểu “Mua chiều, bán sáng”. Những người ngoi lên từ tầng đáy xã hội không thông qua tài năng thường ít muốn ai nhắc đến quá khứ của họ, đồng thời luôn tìm cho mình một vỏ bọc mới, phù hợp với những gì đang có. Tùng là một trong số họ. Người anh ta không béo nhưng đôi mắt lúc nào cũng hum húp khiến ta liên tưởng đến một căn nhà cửa luôn đóng kín. Tay thường xuyên kẹp điếu thuốc ba số, người đàn ông ngoài tứ tuần đó muốn tạo cho mình một nét đặc trưng, một kiểu dáng mới có mục đích rõ rệt. “Tùng ba số”, tên gọi mới được hình thành hơn một năm nay.

Người phó thứ nhất tên Phượng vừa vén tà áo dài ngồi xuống ghế, Lê Ánh đã bảo:

-Em chuẩn bị chiều nay chúng ta chiêu đãi “xù” Tấn!

-Ở đâu anh? Cô gái có thân hình cao ráo, khuôn mặt ưa nhìn, mùi nước hoa thơm phức, hỏi Ánh.

-Tùy em! Nhưng tốt nhất nên chơi đặc sản. Cầu Mới hay Bến Nghé gì cũng được.

Phượng nhìn Tấn:

-Thông nhất với nhau năm giờ chiều nay anh Tấn nhé! Chúng tôi sẽ đến đón anh tại khách sạn cho tiện.

-Thế tôi có cần lấy thêm xe không? Tấn hỏi.

Lê Ánh xen vào:

-Thôi khỏi! Một chiếc đủ rồi.Có ai đi cùng không?

Tấn nói đùa:

-Anh bố trí thêm một người của anh đi! Như cô Hương chẳng hạn.

Hương là người phó thứ hai của Ánh, người nhỏ nhắn nhưng rất dễ thương.

Lê Ánh giãy nảy:

-Đâu được! Phượng đi rồi Hương phải ở nhà kết quỹ. Chưa chắc đến bảy giờ đã xong. Gọi một em ở Super Star nhé?

Tấn cười lớn:

-Mới thử một chút đã hốt hoảng. Cảm ơn anh!chiều nay chúng tôi sẽ đi hai người.

Tài xế trở đầu xe một cách khó khăn.Con đường nổi trung tâm Sài gòn với Tân Bình từ trên cao nhìn xuống giống một giòng sông, lượng xe cộ chảy qua không bao giờ gián đoạn. Cái nóng nhiệt đới lại đến khiến Tấn chỉ muốn về ngay nơi trọ.

Gần đến giờ hẹn, Tấn kêu lái xe đi đón Thảo. Riêng chàng thì đọc sách và chờ ở phòng lễ tân. Việc ký hợp đồng với một công ty nọ gặp trở ngại khiến chàng không mấy vui. Đôi lúc Tấn tự trách mình đã đại dốt lao đầu vào hoạt động kinh tế trong bối cảnh bát nháo, chụp giựt, không phân biệt trắng đen này. Dù tính toán chính xác cách mấy, chỉ một chi tiết không đáng kể cũng đủ sức phá hoại tất cả. Nhiệt tình của một kẻ trí thức nhiều khi muốn nguội đi trước những sự thật trần trụi. Không cần bất cứ một bằng cấp nào, một người biết cách chi tiền và khéo ăn nói cũng có thể giành lấy những hợp đồng béo bở hoặc quyền ưu tiên khiến nhiều người phải thềm muốn. Lấy lòng thủ trưởng, mua chuộc đám tay chân, nếu cần thì luôn lách cửa sau hay dỏ miệng hứa hẹn để đạt cho được mục đích, đó là bài tập diễn đi diễn lại mãi ở những nơi được mệnh danh đơn vị kinh tế, khiến Tấn nhiều khi thấy ngao ngán vô cùng. Buổi đầu, chàng quan niệm một cách ấu trĩ, hoạt động kinh tế đơn thuần là sự động não và hơn nhau cái đầu. Ai giỏi tính toán một cách chân chính người đó thắng. Thế nên từ một con người duy mỹ, thích thể thao, văn chương và âm nhạc, Tấn đã đổ công sức một cách vô lối để nâng cấp đơn vị do mình phụ trách thành một điển hình hiếm có.

Đang đọc báo, đột nhiên có ai đó đưa tay bịt mắt chàng, bàn tay nhỏ nhắn,mềm mại. Tấn kêu lên:

-Ừa ! Ai vậy?

Tuyết Phương hiện ra cùng với tiếng cười khúc khích, mái tóc vàng và tà áo dài cùn cởn. Nàng hỏi:

-Anh vô lúc nào? Sao không đến em?

-Anh vào được hai hôm nhưng bận quá chưa đến em được. Mà sao em biết anh ở đây?

Cô gái vén tà áo dài ngồi xuống ghế salon đối diện Tấn:

-Hôm qua từ Chợ lớn ra em gặp xe anh. Nhìn biển số và màu xe em biết ngay nhưng vì kẹt đèn đỏ nên theo không kịp. Sáng nay hỏi đến ba nơi em mới thấy tên anh trong danh sách khách trọ ở đây.

Tấn nhìn đồng hồ, sực nhớ đến sự có mặt của Thảo sắp đến. Bỗng nhiên chàng đâm bối rối. Tuyết Phương, cô bé kém Tấn những một giáp, chỉ được chàng xem như một đứa em gái, không hơn không kém. Thế nhưng Tấn lại ngại một cuộc gặp gỡ đột ngột giữa hai người. Từ nơi sâu thẳm nào đó, Tấn thấy Tuyết Phương có một chút gì không bình thường. Lần đầu tiên chàng nói dối với cô bé:

-Anh có chút việc phải đi. Em về rồi có gì chiều mai anh ghé.

Tuyết Phương phụng phịu:

-Em không chịu! Cả tháng trời không gặp, mới thấy mặt đã đuối. Bộ anh ghét em lắm phải hôn?

Tấn ra sức dỗ dành:

-Thôi mà đừng nói bậy! Anh đang bận rộn thật! Bé ngoan nghe lời anh đi.

Nhớ lại chuyện hôm nào, Tuyết Phương nhượng bộ:

-Thế anh đi đâu em đưa đi! Xe em gửi phía trước kia.

-Cám ơn em. Anh vào công tác nên có xe. Chiều mai “tư tác” anh sẽ nhờ em.

Tấn vừa nói vừa nhìn ra đường, chỉ sợ xe về bất tử. Chàng không xiết ngạc nhiên trước thái độ kì lạ của mình. Với Tuyết Phương, việc gì phải lúng túng như vậy?

Cô bé đứng lên, nhặt cái ví da trên bàn, giọng buồn thiu:

-Thôi được, nhớ đến đừng để em chờ! Phương có một số việc muốn nói với anh.

Thảo đến trong bộ đầm màu đen như muốn khoe làn da trắng. Mới có hai hôm không gặp, Tấn cứ ngỡ đã xa nàng hàng thế kỷ. Trước cái nhìn không rời của Tấn, Thảo cười thật tươi:

-Anh thấy em lạ lắm sao?

-Cổ nhân đã có lý khi nói “Nhất nhật bất kiến như tam thu hề”. Suýt chút nữa anh không nhận ra em!

-Sài gòn nóng quá không ăn uống gì được. Chắc em gầy và xấu lắm anh nhỉ?

-Ừ, xấu lắm! thế nên em phải ngồi xe hơi có kiến phản quang che khuất, không được đi bộ hay xích lô.

Giọng Thảo đầy vẻ ngây thơ:

-Sao kỳ vậy anh?

Tấn cố giữ vẻ mặt thật nghiêm trả lời:

-Có gì đâu. Nếu em đi bộ hoặc xích lô, những người điều khiển các loại xe có động cơ vì mãi ngắm em sẽ đâm vào nhau, gây tai nạn cho người khác.

Thảo dậm chân, đế giày cao gót muốn làm vỡ cả nền gạch hoa:

-Anh kỳ quá! Chỉ giỏi tìm cách ghẹo em.

Có tiếng còi xe hơi, Tấn nhìn ra. Lê Ánh trong bộ đồ lớn, veston màu sẫm, ca vát ca rô to bản, đầy vẻ chững chạc, đang đi vào. Ông ta bắt tay Tấn, cúi chào Thảo, cái chào galant.

-Minh đi chứ ?

Tấn giới thiệu :

-Đây là anh Ánh, giám đốc Hải hùng Credit Bank. Và đây là Thảo, my girl friend!

Chàng nhại Lê Ánh, sử dụng lẫn lộn cả Anh lẫn Việt.

-Ồ là là!”Toa” không thành thật rồi đấy nhé!Đã có mỹ nhân bên cạnh còn bắt nạt “Moa” nữa!

Tấn cười lớn , kể lại câu chuyện buổi sáng.Chàng không quên nhấn mạnh chi tiết ông ta đã bảo vệ rất kỹ hai phụ tá của mình.

Trên xe, ngoài Phụng, còn có thêm Chu Văn, phóng viên một tờ báo lớn của thành phố, đang làm cố vấn cho Lê Ánh, người mà Tấn mới được giới thiệu lúc sáng. Thấy nhân số có vẻ đông, Tấn đề nghị:

-Lấy thêm một xe nữa cho rộng anh Ánh nhé?

-Ngồi chật cho vui. Nhường hai ông bà ngồi ghế trước đó.

Thảo che miệng cười bước lên xe. Ở băng sau, Chu Văn ngồi cô đơn trong một góc. Phụng trang điểm thật lộng lẫy: Tóc thắt bím theo kiểu mình tinh Hồng Kông, mùi nước hoa Channel số 5 tràn ngập khoang xe. Chiếc Nissan đời mới nhất, màu cánh trả, rời đường Phạm Ngũ Lão, hướng về phía sông Sài gòn. Lòng Tấn thoáng tự hào khi bắt gặp cái nhìn đượm chút ganh tỵ của Phụng dành cho Thảo. Dù được sự hỗ trợ gần như tuyệt đối của tiên bộ khoa học trong lãnh vực giải phẫu thẩm mỹ, sắc đẹp của người đàn bà được Lê Ánh tuyển chọn vẫn không vượt qua được Thảo, một kẻ được sinh ra và lớn lên ở một tỉnh lẻ heo hút gió. Suy cho cùng, Nguyễn Công Trứ đã không lầm lẫn khi viết:

Giai nhân nan tái đắc

Trót yêu hoa nên dang dúi với tình...

Quy luật của loài hoa một khi ngát hương tất phải kém sắc. Hiếm có loài hoa nào hội tụ được cả hai. Yêu say đắm một giai nhân và được đáp trả bằng tấm chân tình, đây là ân sủng của Thượng Đế không mấy người có được.

Tầm bắng “Bến Nghé” bằng đèn nhấp nháy xuất hiện. Lê Ánh bảo lái xe:
-Anh có thể đi chơi đâu đó. Khoảng hai giờ nữa đến đón chúng tôi.

Tấn thấy ái ngại trước việc lái xe không được tham gia cuộc vui. Một lần nữa cung cách lãnh đạo đặc thù của Ánh được bộc lộ.

Nhà hàng được xây dựng theo kiểu thủy tạ. Khách ngồi ăn uống nghe sóng vỗ rì rào dưới chân. Các cửa kính đều được kéo lên. Sông Sài Gòn lồng gió. Bên cạnh dày đặc tàu thuyền. Trời chưa tối, một số tàu mang cờ nước ngoài đã bật đèn sáng choang.

Khá quen thuộc, Chu Văn hướng dẫn mọi người chọn một bàn vừa cách ly đám đông vừa có thể quan sát toàn cảnh trên sông. Từ lúc bước xuống xe cho đến khi ngồi vào bàn, Phụng và Lê Ánh luôn tay trong tay. Tấn đang băn khoăn không biết động lực nào đã làm cho đôi tình nhân tuổi tác chênh lệch khá xa này lại hết sức gắn bó với nhau.

Gió từ sông thổi vào đùa mái tóc Thảo mơn man gò má Tấn. Chàng nhìn sang, ánh mắt gặp nhau. Hạnh phúc đã mất hết tính trừu tượng. Ánh chuyển thực đơn sang phía Tấn:

-Hai ông bà đi chợ giúp!

Tấn liếc qua thực đơn thật nhanh. Toàn rùa, rắn, ếch nhái. Chàng từ chối:

-Những thứ này tôi không quen. Nhờ đồng chí cố vấn đi!

Chu Văn dùng ngón tay trở đầu kính trắng lên đúng vị trí và phát biểu:

-Món đầu tiên là rắn hổ nhé!

Thảo và Phụng cùng kêu lên:

-Eo ơi! Ghê quá!

-Thôi thôi! Món này kỳ quái nữ. Hay ta làm cặp dơi vàng chính hiệu Phú Quốc - Lê Ánh tham gia - được không em?

Phụng tế nhị:

-Các anh đi chơi chủ yếu là nhậu nên thích món nào thì kêu. Em và chị Thảo chắc chọn thứ gì đỡ sợ một chút, chị Thảo nhỉ?

-Vâng! Tùy chị quyết định.

Lê Ánh nâng cốc đầy bọt, mở đầu câu chuyện:

-Hơn hai tháng chuẩn bị, hôm nay mới được ngồi lại với nhau. Xin mọi người nâng ly chúc mừng thắng lợi đã đạt được. Mong mối quan hệ của chúng ta phát triển lâu dài và tốt đẹp.

Chu Văn vỗ tay phụ họa:

-Xin hoan nghênh bạn mới. Thế là khối liên kết của chúng ta tròn số mười sáu .

-Xin chúc mừng! Phượng và Thảo cùng hưởng ứng.

Lê Ánh thông báo:

-Tháng sau, khối liên kết sẽ tổ chức đại hội. Ngày mai Tấn ghé hoàn tất thủ tục in lịch đồng thời nhận giấy mời luôn nhé!

Tấn nói đùa:

- Nhất trí! Nhưng “bang chủ” tính tổ chức “Đại Hội quân hùng” tại đâu đây?

-Long An! Đây là căn cứ địa của những ngày cơ hàn. Tôi muốn xem đại hội quan trọng này như một sự về nguồn, đồng thời giới thiệu với mọi người sự lớn mạnh vượt bậc của người anh em này.

-Em đã gửi giấy mời được hơn mười nơi rồi -Phượng xen vào - Miền Trung còn thiếu Đà Nẵng, Qui Nhơn và chỗ anh Tấn. Miền Tây thiếu An Giang và Long Xuyên.

-Thế việc in lịch em có theo dõi không?

Phượng nguyệt Lê Ánh, cái nguyệt sắc như dao:

-Anh quên là đã giao việc này cho Hường rồi sao? Nhưng theo em biết, đơn vị nào cũng đặt từ hai ngàn cuốn trở lên.

Chu Văn gấp một miếng thịt dơi đưa lên ngấm ngía khiến hai người đàn bà cảm thấy ghê ghê. Nhà báo tham gia câu chuyện:

-Tôi sắp đi Hà Nội. Hoạt động của khối chắc chắn sẽ được lên báo ngoài đó. Xếp Ánh đã có một cột cố định ở báo thành phố. Riêng anh Tấn có cần vẽ vờn đôi nét về đơn vị mình không?

-Cảm ơn anh! Tầm ảnh hưởng của cơ sở tôi chỉ giới hạn trong một thị xã nhỏ bé. Dù báo trung ương hay thành phố có giới thiệu, khách hàng cũng không biết tìm chúng tôi ở đâu.

Lê Ánh bật cười:

- “Toa” khiêm tốn quá đấy! Số dư đảng ấy so với các đơn vị khác như thế là khá cao. Hôm nào trên báo của ta, anh Văn nhớ là lướt vài đường về “nhà thơ làm kinh tế” này nhé!

Ông ta gọi báo của ta là có cơ sở. Chu Văn tuy chỉ là một thành viên trong ban biên tập của tờ báo nhưng có ảnh hưởng khá mạnh. Mọi hoạt động của Hải Hùng Credit Bank đều được lên mặt báo. Lý giải cho sự việc trên, Lê Ánh tâm sự với Tấn:

-Dân mình thường xem nhẹ quảng cáo nên không gây được ấn tượng sâu sắc nơi khách hàng.Phí tổn dành cho quảng cáo đối với tụi Tây thường vượt một phần ba doanh số. Quảng cáo chưa hẳn là đặt điều, tô vẽ mà chính là

làm cho người tiếp xúc an tâm, đồng thời hiểu rõ thực lực và khát vọng của mình. Sau đợt quảng cáo dài hạn đầu năm nay, mình đã tăng số dư lên gần chục tỷ.

-Ồ đây phương tiện truyền thông đại chúng phong phú nên dễ đến với khách hàng. Nhưng ngoài trường hợp làm thật, nói thật như chúng ta, làm sao tránh khỏi có kẻ "treo đầu dê, bán thịt chó", lợi dụng màu sắc sặc sỡ của các máy in offset để đánh lừa thiên hạ.

Sợ Chu Văn động lòng, Lê Ánh lái câu chuyện sang hướng khác:

-Thảo người ở đâu?

-Em ở chỗ anh Tấn.

-Tấn thật có cặp mắt tinh đời. Chắc Thảo là hoa khôi ngoài đó phải hôn?

-Anh đừng làm em quê! Chị Phượng mới là tuyệt thế giai nhân. Có một phụ tá vừa đẹp, vừa giỏi như vậy, làm sao anh không thành công cho được!

-Xin hết sức cảm ơn! Một lời khen đáng giá ngàn vàng. À mà Tấn này! Nếu Đà Nẵng và Quy Nhơn có nhu cầu, cứ điều tiết vốn lẫn nhau đi nhé! Cùng trong khối liên kết, mình đã giới thiệu Toa với hai nơi đó rồi.

-Vâng! Trên đường về tôi sẽ ghé Quy Nhơn để bàn cho cụ thể. Còn Đà Nẵng chắc phen sau. Anh có số phen của nó chứ?

Phượng đỡ lời:

-Ngày mai anh lại, em sẽ cung cấp đủ số điện thoại các đơn vị cho.

Trên sông, hai chiếc phà du lịch giăng đèn chạy đi, chạy lại. Nhà hàng nổi năm sao vừa từ Úc sang, đang đậu tại Nhà Bè khiến người đến tham quan bằng đường sông, mỗi đêm mỗi đông.

Tan tiệc, Cả Thảo lẫn Phượng đều cảm thấy chệnh choáng. Lê Ánh đã sai làm khi gọi thêm coca cho hai nàng. Tấn bắt tay Chu Văn và Lê Ánh, dìu Thảo vào phòng lễ tân. Cô gái trực cho biết lái xe đi chơi từ chập tối chưa về. Không có chìa khóa xe, hai người phải ngồi chờ. Tấn bảo:

-Hay chúng mình lên lầu hai xem thiên hạ nhảy đi em!

Thảo bóp trán:

-Em thấy hơi chới chới nhưng chắc một lát sẽ khỏi. Mình lên đó chơi chờ xe cũng được.

Tấn đưa Thảo vào thang máy. Vũ trường đêm thứ năm vắng khách. Trên piste chỉ chưa đầy chục cặp đang diu nhau trong điệu Rumba giậm giậm. Tấn gọi nước và bánh ngọt. Tình trạng Thảo vẫn không khá hơn khiến chàng lo lắng trong lòng. Sau một lúc đắn đo, Tấn nắm tay Thảo:

-Có lẽ em bị gió rồi đấy! Xuống phòng anh nghỉ đỡ một chút. Chờ có xe anh đưa em về! Thảo khẽ gật đầu. Cả thân hình mềm mại gần như tựa hẳn vào chàng. Mùi thơm của da thịt, của tóc, của nước hoa khiến Tấn lại muốn hắt hơi.

Dùng chân đẩy cho cánh cửa đóng lại, Tấn đặt Thảo nằm lên giường nệm

và loay hoay lục túi xách của lái xe tìm chai dầu gió. Thảo mở mắt nhìn chàng và khẽ lắc đầu:

-Không phải gió đâu! Tại em uống không quen nên bị mệt đó.

Tấn đến ngồi xuống bên mép giường, đưa tay vuốt tóc nàng. Một cảm giác nóng cháy tràn ngập cơ thể chàng. Không phải thánh thần, không phải nhà hiền triết, Tấn đơn thuần chỉ là người đàn ông khỏe mạnh, đa cảm, lại đang yêu. Men rượu, tặng vật của quý sứ, đã phát huy cao độ sức công phá. Tấn ôm lấy bờ vai để trần mát rượi của Thảo. Cái hôn dữ dội như con sóng thần đẩy dạt Tấn đi thật xa. Trên hoang đảo, giữa biển khơi, không phải căn phòng có gắn máy điều hòa, chỉ còn hai người. Trong tiếng kêu đau đớn và hạnh phúc, Tấn vuốt ve người yêu đầy vẻ hàm ơn.

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 4

HỘI NGỘ BÁT NGÒ

Giữ lời hứa, Tấn đến thăm Tuyết Phương. Sau khi cho tài xế đánh xe về, chàng bấm chuông. Tuy cố che giấu, vẻ vui mừng vẫn hiện lên mặt nàng. Giọng Tuyết Phương đầy hờn trách:

-Cứ tưởng anh đã quên mất đường đến nhà em rồi! Báo hại con người ta chờ dài cả cổ.

-Lần này vào, anh rất bận. Hơn nữa còn phải để em có thì giờ học chứ! Ủa! Cả nhà đi đâu hết rồi Phương?

-Ba má nghỉ mát Vũng Tàu mai mới về. Anh Vũ chở chị Mai đi xem phim. Người làm thì em cho nghỉ từ ban sáng. Anh uống gì nhé?

-Gì cũng được!

Tấn ngồi xuống chiếc ghế chạm rồng cầu kỳ có lót nệm. Chàng vô tình rút cuốn tạp chí Reader's Digest và đọc lướt qua câu chuyện “Đồng xu may mắn” của Irene Virag. Như nhân vật ngây thơ trong sách, lời ước vút qua hồn Tấn tựa ánh sao băng. Trong ngàn điều ngông cuồng muốn được hoàn tất, điều ước mãi mãi có Thảo bên cạnh nổi lên như một lời nguyện. Hương vị ngọt ngào từ đêm qua đến giờ vẫn không tan.

Tuyết Phương đặt trước mặt chàng lon Seven Up đã được ướp lạnh.

-Anh còn giận em hay sao?

Khẽ giật mình, Tấn cười gượng với cô gái:

-Chuyện đã qua còn nhắc lại làm gì? Anh không có tính giận lâu như vậy đâu! À! Mà việc học của em ra sao rồi?

-Thì cũng bình bình, chả có gì đáng nói. Hình như anh chỉ quan tâm có mỗi việc học của em.

-Năm nay em đã lớn rồi - vừa nói Tấn vừa nhớ lá thư của Tuyết Phương - phải lo chuyện học hành và nghề nghiệp. Chả lẽ bắt cha mẹ nuôi con mãi à?

Vừa ngáy Tấn, cô gái vừa trề môi:

-Anh trở thành ông cụ hời nào vậy? Làm như tốt nghiệp ra trường, cái ngành ngân hàng đỡ hơi này nuôi nổi em chắc? Anh biết chị Mai đậu bằng đồ lương bao nhiêu không? Mai, chị dâu của Tuyết Phương đang công tác tại Ngân hàng Công thương thành phố.

Tấn lắc đầu không trả lời.

-Chỉ đủ cho chị ấy và anh Vũ một bữa cơm ở Palace, với điều kiện không được chơi sang.

Tấn chuyển sang giọng tranh cãi:

-Nhưng với đồng lương ít ỏi đó, bao nhiêu người vẫn sống thì sao?

-Anh thừa biết định nghĩa sống chỉ là trạng thái không chết của một sinh vật. Trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ, tên tù khổ sai chỉ nhận hai vắt cơm với mấy hạt muối vẫn sống. Cùng trong thời gian ấy, Từ Hy thái hậu sử dụng một lượng thực phẩm mà giá trị có thể nuôi sống hàng vạn người, để đãi yến, cũng vẫn là sống. Theo anh, chắc hai sự sống đó không giống nhau chứ?

-Anh có cảm giác là Phương đang ghi danh học thêm khoa luật và xã hội học. Trong lòng em có gì không ổn phải hôn?

-Anh thật tình muốn biết à?

-Sao em lại hỏi vậy? Tuy không phải ruột thịt nhưng có bao giờ anh không quan tâm đến em đâu?

-Thế thì chúng ta đi chơi. Em sẽ kể với anh!

Nàng vào trong thay quần áo, nhờ Tấn dắt xe và khóa cửa.

-Mình đi đâu đây? Tấn hỏi.

-Đến rạp Hòa Bình xem Lôi Vũ đi!

-Ừa! Em đổi “tông” hời nào vậy? Sao lại thích xem kịch?

Tuyết Phương xỏ triết:

-Quy luật của vạn vật là không ngừng biến đổi. Khi một người đã lớn, họ không còn lý thú gì trong việc đi xem mấy con khỉ đột ở sở thú hoặc ngó ngần ngắm pháo hoa trong Đêm sen.

Tấn thấy trong âm sắc đượm chút xót xa, buồn tủi, nhưng không biết vì sao! Tuyết Phương ngồi phía sau xe, vòng tay ôm lấy người Tấn thật tự nhiên. Trên đường đi, cô gái hỏi:

-Anh có đọc qua “Thiên long bát bộ” của Kim Dung chưa?
-Đọc từ hồi nhỏ. Vừa rồi anh có xem cả phim trong Video.
-Anh biết em thích nhất nhân vật nào trong đó không?
-Làm sao anh biết! Chắc Đoàn Dự hay Mộ Dung Phục gì đó.
-Không đúng! Đoàn Dự đa tình, dễ thương nhưng lẫn lẫn giống bố. Gặp một người, yêu một người, gặp hai người, yêu cả hai, em nản lắm. Mộ Dung Phục thì vô tình và đầy tham vọng nên hóa điên khùng và ti tiện, có báu vật mà không biết giữ. Nhân vật em vừa thích vừa ghét chính là Tiêu Phong.
-Sao kỳ lạ vậy! Đã thích lại còn ghét?
-Tiêu Phong là quân tử thứ thiệt, tràn trề tình cảm, nhân hậu, thủy chung. Em vô cùng yêu mến những phẩm chất đó. Nhưng bên cạnh có một điều làm Phương ghét vô cùng là lúc nào anh ta cũng xem A Tử là một cô bé, cố tình không biết gì về mối tình của nàng dành cho anh ta.
Tấn thấy người muốn nổi gai. Bỗng nhiên chàng đâm hỏi hận khi nhận lời đi xem kịch với Tuyết Phương. Giọng điệu kể chuyện này rõ ràng muốn ám chỉ điều gì đây?
Thấy Tấn tự nhiên im lặng, cô gái tựa đầu vào vai chàng hỏi thật ngọt ngào:
-Anh biết Tiêu Phong giống ai không?
Không chờ Tấn trả lời, nàng tiếp:
-Giống anh đấy!

Tấn kêu thầm trong lòng “chết cha! không ngờ cô bé dám châm ngòi nổ của thùng thuốc súng!” Đột nhiên hình ảnh Tháo hiện lên như chiếc phao cứu. Chàng giảm ga và quyết định thật nhanh chóng: Không được để cô bé dẫn sâu nữa!

-Anh thấy khát nước quá! Tìm cái gì uống Phương nhé?
Tuyết Phương đang ngon trớn và đặc ý với lối nhập đề lung khởi đầy hiệu quả của mình, không ngờ Tấn đổi hướng đột ngột. Giọng nàng ỉu xiu:
-Vâng! Anh ghé đâu cũng được.
Trong quán giải khát, Tấn cố giữ khoảng cách giữa hai người.
-Em uống gì?
-Cho Phương ly nước suối Vĩnh Hảo có chanh đường. Ở nhà em vẫn quen dùng thứ này.

Cô gái phục vụ lễ phép bảo:

-Thưa chị, quán không có nước suối!
-Thế thì một lon Seven Up. Anh cũng vậy nhé?

Tấn gật đầu đồng thời tìm cách thoát việc xem kịch:

-Khi này quên mất, vợ Lôi Vũ anh đã xem hai lần rồi. Anh ngán chứng

kiến cảnh “gió mưa, sấm sét tình ái “quá!

Có lẽ Tấn nói dối không được trơn tru nên Tuyết Phương không chịu nhượng bộ:

-Nhưng em chưa xem và lại đang thích, anh phải chịu em!

Như sợ không còn có dịp tốt nào nữa, cô gái trở lại đề tài đã bị gián đoạn:

-Lúc này em ví anh với Tiêu Phong có đúng không?

-So sánh nào cũng khập khểnh. Anh là gì mà có thể ví với nhân vật đặc ý số một của Kim Dung!

-Anh cố tình không hiểu ý em. Anh không biết là em đã khổ vì anh như thế nào sao? Anh Tấn! Em yêu anh!

Cánh tay Tấn giờ lên nửa chừng bỗng khựng lại. Theo thói quen thân mật ngày nào, chàng muốn đưa tay bịt miệng không cho Tuyết Phương nói tiếp, nhưng không kịp. Cô gái ngược nhìn chàng, cái nhìn không chớp mắt. Cả thời gian lẫn không gian như đứng yên thật lâu. Hoàn toàn rơi vào thế bị động, Tấn thấy đầu óc quay cuồng như tình trạng bị “xây nốt” trong những trận đấu cờ căng thẳng. Dồn hết can đảm, chàng bảo Tuyết Phương:

-Không được đâu Phương! Em còn quá trẻ. Anh thì thuộc dạng lỡ làng rồi. Từ trước đến giờ, dưới mắt mọi người, anh vẫn xem em như em gái. Chẳng lẽ giờ lại chuyển “gam” kỳ cục vậy?

Tuyết Phương ngồi bất động như một pho tượng. Đôi mắt với hàng lông mi dài cong vút và cái đuôi hình lá liễu vẫn không hề chớp. Nhưng bỗng nhiên, từ hồ nhỏ của tuyến lệ, hai giọt nước trong veo trào ra, rơi xuống đất. Nàng hỏi, giọng ngậm ngùi:

-Anh có người yêu rồi phải không?

Trong đời, mỗi khi đối diện với một phụ nữ đang khóc, Tấn bao giờ cũng mất tự chủ, bối rối tột độ. Giả sử, họ có yêu sách điều gì thiết thòi cho chàng bao nhiêu Tấn cũng sẵn lòng đánh đổi để những giọt nước mắt kia ngừng rơi. Lần này, dù tình huống hết sức khó xử, người đàn ông thấy mình không có quyền nói dối, không được nhượng bộ tuy thâm tâm Tấn vẫn biết Tuyết Phương vừa trẻ đẹp, vừa hết lòng yêu thương mình.

Khi đã xác định được hướng đi, Tấn thanh thản gạt đầu. Nỗi đau òa vỡ. Cô gái ôm mặt gục xuống bàn, nước mắt trào ra như đê sông Hồng bị lũ cuốn. Đôi bờ vai dưới làn lụa trắng không ngừng run rẩy, thổn thức. Tấn thấy mình hoàn toàn bất lực trong việc tìm lời an ủi, dỗ dành cô bé. Thôi được, em cứ khóc đi. Nỗi đau nào cũng sẽ vơi theo nước mắt và thời gian. Ngày nào đó em sẽ hiểu anh. Tấn thầm nhủ.

Một phụ nữ mặc áo dài tím ngừng xe trước quán. Khi đi qua chỗ hai người ngồi, cô ta kêu lên:

-Ô kìa anh Tấn!

-Trời đất! Sao Hạnh lại ở đây?

Người mới vào chính là Hạnh [cũng là Huyền Trân], em gái Định, bạn Tấn. Vẫn mái tóc không chịu kẹp, thả bay bay và tà áo dài màu tím Huế. Nàng đưa đôi mắt dò xét nhìn Tấn và Tuyết Phương.

-Em đi bổ sung hồ sơ xuất cảnh. Đây là nhà nhỏ Nguyệt, bạn thân của em. Anh vào lúc nào vậy?

Sự xuất hiện của Huyền Trân đã cứu cho Tấn một bàn thua trông thấy nhưng rồi lại đẩy chàng vào thế một thủ môn phải đối mặt với hai tiền đạo đội bạn.

Bằng kỹ thuật tinh vi, Tuyết Phương lau khô nước mắt và ngược nhìn kẻ phá đám. Người đàn bà một con đáng dập thanh mảnh nhưng toát ra một vẻ quyền rũ kỳ lạ: Sống mũi cao chạy dài cốt làm nổi bật đôi mắt đen và sâu, vòng eo nhỏ lượn theo tà áo dài làm tăng chiều cao của bộ ngực và mông.

Tấn đã kịp lấy lại thăng bằng. Thấy Tuyết Phương bớt xúc động, chàng trả lời Huyền Trân:

-Anh đi công tác và vào được mấy hôm rồi. Đây là Tuyết Phương, đây là Huyền Trân đều em gái cả!

Tuyết Phương lăm nhăm trong bụng: “thật khéo nói dối, người nào cũng em gái”

Huyền Trân hỏi:

-Sao lúc mới vào em thấy Tuyết Phương có vẻ buồn vậy?

-À...à. Hai anh em đi chơi ghé uống nước. Nhân không đồng ý một số việc nên Phương giận anh đấy!

Quả quyết đây là người yêu mà Tấn vừa thú nhận với mình, Tuyết Phương vừa cay đắng vừa giận dỗi bảo:

-Em về nhé! Đã có chị Hạnh chắc anh không cần đi đâu nữa?

Huyền Trân thì lại nói một cách lập lờ:

-Anh Tấn và Phương cứ tiếp tục cuộc vui đi chứ! Hôm nay gặp nhau đúng là sự ngẫu nhiên kỳ lạ. Không ngờ sau bao nhiêu năm xa cách, anh Tấn vẫn trẻ và hào hoa như ngày nào.

Tấn đưa tay vò đầu khổ sở trước sự hiểu lầm cùng một lúc của hai người.

-Gặp Huyền Trân đúng là sự ngẫu nhiên. Bác gái vẫn khỏe chứ?

-Mẹ vẫn khỏe. Cảm ơn

anh!

-Sau mười năm xa cách cần phải có thời gian mới nói hết chuyện. Nếu em chưa về, hôm nào anh đến chơi. Tuyết Phương đưa giúp anh sang Tân Bình có chút việc!

Cô bé nhìn đồng hồ, giọng nửa đùa, nửa thật

-Anh nhờ chị Huyền Trân đi! Em phải về nhà nấu cơm vì hôm nay không có người làm.

-Tuyết Phương! Em không được nói như thế nữa! - Tấn bắt đầu thấy khó chịu - Huyền Trân là em gái của bạn anh. Trân cũng thế, đừng hiểu lầm!

Anh xem Tuyết phương cũng giống như em ngày nào.

-Em xin lỗi! - giọng Huyền Trân nhuốm buồn - Gặp anh trong tình huống này đúng là em có phần hiểu lầm.

-Em vẫn ở chỗ cũ chứ?

-Nhà đó anh Định bán rồi. Mỗi lần vào Sài Gòn em đều ở đây. Nhỏ nguyệt cũng sắp đi Mỹ như em. Sao trên đường đi anh không ghé Nha Trang?

Khuôn mặt Thảo ngời sáng trong hồn Tấn. Thêm một lần chàng nói dối:

-Vì gấp công việc nên anh đi suốt không nghỉ đêm. Còn nhiều lần, lo gì! Thôi thế anh đi Huyền Trân nhé!

-Vâng! Anh đi.

Nàng ngăn không cho Tấn trả tiền và tiễn hai người ra cửa. Tuyết Phương vẫn còn ảm ức nên im lặng không nói gì. Tấn thấy cần phải công bố nghiệm số Delta để cô bé khỏi tìm mất công.

-Khi này anh không dấu em việc anh đánh mất trái tim, nhưng người nhặt được không phải Huyền Trân đâu!

-Thế người đó là ai?

-Cũng người ngoài đó. Lát nữa, anh sẽ giới thiệu với em.

Tuyết Phương thấy lòng quặn đau. Thế là đã rõ. Anh ấy vô tình không thèm để ý đến mình vì đã có người khác. Phương ơi! Mi là con bé xấu xí, khờ khạo. Tại sao mình không nghĩ ra điều này nhỉ? Với chừng ấy tuổi, anh ấy đâu đến nỗi quá vụng về, kém cỏi, mà không có lấy một người đàn bà yêu thương. Giá mình hỏi sớm thì hay biết bao! Hình ảnh những buổi Tấn tập cho nàng chơi bóng bàn, cùng nhau hát bè, hay nghe chàng đọc thơ trong những cơn say chợt hiện, càng làm Tuyết Phương thấy xốn xang thêm. Cô bé lần đầu biết yêu đã gặp cảnh đau lòng, không ngớt tự dằn vặt mình.

-Anh quen chị ấy lâu chưa?

-Mới có mấy tháng!

-Chị ấy tên gì?

-Thảo!

-Hai người yêu nhau từ lúc nào?

-Mới có ba hôm!

-Trời đất! Thiệt hôn?

-Anh nói dối em để làm gì!

-Trước đây anh không quen người phụ nữ nào sao?

-Rất nhiều, nhưng anh không yêu!

Tuyết Phương chất vấn Tấn như một cuộc hỏi cung. Nỗi đau đã phá tan tất cả ranh giới nên cô bé không úy kỵ bất cứ một vấn đề gì. Sau vài giây yên lặng nàng táo bạo hỏi:

-Kể cả em?

Giọng Tấn man mác buồn:

-Tuổi tác hai ta chênh lệch, em là mùa xuân rực rỡ, anh là mùa thu vàng úa. Chưa bao giờ em rơi vào tầm ngắm của anh.

-Cảm ơn anh đã nói thật. Tối hôm mình giận nhau ở Thiên Hồng, anh chưa yêu chị Thảo. Nếu em hành động như hôm nay, anh xử trí thế nào?

-Anh không biết! Nhưng kết quả chắc cũng như thế thôi. Tình yêu không cần lý giải. Nó đến rất đột ngột và làm chủ tất cả. Khi người đàn ông yêu, họ sẽ điên cuồng lao đến không chờ người phụ nữ mở đường. Có những người sống gần nhau hàng chục năm trời, nhưng chỉ quý mến mà không yêu. Có người chỉ gặp nhau trong giây phút đã vội vàng giao phó từ linh hồn đến thể xác mà không hề oán than, tiếc nuối. Một ngày nào đó em sẽ hiểu!

-Ngay bây giờ em đã hiểu thật sâu rồi, không phải chờ đợi nữa - giọng Tuyết Phương giảo giả - Chị ấy đẹp lắm phải hôn?

-Dưới cái nhìn của người khác thì anh không biết. Nhưng với anh, dĩ nhiên là Thảo rất đẹp. Ngoài sắc đẹp ra, người phụ nữ còn có bao nhiêu thứ để cho người tình say mê.

-Còn chị Huyền Trân khi nãy thì sao? Hình như chị ấy có vẻ ghen với em?

-Em đừng đoán bậy! Huyền Trân là em của bạn anh. Hơn nữa cô ấy đã có chồng. Đã gần mười năm hai người không gặp nhau.

Mãi nói chuyện, xe vượt qua đường lạc Long Quân mà Tấn không hay. Chàng phải quay lại và đi vào một con hẻm. Xe ngừng trước căn nhà có hai cánh cổng gỗ màu xanh.

-Thảo ở đây! Em vào chơi! Anh sẽ giới thiệu hai chị em với nhau. Tuyết Phương cắn môi vẽ dấu đo. Cuối cùng nàng lắc đầu, bảo:

-Cảm ơn anh! Để hôm khác vậy! khi nào cảm thấy lòng thanh thản em sẽ tự tìm đến làm quen với chị Thảo. Hiện em cần quên đi những gì đã xảy ra trong chiều hôm nay.

Tấn thấy trong hoàn cảnh này tốt nhất không nói gì thêm. Tạm biệt Tuyết Phương, chàng thò tay mở chốt cánh cổng gỗ và đi vào nhà ø. Một bé trai chạy ra chào Tấn và cho biết dì Thảo vừa ra chợ Tân Bình với mẹ.

Đừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 5

ĐƯỜNG THĂNG

Tùng kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, đi tới đi lui nét mặt dăm dăm khó chịu. Thảo đi Sài gòn về đã hai hôm vẫn không thấy đến làm việc. Những điều xầm xì của đám nhân viên đã làm khổ Tùng suốt mấy ngày nay. Sự vắng mặt trùng lặp của Tấn và Thảo đã làm nức lòng những kẻ lải chuyen, ưa thêu dệt. Qua lối nói chuyện úp mở của mấy “cha” bên Ủy ban, ai cũng gần như khẳng định là Thảo đi Saigon với Tấn. Chỉ mình Tùng không tin có chuyện đó. Làm gì một người đàn bà nằm trong vòng cương tỏa của mình lại có thể thoát ly một cách dễ dàng như vậy được?

Nhớ lại ngày Thảo mới về đơn vị, Tùng đã hết lòng chiều chuộng để mong nàng xiêu lòng. Một tia nhìn âu yếm, một lời nói ngọt ngào, là niềm an ủi to lớn đối người đàn ông mà mới vài năm trước đây, có nằm mơ cũng không nghĩ là mình có thể tiếp cận người đàn bà đẹp và quyến rũ nhất vùng. Cái tính mau quên đã giúp Tùng mạnh dạn thích nghi với cuộc sống mới và đủ can đảm nghĩ là mình đã chinh phục được Thảo. Nếu không có tình ý, can gì nàng phải bỏ chỗ làm để về với Tùng? Trong những lần bên nhau, với lý do công tác, trước những lời chòng ghẹo nửa đùa, nửa thật, nàng đã không có lời cự tuyệt chính thức nào.

Ý nghĩ bao ngày tháng khổ sở trông cây giờ ngồi nhìn người khác hái quả giày vò Tùng không dứt. Phải hỏi cho ra lẽ. Nhược điểm của người đàn ông là khi yêu hoặc ghen đều muốn biết ngay kết quả. Mặc dù đôi lúc, sự thật hết sức phũ phàng. Tùng nặng giọng bảo một nhân viên:

-Bảo Thảo đến có việc gấp!

Biết tông vì sao xếp hằn học, chàng thanh niên vẫn giả vờ trên:

-Không biết chị ấy đã về chưa? Em đang bận làm sổ sách. Hay anh đến xem thử!

-Bò đây! Đi về rồi làm!

Chưa bao giờ thấy xếp giận dữ như vậy, anh chàng thè lưỡi lấy xe phóng đi.

Mái tóc lũng lảng hai ống cuốn, Thảo đứng đĩnh đi vào làm như không biết gì. Chiếc quần tây màu vàng bó sát khoe hai bắp đùi khỏe mạnh. Người nàng toát ra một vẻ tươi mát đến ngậy ngát. Tùng hít hơi, cổ nuốt cục giận

xuống cổ, hỏi thật nhỏ nhẹ:

-Em về lúc nào?

-Hai hôm rồi!

-Sao em không đi làm?

-Mệt!

Trước lời trả lời cộc lốc của Thảo, người đàn ông cố gắng chịu đựng và chuyển sang giọng nói mỉa:

-Đi chơi mà sao lại mệt?

-Ô hay! Mệt thì em bảo mệt. Anh làm gì tra gạn kỹ vậy?

-Hừ...hừ...Chả lẽ anh không có quyền hỏi em sao?

Mặt Thảo lạnh như tiền:

-Quyền gì vậy? Một nhân viên đi phép có báo cáo hăn hoi, nếu thấy cần, anh cứ trừ lương.

-Em không nên đối xử với anh như vậy! Vì Thảo, trên đời này có gì anh tiếc rẻ đâu? Sao em đi Sài Gòn với người khác mà không cho anh biết?

Viên đạn đã đặt ở nòng súng tất phải bắn đi. Thảo thấy phản ứng càng chậm càng có tác dụng. Nàng vờ không thấy vẻ căng thẳng của Tùng nên ngồi xuống ghế, mở hai bím tóc ra rồi cuốn lại.

-Anh đi hơi xa rồi anh Tùng ạ! Em rất cảm ơn sự đối xử tốt của anh. nhưng không vì vậy mà em tự giới hạn mọi hành động và ý nghĩ theo sự dẫn dắt của anh. Em là một góa phụ, một người thiếu may mắn nếu hiểu theo nghĩa nào đó. Em chưa hứa hôn tái giá với ai nên em được quyền quan hệ, tìm hiểu với bất kỳ ai. Trên đời này không thiếu đàn ông, nhưng chỉ sợ không có người đủ bản lĩnh chiếm hữu trái tim người khác thôi.

Mặt Tùng nóng bừng bừng với ý nghĩ: Thôi! thật rõ mười mươi rồi. Thằng nhóc con đã phồng tay trên!

-Nhưng em và hăn chỉ vừa quen thôi mà?

Câu hỏi có tính chất thăm dò. Vừa không muốn sụp bẫy, vừa tránh làm kẻ đối thoại quá khích động, Thảo nói dối:

-Thì em với anh Tân có gì với nhau đâu! Chả lẽ đi nhờ một chuyến xe là có vấn đề sao?

Tất cả đàn ông trên trái đất đều biết đàn bà nói dối nhưng vẫn thích nghe hơn là phải đối diện với sự thật. Nếu kẹp nhiệt kế sẽ thấy thân nhiệt Tùng hạ xuống rất nhanh. Giọng người đàn ông trở lại vẻ thuần phục hàng ngày:

-Anh chỉ hỏi vậy thôi. Nếu vừa rồi em không đi Saigon chắc anh nhờ đi Phan Rang.

-Làm gì vậy anh?

-Công trình trong đó đang gặp trở ngại. Anh muốn em cùng đi để nắm số liệu, sổ sách giúp anh.

Thảo nhớ lại đôi lần cùng Tùng đi Đà Nẵng hoặc Phan rang. Lần nào anh chàng đều tìm đủ cách để mong đạt mục đích. Phương pháp “đánh lén” áp dụng ở Điện Biên Phủ trong chiến tranh thành công tốt đẹp, nhưng khi chuyển sang lãnh vực tình cảm thì không mang lại kết quả gì. Với Thảo, người chồng quá cố đã để lại những cảm giác sâu đậm nên không dễ gì một sớm một chiều có thể thay thế được, nhất là một kẻ không có trình độ như Tùng.

Thảo chột cú mặt vì hình ảnh Tấn vụt hiện. Một chút ân hận thoáng qua trong nàng. Sao mình quên anh ấy nhanh thế nhỉ? Ngày anh mất, mình chết đi sống lại năm lần bảy lượt với ý nghĩ cuộc đời thế là hết. Đất trời tưởng chừng sụp đổ. Ai đã từng mất người mà mình thương yêu nhất mới hiểu được nỗi lòng của Thảo lúc bấy giờ. Dấu ấn của sự hải hùng in sâu đến mức mỗi lần có việc phải đi qua bệnh viện Chợ Rẫy, nhìn lên lầu tám, nàng lại rung mình. Người nhà bệnh nhân đâu, vào nhận xác! Thảo kêu thét lên và ngất đi. Người chị ôm em gái vào lòng với hai hàng nước mắt. Tử biệt, sinh ly, ai mà không biết? Thế nhưng đầu xanh có tội tình gì? Thảo nhớ lại mỗi lần đi xa về, không kịp tắm rửa, không kịp thay đồ, anh bồng Thảo trên tay, điên cuồng hôn hít, điên cuồng âu yếm. Trần gian chỉ có hai người. Ôi! Vì đâu hạnh phúc lại quá ngắn ngủi đắng cay?

Trước lúc âm dương cách biệt, anh vẫn nắm tay và nhìn vào đôi mắt u buồn đến chết người. Sau ca mổ, dù sức khỏe rất yếu, anh vẫn cố gắng vuốt ve nàng và thổ lộ những điều ấp ủ trong lòng. Nước mắt ràn rụa, Thảo chỉ còn biết gật đầu như một lời hứa. Mỗi mỗi, em là của anh! Sẽ không một người đàn ông nào trên cõi đời này làm lòng em sống lại. Đàn ông, các anh hãy xếp hàng và chờ đợi! Các anh cứ sử dụng hết quyền lực của mình đi! Tiền bạc, chức vụ, ngón nghề, tất cả chỉ làm tăng sự kiêu hãnh và khinh bạc. Anh Tùng ơi! Em thật tình thương hại anh, và chỉ thế thôi.

Thấy Thảo không nói gì, Tùng lo lắng:

-Em vẫn còn giận sao?

Thoáng giật mình, người đàn bà từ quá khứ trở về thực tại.

-Không! Em có giận gì đâu! Tại em còn đang mệt.

-Thôi bỏ qua tất cả nhé! Em mệt thì về nghỉ! Nhưng Thảo nè, đơn vị chúng ta đang gặp khó khăn lớn. Em biết không?

-Trước khi đi em đã biết rồi. Công trình Phan Rang đã hút hết vốn. Giờ

phải làm sao đây?

-Chỗ của Tấn vốn đang dồi dào. Hay em đến nói giúp anh?

Thảo nhíu mày. Một cảm giác khó chịu đột nhiên cộm lên như chén cơm ngon trúng phải sạn. Trước mắt nàng, Tùng đã để rơi tự do như phi công bị bắn hạ không bung được dù. Sau những cơn vật vã, khổ sở của Tùng, nàng đã bị đặt sang hàng thứ yếu. Cảm ơn anh! May chút nữa thôi. Tình yêu nếu là thế, các tuyệt tác của Shakespear, Anatone France, A.Dumas chắc hẳn phải đốt hết đi. Thảo mỉm cười, lòng thanh thản vô hạn. Nàng hỏi:

-Thế anh cần bao nhiêu?

Tùng rụt rè:

-Năm bảy chục gì cũng được! Chừa lửa thôi mà. Tùy khả năng em.

Thảo đứng lên, giọng hồ hởi:

-Em không dám hứa. Nhưng hôm nào em sẽ gặp anh Tấn hỏi thử xem.

Cơ sở sửa chữa xe bên cạnh đang kiểm tra động cơ chiếc DS7. Tiếng nổ, khói, bao trùm văn phòng khiêm tốn, nhỏ bé của Tùng. Thảo làm một cử chỉ duyên dáng và đi ra cửa.

[

Tấn quẳng cây bút xuống bàn, vươn vai như trút được gánh nặng. Gần suốt buổi, chưa một lần chàng được đứng lên. Hết duyệt, ký, lại tiếp xúc khách hàng, Tấn gần như dính chặt vào ghế. Ngày nào cũng vậy, cảnh sôi sục, bận rộn cứ diễn đi, diễn lại khiến Tấn ngấy tận óc. Bao nhiêu thú vui phải bị dẹp bỏ: Bóng bàn, cờ vua, âm nhạc, viết lách. Bao nhiêu cảnh “hết hơi” phải chứng kiến: Xin xỏ, nịnh nọt, hù dọa...Giờ thì Tấn thấy hết sự khờ dại của mình khi nhận lời đảm trách công việc này. Đâu phải Nguyễn Bình Khiêm vô tình khi viết:

Hết không điều lợi, khôn thành đại.

Đã có tiền vào, dở cũng hay.

Hoặc :Còn bạc, còn tiền, còn đệ tử

Hết cơm, hết rượu, hết ông tôi!

Để được việc cho mình, biết bao kẻ đã từ bỏ sự trung thực, uốn cong như con giun, luồn lách như con chạch. Chưa bao giờ sự tồi tàn của miếng cơm manh áo được bộc lộ như lúc này.

Một chiếc xe cub tấp sập vào hè. Tấn nhìn ra. Xảo - một người quen - đang đi vào với một phụ nữ. Chưa đến nơi, người đàn ông có hàm râu quai

nón đã hỏi:

-Chez ami! Lâu rồi không gặp!

Tấn bắt tay bạn và chào người cùng đi. Xảo giới thiệu:

-Đây là Tiết, thủ trưởng của tớ.

Nhìn vẻ thân mật của hai người, Tấn hỏi:

-Xảo đến có việc gì không?

-Là “đồng môn”, mười mấy năm chưa nhờ ông điều gì, nhưng lần này chắc phải làm phiền.

Tấn gọi nhân viên mang trà. Giọng chàng vẫn niềm nở:

-Bạn bè cả, có gì ông cứ nói!

-Không giấu gì, vừa qua mình và Tiết hợp tác làm ăn, lập một tổ hợp đã được cấp phép hẳn hoi. Hoạt động của đơn vị rất rộng, bao gồm nhiều vấn đề, bước đầu rất có uy tín. Một thành viên của mình là con của chủ tịch tỉnh đây! Anh ta vừa đi Liên Xô về và đảm nhận công tác kế hoạch. Trong quá trình làm, mình có thăm dò ý kiến ông anh họ là Hồ Đỉnh, phó chủ tịch tỉnh, cùng với ông dựng vợ là Võ Báu bên thị ủy, chắc Tấn đã biết? Cả hai người đều ủng hộ. Riêng phần Tiết, nhiều lãnh đạo viện kiểm sát gần như người nhà. Thế thì mạnh, kệt nổi không có vốn nên đến nhờ ông tăng viện.

Tấn quan sát Tiết, người đi chung với Hồ Văn Xảo. Cô ta có đôi mắt to bó sát dưới làn vải jin, đôi môi dày lẳng lơ, trang điểm thật đậm. Xảo, người bạn ngày nào, ngày nao cùng học chung trường Kỹ Thuật với Tấn, cái trường cay nghiệt đòi hỏi sức chịu đựng và bản lĩnh. Không biết gốc gác nhau nhưng vì học chung một lớp nên khi gặp lại Xảo, Tấn thật tình mừng vui.

-Riêng tư cách của ông đủ nói chuyện rồi đâu cần các vị đó bảo lãnh! Bạn bè là một việc, nhưng theo nguyên tắc, Xảo phải cho mình xem luận chứng phát triển của đơn vị, đồng thời cho biết cần bao nhiêu vốn.

Xảo lôi trong cặp ra một đồng giấy tờ. Sau một hồi viện dẫn, Tấn thấy bạn mình, một trung úy không quân của chế độ cũ, không biết bằng cách nào, đã quen và làm bạn rất nhiều cán bộ chủ chốt cấp tỉnh. Chàng nhìn vào mắt Xảo hỏi rất thật:

-Những người khác chỉ là nét chấm phá. Mình hỏi thật, điều cậu làm có đáng tin cậy không?

Xảo giơ một cánh tay lên trời, tay kia cấu vào đùi Tiết:

-Mình xin thề! Tấn cứ yên trí. Lời hứa danh dự của những con người Kỹ Thuật Qui Nhơn.

Tiết sửa lại mái tóc, ngồi trong tư thế duyên dáng nhất, phụ họa:

-Anh Tấn yên tâm! Tụi em làm ăn rất có uy tín. Nếu anh giúp tụi em lúc này thì không những chỉ là một ân nhân mà còn là một cứu tinh. Em và anh

Xảo không bao giờ quên ơn!

-Thôi được! Trước mắt chúng ta cứ thử quan hệ một thời gian xem sao! Mình chỉ đáp ứng được khoảng một phần ba nhu cầu của các vị thôi, nhưng mà chuyển khoản nhé! Vừa rồi xí nghiệp gỗ và ván sàn nhận một số tiền mặt khá lớn nên hơi bị động.

Cả Xảo lẫn Tấn đều mừng ra mặt.

-Chuyển khoản cũng tốt. Hình thức nào miễn có tiền là được. Thế chừng nào mình có thể nhận tiền? Xảo hỏi.

-Ông cứ về làm thủ tục cho đầy đủ, nhớ kẹp cả hợp đồng vào. Nếu sớm cũng phải ba hôm.

-Xin cảm ơn nhiều! À, mà tối nay, ông anh họ có tổ chức tiếp mấy vị ngoài bộ tài chính. Đến chơi với mình nhé!

Tấn lắc đầu:

-Để khi khác vậy. Hôm nay mình hơi bận. Tiết đứng lên nhún nhảy chào rất điệu nghệ. Xảo vừa rờ má, cô nàng đã tót lên ôm chặt thắt lưng. Người đàn bà, theo Tấn biết, đã có chồng đang công tác tại sở lâm nghiệp, không hề ngưng ngập trong cử chỉ thân mật đó. Tấn gọi nhân viên thu dọn hồ sơ và đưa tay nhìn đồng hồ. Buổi làm việc kết thúc lúc mười hai giờ trưa.

]

Tấn kiểm tra lại một lần nữa cách ăn mặc của mình trước khi đến nhà Thảo. Từ khi có người yêu, chàng đã đánh mất thói quen xuề xòa vừa hình thành trong vài năm nay. Trong tình yêu, người đàn bà thường khéo léo hướng người yêu cảm thụ cái đẹp theo quan điểm của mình. Với Thảo, hình thức bên ngoài không phải là tất cả nhưng không thể xem thường. Một người đàn ông lịch sự không thể đi chơi với bạn gái trong bộ đồ nhếch nhác, chân đi đôi dép lê. Trong một lần nói chuyện, biết được quan điểm của nàng, Tấn đã chú ý nhiều hơn đến tóc tai, giày dép của mình. Phải chăng đây là một sự đồng hóa?

Là phụ nữ, Thảo lại không thích những loại vải mới xuất hiện có đặc tính khoe khoang da thịt. Nàng cũng không ưa màu sắc sặc sỡ, diêm dúa. Nhờ có thân hình đẹp, với bất cứ loại vải nào, thợ may cũng dễ dàng biến thành bộ đồ vừa ý cho nàng. Nhiều chủ tiệm may đã nói đùa nhờ Thảo làm người mẫu giúp họ. Tại địa phương, nàng gần như người hướng cho phái nữ thói quen mặc đầm trong những ngày lễ lạc, hội hè.

Tấn chạy xe vào sân. Thảo vừa tắm xong, mái tóc còn ướt. Nàng xòe năm ngón tay ra dầu Tấn chờ một lát. Chàng ngồi xuống ghế, tự mình lấy phít nước pha trà. Nhìn cách trang trí phòng khách, Tấn đã hình dung được cá tính, con người của song thân thảo. Một chút thanh thoát, một chút hoài cổ, đây là một trong số ít gia đình còn giữ được nét nho phong. Cha Thảo đã

quá lực tuần, dáng người cao lớn, khỏe mạnh. Đằng sau dấu vết tàn phá của thời gian, vẫn còn lại hình ảnh một người đàn ông tháo vát, nhân hậu. Mẹ Thảo ít nói và có vẻ nghiêm khắc. Đã vài lần chạm mặt, bà chỉ đáp lại lời chào của Tấn và không bắt chuyện.

Thảo đến đứng sau lưng Tấn ôm lấy đầu chàng. Tấn mê ngồi yên thưởng thức sự âu yếm. Mỗi lần gặp nhau, Tấn lại thấy Thảo như được đổi mới. Cái đẹp của ngày hôm nay không giống ngày hôm qua. Nhìn nàng, Tấn chợt nhớ đến người tình của Vương Long trong tiểu thuyết “Đất lành” của một văn sĩ Mỹ. Hoặc như câu chuyện ba ngày gặp vua Hàm Phong của Từ Hy. Những người đàn bà này hình như học được ma thuật biến hóa để không bao giờ làm người tình nhàm chán. Tấn kéo Thảo ngồi xuống ghế

Nàng hỏi:

-Nhớ em hôn?

Tấn giả vờ lắc đầu:

-Không! Anh chỉ nhớ cái này thôi!

Chàng tặng nàng cái hôn mê đắm. Thảo đẩy Tấn ra, e thẹn:

-Coi chừng má la chết!

-Chả lẽ má không biết em yêu anh sao?

-Biết là quen thôi chứ má đâu có ngờ mình đi xa như vậy. Theo má, không có người đàn ông nào thật lòng hết. Thấy cảnh này, má chỉ cho tắt bếp.

-Thế má không cho em lấy chồng, bắt ở vậy để làm cảnh à?

-Lấy chồng phải đến nhà đặt vấn đề đằng họang. Em đã một lần dang dở chắc má không đòi hỏi gì. Nhưng gia đình anh thì sao? Em nghĩ sự việc không đơn giản!

Tấn đặt hai ngón tay lên môi Thảo không cho nàng nói tiếp.

-Điều gì chưa đến thì em không nên đoán mò. Em nhắc anh xuống có việc gì?

-Lý do thứ nhất là gặp anh cho đỡ nhớ. Việc thứ hai là anh Tùng muốn cầu cứu vốn chỗ anh.

-Số lượng ít thì được nhưng em bảo Tùng làm đủ thủ tục đồng thời tự đứng tên trong kế ước, không được bán cái cho em. Vừa rồi em đi về, anh chàng có ý kiến gì không?

-Anh hỏi thật kỳ! Anh ấy lấy quyền gì mà có ý kiến? Chỉ thấy hình như không được bằng lòng.

-Trước đây anh chỉ đùa nhưng giờ thì nghiêm túc nhé! Em không nên tiếp tục gây ảo tưởng và làm cho người khác hy vọng. Kể từ “giờ phút ấy”, Thảo đã là một phần rất quan trọng, không thể thiếu, của cuộc đời anh. Em không được chia xẻ, dù một phần rất nhỏ, cho bất kỳ ai. Như em đã biết, tình yêu là sự hòa hợp phi ly giữa hai cực đối lập: Cao thượng hết mình nhưng cũng ích

kỷ gớm ghê!

-Sao em lại không biết điều đó! Khi mình chưa quen nhau, quả em có ý nghĩ sống bất cần đời. Anh ấy ra đi đã để lại một khoảng trống quá lớn trong em. Mỗi khi quen biết với một người nào đó, em thường gắn với sự điều cốt như một hình thức mua vui để quên đời. Kể cả anh - em xin lỗi - trong những giây phút đầu tiên cũng không ngoại lệ. Thế nhưng trong mấy ngày qua, anh biết em đã sống như thế nào không?

-Chắc Thảo ghét anh ghê lắm vì đã phá vỡ sự bình yên của em!

-Thảo luôn thấy mình có lỗi với anh ấy. Trong giấc ngủ, em mong gặp lại anh ấy để nói những lời xin lỗi. Nhưng thật kỳ cục, đêm nào em cũng mơ thấy chỉ mỗi mình anh. Nàng nghiêng người về phía Tấn. Hai chiếc ghế tựa muốn đổ vào nhau.

-Anh đang cười em phải hôn? Sở dĩ em kể những điều đó, mục đích để cho anh thấy em đã đoạn tuyệt với quá khứ như thế nào. Anh đã mang lại cho em cuộc sống lần thứ hai. Với tình yêu của anh, con tim em đã bị chóiang ngợp thì còn thiết gì ai!

-Điều kiện tiên quyết để có tình yêu là niềm tin. Vì thế mãi mãi anh sẽ không bao giờ đặt lại vấn đề này một lần nào nữa.

Tấn đứng lên vuốt tóc Thảo và “mì” nhẹ lên má nàng.

-Thứ bảy này anh có việc phải đi Qui Nhơn. Em xem có thể cùng đi được không?

Thảo thề lưởi:

-Sợ má rầy quá! Biết lấy lý do gì để đi đây?

-Em không thể công khai xin má được sao?

-Thôi,thôi!Em sợ lắm! Thà kiếm cách nói dối còn hơn. Nhưng anh tính đi chừng mấy hôm?

-Nếu sớm, chiều hay tối chủ nhật chúng ta về.

-Mình đi bằng gì anh?

-Đi xe con phải điều lái xe vừa phiền vừa không được tự do. Anh lái thì được nhưng lỡ xe “pan” không biết đường sửa. Chúng ta đi Honda cho cơ động.

Lại một nụ hôn giả từ. Tây phương có câu ngạn ngữ ”Tình yêu giết chết thời gian...” Nếu làm một cuộc thống kê, người ta sẽ thấy những cái hôn đã chiếm một khối hời gian rất lớn của hai kẻ đang yêu.

Hai người vừa rời nhau ra thì mẹ Thảo vào. Cả Thảo lẫn Tấn đều cùng một ý nghĩ: Hú vía. Ngoài kia, đường phố đã lên đèn. Tuy sợ mẹ, khi tiễn Tấn ra xe, hai người vẫn tranh thủ nắm tay nhau thay cho lời dặn: Ngày thứ bảy, nhớ nhé!

Chiếc xe phân khối lớn chạy băng băng trên đường. Thảo ngồi phía sau ôm chặt người Tấn, như sợ nếu buông tay chàng sẽ biến mất. Men tình yêu chả thua gì thuốc phiện, một khi đã dây vào, ít kẻ đủ tỉnh táo để tránh được tác dụng gây nghiện. Càng nghĩ, thảo càng thấy nhiều tác giả đã nhận định sai về bí mật của con tim. Với kinh nghiệm bản thân, Thảo phủ nhận giả thuyết cho rằng: Sau mỗi tình đầu, độ rung của trái tim kém đi rất nhiều. Cường độ của tình cảm không hoàn toàn phụ thuộc yếu tố chủ quan. Nó được quyết định bởi đối tượng mà ta yêu. Người tình càng tuyệt vời, sức hấp dẫn càng lớn. Không có sự phân biệt giữa mỗi tình đầu hay thứ hai, thứ ba gì cả! Như một người nào đó đã tình yêu có đến hàng ngàn.” Trong cuộc đời, ai làm cho ta chết đến tế bào cuối cùng thì đó là tình yêu. Thảo thấy là mình đã cảm nhận Tấn trong trường hợp gần giống như vậy. Tấn đáy lòng, nàng sẵn sàng đi với Tấn cho đến cùng trời cuối đất, không chút băn khoăn. Victor Hugo đã hoàn toàn có lý khi bảo “Biểu hiện đầu tiên của tình yêu chân thật ở người con trai là sự rụt rè, ở người con gái là sự táo bạo”. Quá yêu Tấn, Thảo thấy mình không có gì để giữ gìn và lo lắng.

Thành phố Qui Nhơn thật hiếm hoi những ngày mát mẻ như hôm nay. Tấn để Thảo nghỉ ngơi và đi giải quyết công việc. trong bữa cơm trưa chàng bảo:

-Thành phố này có nhiều kỷ niệm đối với anh. Lát nữa, anh sẽ đưa em tham quan ngôi trường, nơi anh đã gửi gắm thời niên thiếu của mình ở đó. Chúng ta sẽ viếng mộ Hàn Mặc Tử, ngôi thuyền sang Hải Minh để biết cảm giác mạnh của những người đi biển. Sáng mai, anh và em vào thăm trại phong Qui Hòa, nơi Nguyễn Trọng Trí trị bệnh, sáng tác và qua đời. Chương trình như vậy em thấy thế nào?

-Mọi việc cứ theo sự sắp xếp của anh đi! Em chẳng biết một chút gì về thành phố này hết!

Khi Tấn và Thảo ngừng xe trước cổng trường, một bác bảo vệ đã lớn tuổi hỏi:

-Cậu tìm ai?

-Chào bác! Cháu không tìm ai cả. Ngày xưa, cháu là học sinh khóa đầu trường này. Gần hai mươi năm xa cách, cháu muốn vào thăm lại trường một lúc. Được không bác?

-Tưởng gì chứ học sinh cũ về thăm lại trường thì được thôi! Xin mời vào!

Tấn đưa Thảo đi vòng quanh trường. Chàng chỉ hàng dừa và rặng phi lao gốc to đùng, giải thích với nàng về những kỷ niệm và việc học hành ngày xưa. Thấm thoát, hai mươi năm đã trôi qua.

Thấy chàng say sưa kể chuyện, Thảo biết thêm một nét mới của người yêu. Với Tấn, quá khứ, hiện tại và tương lai liên kết thành một khối. Hoài niệm dĩ vãng nhưng không than trách, hối tiếc. Chấp nhận hiện tại nhưng không kiêu

căng hờm mình. Đi bên Tấn, niềm tự tin cứng cỏi truyền sang cả nàng, như một sự che chở thân thương.

Gởi xe nơi một chòi lá chân đóc, Tấn dắt tay Thảo lên viếng mộ nhà thơ tài hoa nhưng bất hạnh. Một vài cặp cùng thắp từng khiến con đường bớt vắng vẻ. Lên đến nơi, hai má Thảo đỏ hồng vì mệt. Nhìn thiên hạ mang theo đèn nhang, nàng không ngớt suýt xoa. Chỉ bằng những giòng thơ, người thanh niên bệnh hoạn thiếu may mắn trong tình yêu đã làm cho kẻ hậu sinh phải ngậm ngùi thương xót. Một khách yêu thơ nào đó, có lẽ thuộc phái nữ, đã kính cẩn chép lại bài thơ “Đây thôn Vĩ Dạ” lên tấm bia mộ chí:

Sao anh không về chơi thôn Vĩ?

Nhìn nắng hàng cau, nắng mới lên . . .

Đây là một trong những bài thơ đặc ý nhất của Hàn Mặc Tử, viết về nơi chôn nhau cắt rốn của mình. Đau đớn vì bệnh hoạn, Hàn đã cố nhả những sợi tơ óng ả để lại cho đời. Nhìn những khuôn mặt thành kính dâng hương hoa, Tấn chạnh lòng nhớ đến hai câu thơ của Nguyễn Tiên Điền:

Bất tri tam bách dư niên hậu

Thiên hạ hà nhân khấp Tố Như?

Sau ba trăm năm, còn biết bao người thương khóc cho Tố Như. Truyện Kiều chưa mất, thì thế gian mãi mãi còn người nhắc đến Nguyễn Du. Với những con người tài hoa, dù vật đổi sao dời, sự ngưỡng mộ có bao giờ phai?

Lắm nhăm đọc xong bài thơ, Thảo âu yếm hỏi:

-Trong tất cả những bài thơ anh viết tặng em, bài nào anh tâm đắc nhất?

Tấn nắm lấy bàn tay nàng đặt lên chỗ trái tim mình:

-Bài thơ ưng ý nhất vẫn còn nằm ở đây! Hôm nào anh cũng nghe nó ngân nga bên tai mà không nhớ viết ra. Em biết vì sao không? Anh chỉ sợ mình sẽ trở thành loài chim yến nhả những sợi tơ pha máu ra để làm tổ và rồi trong lòng không còn gì nữa.

-Vậy đến bao giờ em mới đọc được tuyệt tác đó?

Tấn nhìn vào mắt nàng. Bầu trời bỗng râm mát như có đám mây vừa bay qua. Nỗi buồn không mời bỗng tự nhiên ập đến.

-Anh sẽ chép tặng em ngày chúng ta chính thức được phép sống chung với nhau. Nếu vì một bất trắc nào đó phải xa em, anh cũng sẽ gửi đến cho em trong ngày cưới.

Thảo nép đầu vào ngực Tấn, hờn dỗi:

-Anh còn nói vậy, em giận cho coi. Em đã nguyện với lòng không bao giờ rời xa anh. Nếu không được cùng anh sống đôi đi hết phần đời còn lại, em sẽ vào cửa Phật tu hành.

Trước phần mộ Fracoi Nguyễn Trọng Trí chỉ còn lại hai người. Tấn ôm Thảo vào lòng, một tay đặt lên miệng nàng:

-Nói gở! Sóng gió cuộc đời làm sao biết được. Nhưng theo anh nghĩ,

những trở lực nếu có, thật ra chỉ càng làm tình yêu thêm mãnh liệt hơn thôi!

**Ghi chú: Bên dưới là quang cảnh khu mộ Hàn Mặc Tử tại Qui Nhơn*

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 6

THÀNH CHÁY VÀ LÂY

- Báo cáo anh! Có điện thoại đường dài.

Tấn đón ống nghe từ tay kế toán trưởng. Tín hiệu bị nhiễu vì phải trung chuyển qua hai tổng đài nên nghe tiếng được, tiếng mất. Chàng gào thật lớn:

- Xin lỗi! Ai gọi đó? Không nghe gì cả! Phụng hử? Nhắc lại xem! Cái gì? Sao vừa ăn tết xong đã gặp rắc rối? Vào ngay à? Được, được! nhưng để thu xếp công việc đã. Chỉ thế thôi hả? Vâng! Stop nghe! Bye!

Tấn gát điện thoại, vẻ mặt trầm tư. Tình hình chắc có gì ghê gớm lắm nên Lê Ánh mới khẩn cấp họp các thành viên khối liên kết. Gần nửa năm qua, công việc hai bên diễn tiến tốt đẹp. Tháng nào, chàng và Lê Ánh cũng gặp nhau một lần. Tuần trước, khi chia tay, Tấn còn thấy sự tự tin ngời sáng trong mắt ông ta. Lúc hai người ngồi uống nước bên chiếc bàn kê gần bể cá và hòn non bộ, Lê Ánh đã úp mở cho Tấn biết về một sự cạnh tranh quyết liệt của các đơn vị đầu sỏ đang kinh doanh tiền tệ. Cây cao hứng gió, to thuyền lớn sóng, trâu cột ghét trâu ăn, toàn những câu tục ngữ không hay ho gì. Tấn chợt liên tưởng đến hoàn cảnh mình rồi thoáng buồn. Khi đơn vị chưa có một chút tiếng tăm thì không ai để ý đến, nhưng lúc làm ăn sôi nổi thì không biết bao nhiêu chuyện phiền toái đưa đến. Khởi thủy chỉ là một đơn vị nhỏ, hội sở nằm trong một con đường hẹp, khó lòng tìm ra. Bằng tầm nhìn của một nhà kinh tế, Tấn đã tìm đủ cách để nơi làm việc được tọa lạc tại trung tâm thành phố. Với một tỉnh nghèo, ít dân, hoạt động của đơn vị Tấn làm chóng mặt nhiều người, nhiều ngành. Thán phục có, ganh ghét có. Nhiều kẻ nhìn sự lớn mạnh đó bằng cặp mắt mang nét bệnh hoạn chung: “Đã làm kinh tế là phải có tiêu cực.” Con số nhiều tỷ đồng như một cái gai mà những kẻ có quyền thế trong lãnh vực kinh doanh tiền tệ muốn nhổ đi, nhất là người đầu ngành. Sự đe dọa đã trở thành công khai, khiến Tấn luôn có cảm giác đang cưỡi trên lưng một con cọp dữ.

Chàng gọi người phụ tá và kế toán trưởng đến giao việc:

-Có điện của Hải Hùng Credit Bank.Chậm nhất là ngày mốt, tôi phải đi Sài Gòn. Ở nhà chú ý mấy việc sau: Kiểm tra lại toàn bộ khế ước của tổ hợp Thần Phong, buộc thanh toán và không gia hạn thêm thời gian. Đình chỉ việc phát triển vốn, đề phòng biến động. Nếu có gì, gọi điện trực tiếp cho tôi qua số phôn của Lê Ánh.

Tấn kiểm tra lại số liệu và các dữ kiện có liên quan đến hai đơn vị. Lệnh cho thủ quỹ chuẩn bị tiền bạc, tài xế chuẩn bị xe cộ. Sau đó, chàng phóng đến nhà Thảo. Không biết từ bao giờ, thói quen có nàng bên cạnh đã lẩn át tất cả. Tấn nghĩ là mình không thể nào chịu đựng nổi trong chuyến đi xa mà không có nàng. Trên ngọn cây đời, trái tình yêu đã chín đỏ các cành.

Quá quen thuộc, không cần báo động, Tấn vào thẳng nhà trong. Thảo đang nằm nghe nhạc. Suối tóc nàng chảy dài chấm đất. Chiếc váy cắt theo kiểu Robe de Champ dài phủ gối vẫn không che được đôi chân trắng hồng, gợi cảm. Nàng thoáng giật mình khi Tấn đến ngồi xuống bên mép giường. Sau những cử chỉ âu yếm hàng ngày, chàng bảo:

-Em chuẩn bị ngày mốt chúng mình đi Sài gòn.

-Có chuyện gì mà gấp vậy anh?

-Lê Ánh vừa điện ra chiều nay báo cho biết tình hình rất căng thẳng. Anh phải vào xem sự thể ra sao! Nhưng cả tuần lễ xa em, anh không chịu được.

-Vậy là phải nói dối mẹ?

-Không còn cách nào khác hơn! Ráng giúp anh. Nếu lỡ vì việc này mà phải xuống địa ngục, anh cũng tình nguyện nhận hết tội thay em.

-Có thật không? Hay đến chừng đó anh bỏ mặc em nơi địa ngục, còn mình thì tìm cách trèo lên Thiên Đường.

-Với anh, nơi nào không có em nơi đó là địa ngục. Được gần em, nơi đó là Thiên đường. Nói cho cùng, Thiên Đường ở ngay trong lòng ta. Hay cụ thể hơn, em chính là Thiên đường. Mất em, đồng nghĩa với việc anh vĩnh viễn đánh mất Thiên đường.

Tấn ngừng một lát, đoạn đọc hai câu của bài thơ chàng vừa tặng nàng hôm nào:

Nếu được em phải chịu nhiều đau khổ
Xin nguyện cùng em, ngàn kiếp hóa thân.

Thảo đứng lên, đến trước gương chải lại mái tóc. Từ phía sau, Tấn đặt

cầm lên vai nàng. cả hai cùng nhìn vào gương. Thì ra, trên cõi đời đầy dẫy phiền muộn, vẫn còn những giây phút hạnh phúc vô biên.

Không nhìn lại, Thảo đổi thoại với người trong gương:

-Anh gặp hên rồi đó! Chị em vừa nhấc gia đình vào nhận tiền. Có thư của anh trai em ở Châu Âu.

Tấn cắn nhẹ trái tai của Thảo, làm nàng rung mình:

-Nếu không có chuyện đó, giá nào anh cũng kiếm cho ra một lý do.

-Thôi đi ông thần liều mạng. Anh muốn má giết em chắc?

Nhắc đến mẹ, Thảo dịu dàng đẩy Tấn ra phòng khách và ấn chàng ngồi xuống ghế. Hai người đi sâu vào chi tiết của việc chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới.

Mùa xuân. Trời trong nhưng nắng dịu. Những khóm cúc quỳ bên đường đã tàn hết bông, nhường chỗ cho các cành sim đại, các cây đinh lăng và dành dành trở hoa. Những chú chim đất béo tốt với bộ lông óng ả đang sà xuống vệ đường tìm thức ăn. Gió đưa đầy những chùm hoa màu xám tro mọc trên ngọn sầu đông mà mới tháng trước còn trơ những cành chết. Cái êm ả, thanh bình của mùa xuân trùm lên vạn vật, khiến con người dù đang ưu tư lo lắng cũng thấy lòng nhẹ đi.

Thảo ngồi ghế trước với Tấn, thỉnh thoảng lại bóc hộ chàng thẻ kẹo chewing gum. Tấn không hút thuốc, nên để chống lại những cơn buồn ngủ, trong lúc lái xe, chàng phải nhai kẹo. Trường hợp quá quắc lắm mới kêu tài xế lên thay còn thì Tấn cố đi cho hết cung đường đã định. Để hỗ trợ Tấn, Thảo tìm cách gợi chuyện:

-Có em đi theo, anh không sợ ảnh hưởng đến công việc sao?

Đường vắng, không thấy xe ngược chiều, Tấn tranh thủ lần ra giữa cho an toàn và quay nhìn nàng. Nhân trung sâu cùng với đôi môi đều đặn màu hồng ngọc thể hiện một bản chất hiền hậu, đa cảm làm Tấn xao xuyến. Đã hàng ngàn lần ngắm Thảo, chàng vẫn chưa khám phá hết những gì tinh túy trong con người mình yêu.

-Em là ngôi sao hộ mệnh của anh. Vì em, vì tương lai những ngày được sống gần nhau, anh sẽ làm bất cứ điều gì, kể cả “đội đá vá trời”. Có em đi cùng, trở lực nào anh cũng vượt qua.

-Yêu em nên anh tưởng tượng như vậy thôi. Một ngày nào đó rồi anh cũng sẽ chán em. Mỗi tình nào mà không nồng thắm trong giai đoạn đầu

tiên. Với đàn ông các anh, tình yêu sẽ kết thúc trong đêm tân hôn, còn với phụ nữ thì đó mới chỉ là điểm khởi đầu.

-Em đang suy nghĩ và nói theo sách vở. Nhưng nên nhớ rằng tình yêu chỉ là sản phẩm của con người nhưng nó lại vượt lên trên cả con người. Thảo biết tại sao không?

Người đàn bà xích lại gần Tấn nhưng ý tứ không chạm vào tay lái. Nàng vừa kẹp lại tóc, vừa trả lời:

-Em không biết! Nhưng tranh luận về tình yêu, anh hay nguy hiểm lắm.

-Anh đâu phải Socrate mà nguy hiểm! Sở dĩ anh tranh luận triệt để về lãnh vực này không ngoài mục đích mai một sống với nhau, chúng ta khỏi bàn cãi nữa.

-Anh giải thích thử xem vì sao tình yêu là bản sao của con người mà lại vượt cả bản gốc?

-Theo thời gian, con người trở nên bất tử. Thế hệ này nằm xuống đã có lớp khác thay thế. Cấu tạo khuôn mặt mỗi người không ai giống ai. Trong hàng tỷ người, theo nhân dạng học, may ra có vài cặp hao hao. Tình yêu cũng thế, nó bất tử và không bao giờ trùng lặp. Chẳng mỗi tình nào giống mỗi tình nào. Điều vượt lên trên cả con người là nó làm chủ các số phận để tạo ra các bi kịch mà con người không thể sửa đổi được. Con người thì chạy theo số phận, nhưng tình yêu lại tạo ra số phận. Như anh và em bây giờ, chúng ta trải lòng ra để yêu nhau, ước nguyện mãi mãi cùng đi chung một con đường, mong muốn chuyến xe của cuộc đời không bao giờ dừng ở những sân ga bão táp. Nhưng điều gì xảy ra vào ngày mai, nào ai biết được?

-Nhiều lúc em thấy anh có vẻ bi quan. Hay là anh không tin tưởng vào tình yêu của em?

-Không tin vào người mình yêu, thà đừng yêu còn hơn. Quá khứ của anh là cả một chuỗi dài nổi loạn, đau đớn và buồn thảm. Hôm nào anh gởi em tự truyện “Lưu vực của một giòng sông”, đọc xong em sẽ hiểu. Nhiều lúc đắm chìm trong hạnh phúc, anh lại đâm nghi ngờ không biết đây là thực tế hay mộng mị. Anh không tin là bất hạnh thôi rình rập tình yêu và nó đã chịu buông tha anh. Nỗi lo sợ vu vơ thỉnh thoảng lại xuất hiện. Có lúc, ôm em trong vòng tay nhưng anh có cảm giác là em đang bốc hơi bay đi, mà anh thì bất lực hoàn toàn.

Thảo chòang tay qua vai Tấn vuốt ve:

-Anh đừng nghĩ quẩn nữa! Tạo hóa không phải lúc nào cũng cay nghiệt như bà mẹ chồng khó tính đâu! Những xáo trộn, theo em, không ngoài mục đích trả mọi thứ về đúng vị trí của nó. Trong cái rủi ro vốn dĩ đã hàm chứa điều may mắn. Ngày chưa gặp anh, em thấy cuộc đời trống vắng, vô nghĩa hoàn toàn. Không có anh ấy, em như hồ thủy điện bị mất nước một thời gian dài. Nói anh đừng cười, giờ thì em có cảm giác không những nước hồ đủ

quây tuốt bin mà còn tràn cả bờ đập. Ngày này năm ngoái, em không bao giờ tưởng tượng được những gì hiện có trong tâm tay.

-Lần đầu gặp em trong cuộc họp, anh đã thấy mình bị chao đảo, mất thăng bằng nhưng anh không nghĩ là yêu em ghê gớm như vậy. Nếu bắt thuyết minh vì sao yêu em chắc anh sẽ tắc tỵ. Có điều anh biết một cách tuyệt đối là anh không bao giờ có thể quên em.

-Đáng lẽ điều đó anh nên giữ trong lòng. Có khi nào nói ra rồi nó bị loãng đi không?

-Anh không nghĩ như vậy. Chúng ta yêu nhau đâu phải một ngày, một buổi. Tuy anh chưa thu xếp để chúng mình được sống gần nhau, nhưng trong thâm tâm anh, tình yêu đã cô đọng lại như một cái mầm đầy sức sống, buộc phải nhô ra khỏi mặt đất để đón ánh sáng và không khí. Sự bộc lộ vừa rồi chẳng qua là làm cái việc của cái mầm nói trên.

Thảo dứt cho Tấn viên kẹo và cười bảo:

-Cái mầm nhô lên rồi, anh có tiếp tục chăm sóc, vun sới, hay là bỏ mặc cho gió mưa tàn phá, nắng trời thiêu đốt?

-Một người nào đó đã nói “Nếu xem hôn nhân vì tình yêu là đạo đức thì chỉ có trong hôn nhân, tình yêu tiếp tục tồn tại, mới thực sự đạo đức” Những bi kịch gia đình đều bắt nguồn từ chỗ thiếu vắng tình yêu trong giai đoạn sống chung.

-Những gì trước đây em đã làm, nếu anh không vừa ý, em xin lỗi anh và hứa sẽ thay đổi hoàn toàn. Ngày về làm vợ anh, em sẽ là người đàn bà chung thủy, mẫu mực để anh không có một giây phút nào bận lòng. Em biết anh ôm ấp nhiều hoài bão to lớn. Nếu trời không phụ, em nguyện sẽ cùng anh đi cho hết những đoạn đường mơ ước đó. Mỗi thành công của anh chính là niềm an ủi và tự hào của em.

Xe vừa rẽ sang đầu đường Phạm Ngũ Lão, Tấn thấy cả một rừng người và xe chen chúc nhau, nghẹt cả lối vào chợ Thái Bình. Thấy lạ, Tấn vừa nhấn còi xin đường, vừa hỏi vọng qua cửa xe:

-Chuyện gì vậy, các anh?

Đám đông, người nào cũng mồ hôi nhễ nhại, nét mặt hốt hoảng, chỉ lắc đầu, không trả lời. Thậm chí có kẻ không muốn tránh cả xe. Khi lấy chìa khóa phòng, Tấn hỏi cô gái trực:

-Việc gì mà ở đầu đường người ta tụ tập đông vậy cô?

-Anh mới vào chắc chưa biết! Từ hôm qua nay, cả thành phố rần rần như giặc tới. Nước hoa Thanh Hương bẻ rồi.

Tấn vẫn chưa hiểu:

-Một xưởng nước hoa phá sản thì có gì ghê gớm mà thiên hạ nháo nhào

lên vậy?

-Vậy là anh không biết một chút gì về Thanh Hương. Tuy là một xưởng nước hoa, nhưng nó huy động tiền gửi lên một con số khủng khiếp, gần hai trăm tỷ đồng. Hôm qua, sau khi ban điều hành bị bắt, theo thông báo, nhà nước đã phong tỏa tài sản, kiểm kê kho quỹ. Sơ bộ họ cho biết, tiền mặt chỉ còn độ mười tỷ. Nhiều người ham lãi cao, đã vét hết tài sản đem gửi vào đó nên giờ cuống cuồng sợ mất. Tối hôm qua, đã có người tự tử vì việc này. Tấn bảo Thảo:

-Em đem đồ lên phòng

trước, anh gọi điện cho Lê Ánh rồi lên sau!

-Sao anh không chờ tắm rửa, nghỉ ngơi cho khỏe rồi lát nữa hẳn gọi?

-Anh cần nắm sơ bộ tình hình, một tí thôi!

Chàng rút sổ tay xem số điện thoại và nhắc máy. Đầu giây bên kia có tiếng Lê Ánh:

-Tấn đây à? Vào rồi hả? Hay quá! Lại ngay nhé!

-Mới vào còn mệt lắm, chưa tắm rửa gì cả! Sao chỉ có vụ Thanh Hương mà cả thành phố như muốn phát cuồng lên vậy?

-Chuyện dài dòng lắm. Chiều nay gặp sẽ giải thích cho ông. Thanh Hương chỉ là phát súng khai hỏa thôi. Thăng Sacogiva, thăng Anh Đào và cả Đại Thành đang rục rịch “toi” theo. Tiên sư chúng nó, làm ăn chụp giựt giờ đồ nợ khiến mình bị thành cháy vạ lây. Mình chỉ sợ hiệu ứng Domino làm chết chum cả đám. Tranh thủ đến sớm nhé!

-Vâng! Chiều nay, anh có bên đó chứ?

-Mấy ngày nay ngồi chết dí ở đây, có dám đi đâu! Mình mà rời ra là nó hô hoán theo kiểu quơ đũa cả nắm ngay.

-Khoảng ba giờ chiều tôi đến nhé! Chào anh!

Tấn cúp máy, vắt chiếc áo khoát lên vai và đi về phòng. Thảo đã tắm xong và đang xúng xính trong bộ đồ ngủ mát rượi. Nàng mở tủ lạnh lấy cho Tấn lon nước ngọt.

-Anh uống đi rồi tắm! Gọi điện được không anh?

-Tình hình có vẻ căng lắm! Các đơn vị không có chức năng kinh doanh tiền tệ đồ xô giành giật huy động vốn. Phần thua lỗ, phần do chủ quan lừa đảo nên bị sập tiệm hàng loạt. Báo hại, người làm ăn chân chính cũng bị họa lây. Qua điện thoại, anh vẫn hình dung được sự bối rối của Lê Ánh. Anh lo cho ở nhà quá!

-Dù anh có lo lắng lắm cũng không cứu vãn được gì. Tốt nhất hãy nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy tính. Em nghĩ tình hình biến động ở đây không liên quan gì ngoài đó đâu!

-Anh cũng mong như vậy. Điều cơ bản là nhà nước có chặn đứng được trận dịch hay không. Trong lãnh vực tiền tệ, thường hay có sự sụp đổ gây chuyền.

Trong khi Thảo ngồi gọt vỏ mấy quả táo, Tấn sang phòng lái xe tắm rửa. Nước mát, bữa cơm ngon, đã đỡ giấc ngủ nhanh chóng giúp Tấn sau một ngày đi đường mệt nhọc. Trong phòng chỉ còn tiếng máy lạnh sè sè và tiếng ngáy đều đều của người đàn ông. Vốn không thích nghe tiếng ngáy, Thảo chêm thêm gối cho Tấn và quả nhiên kết quả thật khả quan. Nàng mỉm cười nói nhỏ vào tai người yêu: Mai một về, em sẽ luyện cho anh bỏ được tật xấu này.

Thông thường, con đường Cách Mạng Tháng Tám lưu lượng xe và người đi bộ đã đông, hôm nay còn đông hơn. Trước hội sở Hải Hùng Credit Bank, dòng người chen lấn như đang tranh mua vé xem quái kiệt Chaplin biểu diễn. Tấn bảo tài xế đậu xe cách một quãng xa và đi bộ lại. Chen được vào bên trong, người Tấn đầm mồ hôi. Lê Ánh đang ngồi chống cằm, mặt bí si. Các kế toán đang tất bật làm sổ sách và đếm tiền. Vừa trông thấy chàng, Lê Ánh hồ hởi kêu lên:

-Chào ông bạn! “Toa” vào thật đúng lúc. Minh lên lầu nói chuyện đi.
Tấn gặp Phượng nơi cầu thang. Mặt nàng bơ phờ và nhuốm sắc buồn.
-Anh vào lúc nào vậy?
-Sáng nay! Chắc Phượng mệt lắm phải không?
-Như anh thấy đấy, từ hôm qua nay em chỉ làm mỗi việc gọi điện các nơi về cứu viện mà muốn tắt cả tiếng. Anh làm việc với anh Ánh, lát nữa em lên.

Lê Ánh bố trí phòng họp nhại theo kiểu trong Dinh Độc Lập. Ghế chủ tọa, phần tựa vượt cả đầu, có chạm rồng và di chuyển theo ý muốn. Phía sau, một cánh cửa ăn thông với phòng riêng, được trang bị như một mật thất. Trong phòng, đã có mặt Chu Văn và bốn người khác, trong đó có một trợ lý của giám đốc. Qua giới thiệu, Tấn được biết ba người kia đều là thành viên trong khối liên kết. Lê Ánh mời mọi người dùng nước và quay sang Chu Văn:

-Anh sơ lược diễn tiến tình hình để mọi người nắm. Tuy chỉ có năm đơn vị nhưng chúng ta cứ họp để thống nhất biện pháp đối phó.
Người phụ trách công tác tuyên truyền và báo chí sửa lại mục kính, phát biểu:

-Báo cáo các anh, việc xảy ra rất bất ngờ nên hầu hết chúng ta đều bị động. Cách đây ba hôm, một tờ báo bạn cho đăng tải thiên phóng sự về nước hoa Thanh Hương. Có lẽ đây là cây bút của ngành công an điều tra nên cách đặt vấn đề và đưa ra dữ kiện rất chắc. Bài báo chỉ rõ sự phi lý trong việc huy động vốn và kinh doanh của Thanh Hương. Ngay tối hôm đó, toàn bộ các chi nhánh và hội sở của Thanh Hương bị phong tỏa, kê biên. Các thành viên

trong ban điều hành đều bị bắt. Theo những gì chúng ta được biết, Thanh Hương huy động tiền gởi lãi suất rất cao nên thu hút vốn với một tốc độ kỷ lục. Tiền nhận được, họ chỉ đầu tư sản xuất nước hoa một số rất nhỏ, còn lại đem mua bất động sản, mua vàng gởi ngân hàng và tiêu xài phung phí. Nước hoa làm ra không ai mua, phải chịu tồn kho hết năm này sang năm khác. Với cách ai cũng thấy được sự chấp nhận thua lỗ của tập đoàn Thanh Hương. Nhưng thật kỳ quặc, thiên hạ vẫn ồ ạt mang tiền đến gởi.

Chu Văn ngừng lại, uống một ngụm nước rồi tiếp:

-Theo nguồn tin nhận được, các tập đoàn khác bị cú sốc Thanh Hương đang sụp đổ theo. Trong đó, Cosagiva thì giám đốc và bầu đoàn thể tử đã bỏ trốn. Anh Đào đưa một lão mù ra chịu trận. Bộ chỉ huy của Đại Thành đã bay ra Đà Nẵng. Có khả năng toàn bộ hệ thống kinh doanh tiền tệ ngoài quốc doanh của thành phố sụp đổ. Hậu quả thế nào thì chúng ta chưa thể lường hết được.

Đại diện Long An tiếp lời Chu Văn:

-Vì sát nách thành phố, nên từ hôm qua, tình hình chỗ tôi không khác gì ở đây. Chỉ trong một ngày, lượng tiền rút ra gần hai tỷ. Tuy vậy, theo yêu cầu của anh Ánh, tôi đã cho đối chiếu sổ sách và chờ lên hai trăm triệu.

-Minh xin lỗi được ngắt lời một chút-Lê Ánh trình trọng đứng lên - hết sức cảm ơn Long An. Ngày hôm qua bạn bị rơi hai tỷ nhưng ở đây thì trên con số chục. Theo tôi, đây là trận đại hồng thủy và không biết chúng ta chịu đựng được đến lúc nào. Trong lúc thái bình, các bạn thiếu vốn, với tư cách chủ tịch điều hành khối, tôi không bao giờ ngăn ngại trong việc chi viện. Thế nhưng, hai ngày qua, tình hình hết sức bức xúc. Để khỏi quy ngã, tôi phải dùng đến biện pháp kêu cứu. Nên nhớ là kêu cứu chứ không phải là đòi nợ đâu nhé! Sau buổi họp, các bạn nên đối chiếu chỗ cô Phượng và trợ lý. Nếu đơn vị nào đang trong tình trạng mượn vốn thì xin hoàn lại. Cầu trời cho qua trận bão này, chúng ta mới có thể tiếp tục công việc được.

Người trợ lý mặc áo karo màu sẫm, từ đầu vẫn ngồi im, tiếp lời Lê Ánh:

-Trước tình hình quá sức lộn xộn, chủ tịch khối liên kết đã quyết định đình chỉ mọi hoạt động của các chi phiếu liên kết. Kể từ giờ phút này, các thủ trưởng không nên tiếp tục phát lệnh chi. Tôi xin lỗi được tham khảo trước. An Giang còn chệnh bao nhiêu anh Bính? Sau đó anh Tấn và anh Hạnh cho biết số thừa luôn.

Người đàn ông tên Bính có mái tóc muối tiêu, dáng mảnh khảnh, lên tiếng:

-An Giang lệch một trăm triệu. Tôi đã giao khi nãy rồi.

-Xin cảm ơn!

Thanh niên tên Hạnh đại diện cho Minh Hải báo cáo:

-Trước đây thì chúng ta cân bằng. Nhưng vừa qua do vụ hợp đồng thủy lợi, anh Ánh cắt cho chỗ tôi hai trăm rưỡi triệu. Tôi đã gọi điện mời giám đốc lên làm việc vì tôi chỉ là phó nên không có thẩm quyền.

Lê Ánh nhú mồm, quay sang hỏi trợ lý:

-Vụ thủy lợi đó đã ký rồi à?

-Báo cáo mới ký xong ba hôm. Chắc vì nhiều việc nên anh quên.

-Gay nhỉ! Lê Ành chép miệng, anh điện ngay cho các công trình xây dựng đình chỉ toàn bộ hoạt động chờ ý kiến tôi, kể cả khách sạn ba sao đã khởi công ở Vũng Tàu nhé!

-Vâng!

-Riêng chỗ ông Tấn chắc chẳng còn bao nhiêu nhỉ?

-Khoảng trăm mấy! Tấn vừa trả lời vừa rút giấy tờ trong cặp ra, chính xác là một trăm năm mươi chín triệu. Do anh tặng viện cho tôi chuyển hàng vừa rồi. Nội trong ngày nay, tôi sẽ cho cân bằng xong.

-Tốt! Nếu tình hình không tệ hơn, chúng ta sẽ họp lại vào ngày mười tháng sau, các bạn nhé! Có thể khối liên kết vẫn được duy trì nhưng cũng có thể sẽ chuyển sang hình thức khác. Chúc các bạn gặp may mắn và đủ sức mạnh để vượt qua được trận hồng thủy này.

Phượng tắt tả đi lên gọi Tấn -Anh có điện!

Chàng chào mọi người và đi xuống nhà dưới. Lượng người chờ rút tiền vẫn không thấy giảm. Từng chiếc xe chở tiền rầm rập đổ về. Những bao tiền chất cao ngều nghện chắn cả lối đi. Chàng cảm thấy, đầu giây có tiếng kẻ toán trưởng:

-Báo cáo anh, sáng nay tờ báo địa phương đăng một bài rất bất lợi cho ta. Tình hình có vẻ không ổn. Anh bố trí về sớm nhé!

-Bài báo có ký tên ai không?

-Không ai ký tên cả!

Tấn buột miệng:

-Thế là cuối cùng lão ấy đã ra tay!

Chàng gát máy, gọi Phượng đòi chiếu công nợ. Trước việc Tấn sẵn lòng san bằng số dư của hai đơn vị, Lê Ánh và Phượng hết lời cảm ơn. Thay vì trở lại ngã sáu Công Trường Dân Chủ, Tấn vòng xe qua Tô Hiến Thành để về theo đường Nguyễn Tri Phương. Qua việc tình cờ thay đổi lộ trình, ngàn điều rắc rối và đau khổ chờ đón phía trước mà người đàn ông không hề may mắn hay biết. Trong hồn Tấn đang đầy ắp lo âu.

Đừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 7

KHÔNG LỜI GIẢI THÍCH

Không biết vô tình hay cố ý, Tấn lại dừng xe ngay quán cà phê của Nguyệt. Chàng bảo lái xe:

-Chúng ta vào uống nước!

Chủ quán độ ba mươi, môi son má phấn, ăn mặc rất mode, ra chào Tấn.

Chàng gọi hai ly cam vắt và hỏi:

-Huyền Trân có vào không bà chủ?

-Ừa! Anh quen Trân à?

-Vâng! Không những quen mà còn khá thân.

Trước câu nói úp mở của Tấn, người đàn bà che miệng cười:

-Nó vào lâu rồi. Để em gọi cho nhé!

Lần trước không gặp nhưng Tấn biết chắc đây là Nguyệt, bạn Huyền Trân. Nàng trở ra cùng với bé Hạnh ngày xưa trong bộ đồ màu hồng, nét mặt rạng rỡ.

-Chào anh! Traten bảo nào thôi anh đến đây? Em chờ mãi cả mắt vẫn không thấy anh ghé Nha Trang!

-Đã mấy lần anh muốn đến thăm em nhưng công việc cứ ràng buộc mãi. Tấn trả lời nhưng biết là mình nói dối vì có bao giờ chàng rời Thảo ra đâu. Em không về Nha Trang à?

-Sắp đi nên hơn tháng nay em ở luôn đây. Nhà ngoài đó em bán rồi. Bà ngoại và bé Thương ở bên quận Tám.

Nàng quay sang bảo bạn:

-Nguyệt ơi! Đây là anh Tấn mà mình vẫn thường nhắc với bồ. Hôm nay nhất thiết mi phải mời anh Tấn ở lại dự cuộc vui nhé!

-Cuộc vui gì vậy? Tấn hỏi.

-Nhỏ Nguyệt đã nhận Visa và có khả năng đi cùng với em. Hôm nay nó tổ chức sinh nhật ở Đại La Thiên thay cho lời chia tay bạn bè. Anh ở lại nha?

-Xin chúc mừng Nguyệt! Anh đến một cách tình tình làm sao tham gia! Em nhìn xem, mình anh đầy những bụi.

Nguyệt xen vào:

-Anh Tấn có nửa tiếng để tắm rửa và làm đẹp. Trân ơi! Mi lấy xe của ta đến đón anh vì Đại La Thiên không có chỗ đậu xe hơi.

Nghĩ đến Thảo, Tấn giật mình từ chối:

-Đề khi khác đi Trân! Anh thấy ngại quá.

Người đàn bà nói như ra lệnh:

-Không ngại ngần gì cả! Nguyệt là bạn thân nhất của em. Hôm nay Trân nhất định bắt cóc anh. Chúng mình đến chỗ anh ngay nhé!
Biết không thể từ chối, Tấn bảo nàng:
-Thôi được rồi! Em chờ anh ở đây. Đúng nửa tiếng anh sẽ đến, em khỏi phải đón.
Huyền Trân bạo dạn nắm tay Tấn:
-Anh không được gạt em nha! Anh không đến, em khóc đó.
Tấn liếc nhìn tài xế, ngượng chín người. Chàng vội vã chào Nguyệt và bước ra xe.

Thấy Tấn vừa tắm xong đã chuẩn bị đi, Thảo hỏi:
-Anh đi nữa sao?
-Ừ! Anh có công việc độ vài tiếng - Lần đầu Tấn nói dối Thảo- Em cứ ăn trước, đừng chờ anh nhé!
-Em không thấy đói. khi nào anh về, em sẽ ăn.
-Biết anh về lúc nào mà chờ?
-Em vừa ăn kem xong, anh đừng lo. Lúc về nhớ đánh thức em!

Tấn hôn trán nàng, khép cửa ra đi, lòng đầy ân hận. Sao mình lại nhận lời một cách đại khờ vậy nhỉ? Huyền Trân rõ ràng không muốn dừng lại ở lần ranh anh em. Trong người nàng hình như có cái gì đang cháy khiến nhiệt lượng tỏa ra chung quanh. Tấn dặn lòng phải thật cảnh giác. Bất cứ một hành động sơ xuất nào cũng không sao chuộc hết lỗi lầm với Thảo. Đừng để niềm tin của một người đàn bà đang yêu bị sức mẽ.

Nơi chỗ rẽ của cầu thang, một chiếc gương lớn đứng chắn trước mặt Tấn. Đối diện với chàng là một người đàn ông đáng tự tin nhưng gương mặt tái tái như đang sợ hãi một điều gì. Sao mình nhác gan thế nhỉ? Tấn tự chế diễu mình. Dù đã có một con, Huyền Trân vẫn là bé Hạnh ngày nào thì có gì đáng sợ? Tấn sửa lại cravat và mạnh bạo bước ra đường.

Cách đó một cây số, Nguyệt đang thắt từng bím tóc cho Huyền Trân. Sau đó, tô thêm màu tím lên mi mắt bạn và bảo:

-Đây về u buồn rồi đây! Thế là Lưu Bị đã chịu sang Giang Tả cầu hôn. Giờ thì chỉ còn phụ thuộc vào sự sắp xếp của Tôn phu nhân. May là chúng ta không có một gã Châu Du phá đám nào.

-Mi nói gì lạ vậy? Anh em lâu ngày không gặp nên mời đi chơi. Mi muốn xúi ta làm gì anh nào?

-Thôi bỏ cái giọng giả ngô giả khoai đó đi công chúa! Ruột gan mi thể nào ta lại không biết sao? Đây là dịp tốt duy nhất. Nếu không thực hiện được giấc mơ thì nên ôm hận sang xứ người sống trung thành với chồng cho xong.

-Sao mi nói nghe dễ sợ quá! Anh Tấn không phải người như mi nghĩ đâu!

-Lành thay! Lành thay! Nguyệt bắt chước giọng thuyết minh trong phim Hồng Kông. Anh Tấn của nhà người đâu phải Thánh sống. Trước một nhan sắc tuyệt vời như vậy mà không động lòng, ta thật không tin. Không được có ý kiến gì nữa. Mọi việc cứ mặc ta thu xếp.

Là chủ một quán cà phê, vốn sống của Nguyệt hết sức phong phú. Nhận xét của nàng vô cùng sắc sảo. Hơn nữa, nghệ thuật chinh phục đàn ông đã trở thành kỹ xảo. Tuy là bạn bè, Huyền Trân không học tập được gì ở Nguyệt. Mang tình yêu trong lòng như một thứ hành lý nặng cộng với nỗi đam mê cháy bỏng, nàng vẫn không nghĩ mình dám đi những bước xa hơn.

Có tiếng còi xe, Nguyệt vội vuốt má Huyền Trân dặn:

-Nhớ tuyệt đối nghe lời, không được có ý kiến gì đấy!

Tấn thấy trước mặt mình là hai con mái trong bộ cánh sắc sỡ. Nguyệt dắt xe ra đường, bảo:

-Trân đưa anh Tấn đi trước. Mình chờ Dũng đến đón.

-Sao không chờ đi luôn? Tấn hỏi.

-Huyền Trân phụ trách việc tiếp tân giúp em. Bọn em cũng sẽ đến ngay thôi.

Xe qua khỏi Tổng Đốc Phương, Huyền Trân hỏi:

-Anh biết Đại La Thiên không?

-Cách đây mấy năm anh có đến một lần.

Nhà hàng Đại La Thiên nằm trên đường Hải Thượng Lãn Ông, hôm nay nhận tiệc sinh nhật của Nguyệt và một đám cưới. Khách khứa thật đông. Tấn không thấy một người quen nào. Huyền Trân đưa chàng đến một bàn gần bên giàn nhạc. Khách từng cặp lần lượt đến, không ai đi lẻ. Dũng, người đàn ông đi cùng với Nguyệt ra dáng một nhân tình hơn là bạn. Tấn thắc mắc hỏi nhỏ Huyền Trân:

-Nếu chiều nay không có anh, em đi với ai?

-Sô lô!

-Anh không tin!

-Em cũng không có cách nào để chứng minh. Nhưng nếu anh là người đã đăng ký đi chung với em, có đời nào anh chịu bỏ cuộc bất tử vậy hôn?

-Anh xin lỗi! Không ngờ em không có bạn trai.

-Một nách chồng con, thêm một người quen cũ là anh, tuy lâu rồi chúng ta không gặp, em còn muốn có bạn trai để làm gì nữa?

Giọng nàng vừa chua chát nửa man mát buồn nhưng hàm chứa nhiều ý nghĩa. Nguyệt tuyên bố lý do, ngỏ lời cảm ơn sự có mặt của bạn bè và nhận quà tặng. Vì Tấn tham gia một cách ngẫu nhiên nên Huyền Trân tuyên bố phần quà là của hai người để chàng khỏi ngại ngùng. Tiết mục thổi đèn cây khá vui nhộn. Đàn ông uống rượu mạnh và bia. Phụ nữ thì tùy khả năng. Huyền Trân nhấp thử một ngụm Jhonny Walker trong ly Tấn. Nàng nhăn mặt kêu lên:

-Sao mà đắng quá vậy?

Nguyệt ngồi kề bên cười bảo:

-Muốn có ngọt bù phải chịu đắng cay chứ sao!

Tấn vờ không nghe lời nói bóng gió này. Chàng mời mấy người đàn ông khác cùng ly. Giàn nhạc chơi điệu Rock And Roll. Phía đám cưới từng cặp dìu nhau ra sàn nhảy. Nguyệt nháy bạn:

-Sao ngồi như tượng đá vậy?

Huyền Trân giật mình, cười bẽn lén hỏi Tấn:

-Mình ra piste nhé?

-Nói em đừng cười, anh không biết nhảy.

Sợ chàng tự ái, Huyền Trân chuyển gam ngay:

-Em cũng không thích nhảy. Chúng mình ngồi uống nhìn thiên hạ quây vui hơn.

Thay vì dùng nước ngọt, nàng đổi sang uống bia với Tấn. Hơi men làm hai má nàng đỏ bừng. Một thanh niên đến chìa tay mời Huyền Trân ra sàn nhảy khi giàn nhạc bắt đầu dạo một bản Slow. Nàng liếc nhìn Tấn và lắc đầu từ chối. Gã con trai vẫn khăng khăng mời mọc và ò không chịu bước đi. Tấn bắt đầu thấy khó chịu. Chàng nốc một hơi hết ly bia và bảo:

-Có lẽ anh phải về trước. Em bảo với Nguyệt hộ anh nhé!

Huyền Trân hốt hoảng giữ lấy tay Tấn.

-Anh chưa về được! Nguyệt còn tổ chức một tiệc đặc biệt ở nhà. Nàng vẫy tay gọi bạn khi bản nhạc vừa dứt. Nguyệt ơi! Anh Tấn đòi về nè!

Người đàn bà xuân sắc khoát tay Dũng về chỗ ngồi và cười thật tươi với Tấn:

-Sao về sớm vậy anh? Hay Trân đưa anh Tấn về nhà trước. Một lát bọn mình sẽ về ngay.

Nàng ghé tai Huyền Trân nói nhỏ:

-Phải cố cầm chân Lưu Hoàng Thúc cho đến khi mình về. Tối nay nhường trận địa cho mi. Không làm theo lời ta, hư bột hư đường ráng chịu.

Huyền Trân đỏ mặt, phát vào vai bạn:

-Đồ quỷ! Sao mình cứ thấy sờ sờ thế nào ấy. Về ngay nhé!

Tấn và Huyền Trân sóng đôi đi xuống lầu. Vài cặp mắt ganh tỵ nhìn

theo. Huyền Trân muốn cầm lái, Tấn phản đối:

-Trong thành phố ngồi như vậy không tiện. Hơn nữa, em uống bia nên có vẻ say rồi đấy!

-Em không say đâu! Tí nữa còn phải tham gia tiết mục đặc biệt của Nguyệt.

-Em ở lại chơi với Nguyệt, cho anh về trước nhé!

-Không được đâu! nguyệt dặn đi dặn lại là bảo anh chờ nó về.

Cất xe xong, Huyền Trân đưa Tấn vào nhà trong. Phòng khách bài trí sang trọng, ăn thông với phòng ngủ của Nguyệt. Toàn bộ đều sử dụng hệ thống máy lạnh. Huyền Trân mở chương trình ca nhạc và xin phép Tấn vào thay quần áo. Tấn thấy mình cứ lẩn cẩn mãi với ý nghĩ không biết nên ra về hay ngồi nán lại chờ Nguyệt theo phép lịch sự. Chàng đảo mắt nhìn quanh phòng khách. Hầu hết đồ dùng bằng gỗ đều đóng theo mẫu trong Cataloge. Gam màu sử dụng để trang trí rất nhã, không chói nhau, chứng tỏ Nguyệt là người đàn bà sành sỏi, điệu nghệ. Tấn hơi thắc mắc trước cuộc sống dư dật của Nguyệt. Theo chàng, thu nhập của quán cà phê thật ra chẳng ăn nhằm gì.

Huyền Trân xuất hiện trong chiếc váy cắt rất khéo nhưng hơi khiêu gợi. Nàng mở tủ lạnh lấy nước uống và đến ngồi bên Tấn xem ca nhạc.

-Mọi thứ Nguyệt chuẩn bị cả rồi. Chắc họ sắp về.

Tấn đưa tay nhìn đồng hồ. Chín giờ hơn. Lòng chàng không ngớt bồi hồi ray rứt. Không biết giờ này Thảo đã ngủ hay đang chờ chàng. Hai ba lần Tấn muốn đứng lên. Rượu mạnh kết hợp với men bia gây ép phê rất dữ. Tấn thấy đầu vầng vát. Trên màn hình, M.Jackson đang biểu diễn. Khán giả như những kẻ cuồng tín kêu gào, hoan hô, than khóc. Một vài người bị ngất được chuyển ra ngoài bằng cách đưa cao khỏi đầu. Bằng tiếng hát, chàng thanh niên da đen đã làm hàng ngàn người điên loạn.

Có tiếng xe ngừng trước nhà. Huyền Trân vừa mở cửa đã nghe Nguyệt hỏi dồn:

-Chờ mình có lâu không? Mấy đứa làm vẫn chưa về sao? Mở tủ lạnh dọn đồ ra đi chứ!

Dừng gật đầu với Tấn. Vậy là buổi hậu sinh nhật chỉ có bốn người. Tim của Tấn bỗng nhiên thắt mạnh như báo hiệu một điều không may. Tuy thế, tự ái của người đàn ông không cho phép chàng bộc lộ sự lo sợ. Nguyệt phân công Huyền Trân lấy thức nhắm còn mình thì pha rượu.

-Khi này hai anh đã uống sêc, sau đó chữa lửa bằng bia. Giờ thì nên uống cocktail để biết tài pha chế của em.

Vì vô tình, cả Tấn lẫn Huyền Trân đều không nhìn thấy trong lúc thao tác, Nguyệt đã bỏ vào cốc rượu một ít bột màu trắng. Thấy đã đủ phép lịch sự, Tấn bảo:

-Một lần nữa xin chúc mừng Nguyệt và Dũng. Thế là vui lắm rồi. Mình xin phép về nhé!

Chàng vừa chồm đứng lên, Nguyệt đã ấn ngồi xuống.

-Thì uống với tụi em một ly nữa đã! những món đặc sản để dành chưa đựng tới giờ cả.

Nàng gấp thức ăn bỏ vào chén Tấn và đưa mắt nhắc Dũng cùng ly. Giống một cái máy, người đàn ông có mái tóc dài như cầu thủ Gullit của Hà Lan, cũng đánh cốc vào ly Tấn khiến rượu sánh cả ra ngoài. Nguyệt nhìn Huyền Trân:

-Mình hưởng ứng phong trào đi!

-Trân ngán lắm rồi! Không uống được nữa đâu.

Nguyệt căn môi ra dấu:

-Cố lên tí nữa! Đây là cocktail. Ly của Trân mình cho nhiều soda lắm, uống đi, không sao đâu!

Sau khi uống ly rượu do Nguyệt pha chế, Tấn thấy đầu nặng trĩu, cả người rạo rực. Chàng ngã người ra sau ghế, nhắm mắt, cố tập trung sức đề kháng, nhưng vô ích. Nguyệt vẫy Huyền Trân đến ngồi gần, nói vừa đủ nghe:

-Mình đổi chỗ. Lát nữa mi điu ý trung nhân vào phòng của ta để anh ấy nghỉ một chút. Coi bộ anh Tấn mệt lung rồi đấy. Mọi thứ cứ để mặc, sáng ngày chúng nó thu dọn.

Nguyệt đỡ Dũng xiêu vẹo đi lên lầu. Huyền Trân bối rối ngồi thừ ra ghế nhìn Tấn. Trò chơi đã đến lúc thúc giục làm nàng vô cùng hồi hộp. Ngày mai, khi hiểu ra mọi chuyện, anh ấy sẽ nghĩ sao về mình? Vì đâu bé Hạnh nhút nhát ngày xưa lại trở nên bạo dạn thế này? Nguyệt ơi! Mi đã hại ta. Sở dĩ cầu vòng có màu sắc đẹp vì ta đứng nhìn từ đằng xa. Nếu ở dưới chân cầu vòng, liệu còn thấy gì không?

Nguyệt đã thay áo ngủ và trở xuống. Thấy Huyền Trân vẫn ngồi bất động nàng dậm chân kêu lên:

-Trời đất ơi! Sao mi “man” vậy? Điệu bộ giống hệt thầy tu ngồi trước đĩa thịt. Đứng lên phụ một tay đi bà!

Hai con mái điu Tấn vào phòng. Nguyệt hướng dẫn bạn cởi giày vớ cho Tấn và bảo:

-Nếu hôm nay mi tiếp tục làm Tam Tạng thì chắc chắn ngày mai sẽ đắc đạo.

Chờ Nguyệt khép cửa phòng, Huyền Trân đánh bạo cởi đồ cho Tấn. Người chàng nóng rực. Sợ có điều không hay, nàng xuống nhà dưới lấy khăn lạnh đắp lên trán Tấn. Đột nhiên người đàn ông choàng tay ôm lấy

Huyền Trân kéo mạnh làm nàng mất thăng bằng. Hai cơ thể hòa vào nhau theo tác dụng của thuốc kích dục trong ly rượu. Nàng gần như chết chìm dưới trận mưa hôn. Trong cơn quần quai của thể xác, Tấn mê sảng gọi:

-Thảo ơi! Đừng bao giờ xa anh nhé!

Vòng tay đang ôm chặt người Tấn đột nhiên rời lỏng và buông xuôi. Huyền Trân đau đớn trong ý nghĩ - Thì ra anh ấy đang yêu một người đàn bà tên Thảo - chắc chắn đó không phải là vợ Tấn, vì bao năm qua nàng chưa hề nghe bạn bè hay anh Định nhắc đến cái tên xa lạ này. Trong cơn say, Tấn vẫn thể hiện bản năng một cách mãnh liệt, chứng tỏ con người đó có chỗ đứng trong tim chàng vững chắc như thế nào rồi. Một giọt nước mắt lăn dài xuống gôi. Huyền Trân thấy đời mình thật bất hạnh. Lấy chồng không có tình yêu, khi được nằm trong vòng tay của người mà mình thương mến thì tất cả đã muộn màng. Nàng không hối hận những gì đã cho đi nhưng thấy cuộc đời hết sức bẽ bàng. Huyền Trân ơi! Kiếp này như thế là không còn gì để hy vọng, để chờ trông. Hãy tha thứ cho em anh nhé! Nàng vuốt nhẹ vai Tấn. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng. Cơn mưa chờ đợi mười năm sẽ bốc hơi giữa tầng không. Sau khi em đi, mọi sự sẽ được xóa sạch. Coi như việc này chưa từng xảy ra.

Trận bão nào rồi cũng phải ngưng thôi. Tấn nằm vật xuống nệm ngủ mê mệt. Huyền Trân thì hết trông lên đỉnh màn lại nhìn sang Tấn, lòng rối bời. Nàng thấy tỉnh táo như chưa hề uống giọt rượu nào. Ai chưa thấy phụ nữ yêu ra sao thì chưa biết thế nào là tình yêu. Người ta bảo, đàn ông khi yêu như được chấp thêm đôi cánh còn phụ nữ thì gấn thêm một máy vi tính và tự mình viết thảo chương. Lúc chưa biết Tấn yêu Thảo, ý định xé bỏ hộ chiếu, báo cho Thành biết quyết định ly hôn hình thành thật rõ nét trong hồn nàng. Giờ thì phương án hai chột đến với chút hy vọng: Chờ Tấn hết say hỏi cụ thể sự việc. Biết đâu, Thảo chỉ là hình bóng đã mờ phai nhưng chàng chột nhớ trong cơn say. Nhưng rồi Huyền Trân lại thấy suy nghĩ này không ổn. Về nhan sắc, nàng thấy mình đâu kém thua ai, Tấn lại cùng đi chơi từ chiều đến giờ. Trong cơn mê đắm ái ân, vì đâu chàng không nhớ đến tên mình? Chẳng lẽ hai tiếng Huyền Trân khó phát âm lắm hay sao?

Mãi trấn trở và dần vật, giấc ngủ đến lúc nào nàng cũng không hay.

Tấn tỉnh lại khi kim đồng hồ chỉ đúng bốn giờ. Lúc đầu chàng định ninh thân hình mềm mại, ấm áp trong vòng tay chính là Thảo. Nhưng rồi mùi nước hoa lạ, sự khác biệt của vòng eo của người đàn bà cộng với khúc phim hoạt cảnh buổi chiều bị gián đoạn ở ly

rượu do Nguyệt pha chế khiến chàng hoảng hốt vùng dậy. Trong ánh đèn ngủ màu hồng, người nằm bên cạnh cũng có suối tóc dài nhưng không phải Thảo mà là Huyền Trân. Quá sợ hãi, chàng buộc miệng kêu lên:

-Chết cha! Sao lại thế này?

Đã có chuẩn bị từ trước, Huyền Trân ngồi dậy giải thích:

-Đêm qua, anh say quá, Nguyệt nhường chỗ ngủ cho chúng ta.

Nhìn đồng hồ, Tấn vò đầu bức tóc.

-Sao em lại đại dốt vậy Huyền Trân? Nếu anh lỡ say em phải đưa anh về chứ!

-Anh không cho biết chỗ ở làm sao em đưa về?

Tấn sực nhớ vì có Thảo nên chàng đã cố tình không cho huyền Trân biết mình ở đâu. Điều này không thể trách nàng được.-Nhưng em không say, tại sao lại để tình trạng này xảy ra?

Lòng hết sức xót xa, Huyền Trân hờn dỗi:

-Anh say thì làm sao em tỉnh được? Anh Tấn! Đáng lẽ em trách anh mới đúng, sao giờ anh lại rầy em? Thú thật với anh, nếu không say, em vẫn sẵn sàng hành động như thế. Chẳng lẽ đã bao nhiêu năm, anh không hiểu lòng em sao?

Kèm theo lời nói là giòng nước mắt, thứ vũ khí lợi hại của đàn bà. Tấn bối rối cầm lấy tay nàng:

-Anh xin lỗi em! Đáng lẽ chúng ta trao đổi cụ thể việc này lúc mới gặp nhau thì đâu đến nỗi. Một chút sơ xuất đã dẫn đến hậu quả chết người. Giờ biết làm sao đây?

-Có gì mà anh quan trọng hóa quá vậy?

-Trời ơi, em không hiểu gì cả!

-Em sẽ huỷ bỏ chuyến đi, điện cho Thành biết là em quyết định ly hôn. Anh bằng lòng chưa?

-Thật khổ quá! Càng lúc em càng hiểu lầm. Nếu việc này xảy ra trước đây một năm thì em có toàn quyền quyết định, tuy xét về mặt nào đó, chúng ta đã xúc phạm nếp nghĩ của người phương Đông. Ở Mỹ, ly dị người này để sống với người khác là chuyện bình thường. Nhưng ở đây, dứt khoát chúng ta sẽ bị lên án. Hơn nữa...

Thấy chàng ngập ngừng, Huyền Trân nói lời:

-Hơn nữa, anh đã có Thảo rồi phải không?

Tấn giật nẩy mình:

-Sao em biết?

-Trong cơn say, anh luôn miệng gọi tên Thảo.

-Thánh thần ơi! Sao đã biết vậy mà em không phản ứng gì cả? Anh thì hư đồn mà em thì điên rồ. Giờ biết làm sao đây?

Nàng để ý thấy chàng nhắc đi nhắc lại câu này đến mấy lần nên biết là

Tấn lo âu cực độ. Huyền Trân buồn bã bảo:

-Phần em thì chẳng có gì để tính toán. Mấy hôm nữa em rời khỏi đây chưa biết bao giờ mới được trở lại. Với người đời, coi như em phạm tội ngoại tình. Với anh, có thể là một chút khinh rẻ. Nhưng với em, đây là một ân huệ, một đền bù của mối tình đơn phương mười năm.

-Đúng là họa vô đơn chí. Trong lúc công việc đang rối tinh rối mù thì lại thêm rắc rối này.

-Anh yêu Thảo lắm phải hôn?

Tấn chợt nhớ Tuyết Phương cũng đã từng hỏi chàng câu ấy. Phải chăng mọi người đều nghi ngờ tình yêu của chàng dành cho Thảo. Biết đâu giờ này Thảo cũng đang đặt lại vấn đề.

-Nếu định nghĩa tình yêu là sự cần thiết của hai con người đối với nhau, không gì có thể thay thế được thì đúng là anh yêu Thảo. Giờ thì anh mong em hoàn toàn cảm thông và tha thứ. Chúng ta không còn một cơ hội nào để làm lại từ đầu. Nơi phương trời xa lạ đó, anh nghĩ là em sẽ quên đi mối tình không may mắn này.

-Cảm ơn anh đã đối xử chân thật với em. Nhờ anh chuyển lời xin lỗi của em đến chị ấy. Hình như Thảo đang ở rất gần đây phải hôn?

-Đó chính là một tai họa. Thảo cùng vào với anh và đang ở khách sạn. Nàng sẽ nghĩ sao khi anh đi suốt đêm thế này.

-Chắc chị ấy sẽ giận. Nhưng rồi theo thời gian, khi thấy không ai quấy rầy anh, chị ấy sẽ hiểu và bỏ qua tất cả.

-Anh cũng mong như vậy!

Mặc xong quần áo, Tấn nghĩ là thêm một cử chỉ thân mật đối với con người đã tin cậy mình hoàn toàn cũng không hại gì, nên hôn lên trán nàng.

-Chúc em lên đường may mắn. Mãi mãi em sẽ là em gái thân thương của anh. Nếu thấy không trở ngại, nhớ biên thư cho anh nhé!

Huyền Trân cố gượng nở nụ cười:

-Mỗi lần gửi thư, em sẽ kèm theo một thùng rượu để không bao giờ anh quên trận say hôm nay.

Với con tim nặng trĩu phiền muộn, lo âu, Tấn đẩy cửa phòng bước vào. Hai giường nệm trắng phẳng phiu không có ai nằm. Không tin ở mắt mình, chàng chạy nhanh vào phòng vệ sinh, vẫn hoàn toàn vắng ngắt. Hành lý của Thảo đã biến mất. Bộ quần áo của chàng được xếp ngay ngắn nơi cuối giường nằm. Mùi nước hoa xạ hương vẫn còn phản phát cộng với sự sạch sẽ tinh tươm cố hữu, chứng tỏ Thảo chỉ vừa rời khỏi đây. Trên bàn, một lá thư viết vội bằng trang giấy được xé từ cuốn sổ công tác của Tấn.

Khách sạn... 3 giờ sáng.

Anh Tấn!

Lúc anh đi, em chỉ ngủ được một tiếng rồi thức giấc chờ anh cho đến khi ngồi viết lá thư này. Không biết bao nhiêu lần em ra đứng tựa lan can chờ anh. Mỗi lần có chiếc xe đi qua em lại hồi hộp nhìn theo, thầm mong nó dừng lại trước khách sạn và trả cho em người tình yêu đầu. Cái balkon làm em liên tưởng đến câu nói của Marien: “Lời hứa của người đàn ông chỉ là cái lan can để người đàn bà vin vào đó, trước khi lộn cổ xuống đất”. Không dần lòng được, vào nửa đêm, em đập cửa tra gan tài xế và hiểu ra sự thật, một sự thật kinh khủng, nghiệt ngã, suýt nữa xô em lộn cổ xuống mấy tầng lầu. Giờ thì em biết mình chỉ là kẻ mộng du và những lời anh đã nói với em chỉ là lời ru đối với một đứa trẻ hay mơ mộng trong câu chuyện cổ tích. Chỉ cần qua vài nét phát họa em đã thấy Huyền Trân đẹp người đẹp nét. Anh đừng rầy người lái xe mà tội nghiệp. Tất cả là do em. Chúc anh tìm thấy Thiên Đường, một Thiên Đường đích thật, không trộn lẫn ảo tưởng và đừng bao giờ đánh mất nó. Em ở lại chơi với chị ít hôm. Anh đừng tìm vô ích vì em sẽ không tiếp đâu! Cầu mong gặp nhiều may mắn.

Thảo.

Tấn buông tay. Lá thư nhẹ nhàng rơi xuống đất nhưng sao nghe nặng nề như nhát búa trừng phạt của Thần Ái Tình. Khách sạn sáu tầng rung chuyển dữ dội dưới chân Tấn. Sự nhẹ dạ và dễ dãi bao giờ cũng được mua với một giá khá đắt. Nguyệt Lão đang lấu lỉnh giấu sau lưng sợi dây và cuốn sổ khi thấy trò chơi khăm của mình đã mang lại hiệu quả. Thế là hết! Tấn chán nản để nguyên cả giày vật mình lên giường và gát tay nơi trán. Thảo ơi! Anh đã làm hại em!!!

Đừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 8 BẢO TỔ

Trong lúc cả nước đang rung động vì sự sụp đổ có tính hệ thống của các đơn vị kinh doanh tiền tệ ngoài quốc doanh, thì bài báo tại địa phương chủ yếu nhằm vào Tấn, có tác dụng như cú đánh bồi, quyết tâm hạ gục đối phương. Tấn còn nhớ như in gương mặt hằn học của Nguyễn Hộ, giám đốc ngân

hàng, khi phát biểu trong đại hội do đơn vị Tấn tổ chức vào đầu năm. Với hình tượng bàn tay lật ngửa, xòe năm ngón, từ từ co quắp vào như vuốt chim ưng, Hộ cho biết, nếu muốn, ông ta có thể bóp chết đơn vị Tấn bất cứ lúc nào. Mọi ác cảm không còn có thể che đậy được nữa. Chàng hiểu, sở dĩ ông ta có suy nghĩ và thái độ như vậy là do thực tiễn trong hơn một năm nay, hoạt động của cái ngành do ông ta đứng đầu giống cảnh chợ chiều. Bản thân ông ta gánh chịu không biết bao nhiêu tiếng chì, tiếng bác. Lắm kẻ xấu mồm luôn đưa ra những lời lẽ kích bác, đâm bị thóc, chọc bị gạo. Doanh số của Tấn đã vượt cả đơn vị có nhiệm vụ điều chỉnh việc lưu thông tiền tệ của tỉnh. Hàng tháng, nhìn tài khoản số bảy và số mười hai của Tấn tăng vùn vụt, Nguyễn Hộ vừa sốt ruột, vừa bực mình. Thỉnh thoảng, ông ta giả vờ tản bộ qua khu phố trung tâm với mục đích kín đáo quan sát hoạt động của cơ sở Tấn. Cái cảnh tấp nập nơi hội sở làm việc cũng như tại cửa hàng kinh doanh hàng cao cấp của Tấn như gai đâm vào mắt. Nguyễn Hộ lầm nhảm: “Phải chặn đứng bước tiến của thằng nhóc. Nếu để nó hoàn tất khâu chuyển ngân hợp pháp qua khối liên kết và mở được quầy kiều hối thì ê mặt cả đám”.

Thông tin về sự sụp đổ của nước hoa Thanh Hương và các tập đoàn kinh tế ngoài quốc doanh tại Thành phố Hồ Chí Minh khiến Nguyễn Hộ như mở cò trong bụng. Có thể chứ! Đã đến lúc nhà nước phải trả giá cho sự dễ dãi và việc nôn nóng muốn chuyển sang cơ chế thị trường của mình. Tiền bạc đâu phải chuyện đùa! Không phải vô cớ người ta mở ra trường đào tạo tay nghề cho những người làm công tác mua bán tiền. Cái gì của Cesar phải trả lại cho Cesar, tuy vẫn biết tự tay ông ta đánh mất hơn một năm qua. Khi kẻ ngoại đạo bị tiêu diệt, thì con chiên sẽ trở về với con đường chính thống. Ông ta đặc ý kêu thầm trong bụng “Con ạ! Rồi đây con sẽ biết thế nào là thanh gươm trừng phạt của Democlete”.

Trước lúc bước chân ra đi, Tấn trải qua một cơn ác mộng kinh người. Chàng đã đem kể lại với Thảo, nhưng nàng không hiểu gì. Đêm ấy, Tấn thấy mình đi trong mưa gió. Cả rừng cây đổ ngổn ngang trước mặt. Một đàn linh cẩu đuổi theo sau lưng với những tiếng gầm gừ lạnh người. Sấm sét, bão táp và đêm đen úp chụp lên con người cô độc không một phương tiện để chống đỡ. Âm ảnh bởi cơn lũ và cây ngô đồng vàng úa của Hạp Lư trong thời Chiến quốc, mỗi khi nhớ đến công việc, Tấn lại chạnh lòng.

Xe còn cách một quãng xa, Tấn đã thấy bản doanh mình chẳng khác gì

trường hợp của Lê Ánh. Hàng ngàn người đứng chen lấn bít hần hai con đường chính của trung tâm thị xã. Khi thấy Tấn từ trên xe bước xuống, đi vào hội sở, những đôi mắt ngơ ngác thất thần ánh lên vẻ vui mừng. Có người thở phào như trút gánh nặng:

-Vậy mà nói ông trốn mất tiêu rồi !

-Thì từ hôm qua nay không thấy mặt, họ cứ tưởng như Thanh Hương chớ biết đâu...

-Nghe nói ông có làm ăn với Thanh Hương. Chắc phen này dính chùm quá!

Tuy rất mệt vì đi đường, Tấn vẫn cố lách những khách hàng mà mới ngày nào còn hồ hởi, vui vẻ, giờ đây đang âu sầu, cau có, để đi lên phòng làm việc ở tầng trên. Hai trợ lý tranh thủ báo cáo tình hình:

-Sau khi anh đi, Nguyễn Hộ tổ chức chiêu đãi cán bộ trung cao đã về hưu. Trong cuộc họp này, ông ta công khai thông báo là chúng ta sẽ bị sụp đổ, phá sản. Ngày hôm sau thì bài báo xuất hiện. Kết hợp với sự cố xảy ra ở Sài Gòn, các cổ đông đã ào ạt đến đòi rút cổ phần. Quỹ tiền mặt đang hụt một cách nghiêm trọng. Nhiều cổ đông hoảng sợ đang bán tổng bán tháo các chi phiếu. Nếu anh không về kịp, chỉ một ngày nữa là chịu hết xiết.

Trong đầu Tấn lập tức hình thành kế hoạch đối phó.

-Ngay bây giờ tôi sẽ thông báo để mọi người bớt nhốn nháo. Hai vị cho kiểm kê toàn bộ kho hàng, kho vàng và quỹ tiền mặt. Lệnh cho bộ phận theo dõi dư nợ triển khai ngay việc thu hồi vốn, nhất là tổ hợp Thành Phong và Xí nghiệp Gỗ. Không một kế toán nào được hành tỵ chi trước rồi trình ký như mọi lần. Từ phút này, tất cả công việc đều phải theo sự phân công và có kế hoạch cụ thể.

Ăn vội mấy hạt cơm, Tấn cùng hai nhân vật đứng đầu chính quyền và tổ chức Đảng tại địa phương đến gặp chủ tịch ủy ban nhân dân Thị xã. Ông ta đi vắng. Phó chủ tịch thứ nhất tiếp đoàn. Đây là một con người nổi tiếng nóng nhưng thẳng thắn, ưa nói đốp chác, không vị nể, Tấn chưa tiếp xúc lần nào. Thấy uống đã hết tách nước trà hai người kia vẫn không nói gì, Tấn sốt ruột lên tiếng:

-Những gì xảy ra trong hai ngày qua chắc anh đã được báo cáo. Đề nghị anh cho xin ý kiến!

-Ông bảo tôi cho ý kiến gì bây giờ? Cả Thị xã đang sôi như một nồi cơm.

-Anh có thể nhân danh chính quyền địa phương ra một văn bản hay thông báo gì đó để mọi người yên lòng. Như anh thấy, đây là sự tác động dây chuyền, không có cơ sở. Trong tỉnh, chưa một đơn vị nào có dấu hiệu lừa đảo hoặc bỏ trốn.

-Việc các anh làm thì các anh biết. Ngày thường hoạt động theo kiểu lời

ăn lỗ chịu. Giờ đối để xảy ra việc thì cầu cứu nhà nước. Chính quyền nào đứng ra thanh minh cho các ông?

Tân thấy khí uất xông lên đầu, giọng nói trở nên mất bình thường:

-Với cương vị một lãnh đạo, anh không thể phát biểu như vậy. Đây không phải tổ chức do chúng tôi đặt ra. Nếu có làm sinh lợi thì không phải cá nhân tôi hay bất kỳ ai mà là tập thể, là địa phương và toàn dân cùng hưởng. Nếu nghi ngờ chúng tôi làm sai, đề nghị anh cử đoàn thanh tra xuống làm việc lại, mặc dù như anh đã biết, chúng tôi vừa trải qua một đợt kiểm tra tổng hợp, theo đề cương hướng dẫn của trung ương.

Thấy Tân sừng cò, ông cụ đại diện Đảng bộ địa phương góp lời:

-Các đồng chí không nên nóng nảy! Theo tôi, đây là cơn dịch chung đang lan tràn khắp nơi, không riêng gì địa phương chúng tôi. Điều cốt yếu là chúng ta nên tìm cách ổn định tình hình, chặn đứng không để sự sụp đổ lây lan.

Cuối cùng thì nhân vật đại diện cho quyền lực nhà nước cũng nhượng bộ.

-Thôi được, tôi sẽ báo cáo sự việc và xin ý kiến của chủ tịch. Nếu không có gì trắc trở, ủy ban sẽ có một thông báo cụ thể về vụ việc này.

&

Tiết mặt mày hớn hở bảo Xảo:

-Chúng ta nâng ly chúc mừng nhau trong vận hội mới. Chuyên này dứt khoát tay Tân không gượng nổi. Anh phải cương quyết, không được thanh toán bất cứ một khoản nào.

-Nhưng dù sao hấn cũng là bạn anh. Xảo rụt rè góp ý.

-Hừm... Bạn với bè! Anh có thể nào cùng lúc chạy được số tiền lớn như vậy không? Đây là cơ hội ngàn năm có một. Hôm qua, tôi giả vờ nhân danh anh là chỗ thân thiết với Tân, tiết lộ sự việc có liên quan đến Thanh Hương, nhiều người tin như thật. Ta cứ nhân cơ hội phao thêm một số tin động trời hấn sẽ gặp khó khăn ngay. Vừa rồi, nếu không thua lỗ mấy chuyến, ta hà tất phải nghĩ đến biện pháp này!

Như để tranh thủ sự đồng tình của Xảo, Tiết ngồi xích lại gần anh ta. Bộ ngực đồ sộ tựa hấn vào một bên vai. Không khí trong nhà thật vắng lặng. Chồng Tiết đi xác minh nguồn gốc, hai hôm nữa mới về. Hiền, đứa con gái riêng của thị, đã đi học.

Tiết nốc một hơi cạn ly và lúc lắc mấy cục đá như giục Xảo. Người đàn bà có đôi lông mày rậm, cái miệng rộng và đôi chân trường túc, đang quen mùi của những lần va chạm xác thịt trước đây. Bị kích động, Xảo uống nốt phần rượu trong ly đồng thời một tay ôm lấy vòng eo, tay kia vuốt nhẹ lên ngực Tiết. Ấm con người như con tôm, miệng rên ư ử:

-Đừ..ừng..anh!

Miệng nói đừng nhưng tay ả lại bá chặt bờ vai Xảo. Một chiếc nút áo bật ra để lộ khoảng ngực trắng. Xảo lùa hàm râu quai nón vào đó. Người đàn bà thốt lên tiếng kêu cảm khái. Như một diễn viên điện ảnh đang đóng màn cụp lạt, Xảo bồng Tiết trên tay đi về phía có chiếc giường nệm. Người đàn bà đã trải qua hai đời chồng lại đang độ sung sức nên thừa phép thuật để buộc Xảo phải đầu hàng. Trong tổ hợp, Tiết vừa là thủ trưởng kiêm thủ quỹ nên vấn đề tiền bạc, những con đực không bao giờ biết đến. Mỗi khi có sự trục trặc cần phải giằng xé, Tiết lại đưa ngón đòn hiểm này ra ứng phó và bao giờ cũng thành công. Sau trận mây mưa, Tiết nói như ra lệnh:

-Minh không có gì phải vội vàng, cứ để xem tình thế ra sao đã. Hôm qua, mấy tên nhân viên của hấn đến giục làm việc nhưng em đánh bài khát. Nguyễn Hộ đang cầm tay Tấn và hình như muốn tung cú sút quyết định. Cỏ nhân đã chí lý khi bảo “Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”.

Xảo thấy phương pháp “Tọa sơn quan hổ đấu” của Tiết vừa ti tiện vừa thâm độc nhưng không cưỡng lại được. Một chút xấu hổ thoáng qua hồn Xảo khi anh ta nhớ lại phong cách lịch sự, niềm nở của Tấn lúc đặt bút ký các ủy nhiệm chi, tăng viện vốn cho tổ hợp Thần Phong. Trong thâm tâm, đôi lúc Xảo muốn đến thương lượng với Tấn để tìm một giải pháp ôn hòa, giải quyết bớt một phần nợ, nhưng Tiết cực lực phản đối. Theo ả, canh bạc đã thâu cáy không việc gì phải nhượng bộ. Khi người đàn bà muốn cũng có nghĩa là trời muốn. Sự nô lệ tình ái đã buộc Xảo phải nô lệ bao nhiêu thứ khác, mặc cho Tiết tung hoành.

-Không quá ngày mai, anh phải nói sao cho anh Đính và dựng Báu hiểu là tay Tấn có liên hệ với nước hoa Thanh Hương và có khả năng bỏ trốn như tập đoàn Thuận Hưng Bình Định. Vừa rồi, trong lúc đi nhận hàng, em đã mua quà biếu sẵn cả rồi. Chỉ cần công an câu lưu hấn là chúng ta thành công.

Suốt năm hôm liền[làm việc cật lực, Tấn gần như kiệt sức. Aùp lực đã không thấy giảm lại càng lúc càng tăng. Cú đột phá táo bạo mà Tấn thực hiện giống như thế võ cuối cùng, vẫn không xoay chuyển nổi tình thế. Toàn bộ hàng hóa, vàng và tiền mặt được Tấn dốc hết, bung ra đã không làm cho cơn sốt ác tính hạ bớt nhiệt độ. Hôm qua, chàng đã phải dùng đến biện pháp viết bài đăng báo để phát tiết bớt nỗi đau đớn của mình.

Sáng nay, trong lúc đang đứng nghe kỹ thuật viên phụ trách khâu xuất nhập vàng phân bua với khách hàng về chất lượng, chàng nhận được giấy mời họp của Nguyễn Hộ. Nội dung giấy mời ghi rõ là để trao đổi về bài viết “Sự sụp đổ của các đơn vị ngoài quốc doanh, trách nhiệm thuộc về ai?” do Tấn vừa gởi cho báo tỉnh. Lạ nhỉ! Tấn thắc mắc. Tại sao Nguyễn Hộ có được

bài viết này? Chả lẽ lão có phép thần thông hay cài cả tay chân vào tòa soạn báo? Theo chàng nhận định, Hộ là một con cáo già nhưng không đến mức có nhiều tài năng như vậy.

Dựa vào công trạng của những năm kháng chiến, Hộ được cử đi chuyên tu một khóa nghiệp vụ ngân hàng và rồi giữ riết cái ghế giám đốc cho đến giờ. Bề ngoài, ông ta cố giữ cho ra vẻ liêm khiết, bình dân để thị uy với thuộc hạ nhưng thực chất con người Nguyễn Hộ không phải vậy. Có gia đình riêng nhưng Hộ thích ăn ở luôn cơ quan để được những nhân viên trẻ đẹp hầu hạ. Cô nào làm xếp vừa lòng thường được bố trí những công việc béo bở. Người nào có vẻ cứng đầu hoặc mắc phải tội có bạn trai, bị Hộ đày đi lao động chăm sóc vườn cà phê. Họa hoằn lắm, lão mới tạt về thăm bà vợ già trong chốc lát. Sự ghen tuông đã làm cho người vợ vốn là một cán bộ hoạt động trong lĩnh vực phụ nữ rất hoạt bát héo quắt đi vì u sầu.

Trong một lần họp cấp trung ương tại Sài Gòn, thấy Hộ vẫn mang dép râu, một số giám đốc trẻ đã chơi khăm bằng cách lấy vút đi. Báo hại, lái xe lùnh khùp Thành phố cũng không thể nào tìm ra đôi thứ hai. Cuối cùng, Hộ phải chấp nhận đi dép da cho đến khi cuộc họp bế mạc, vì không lẽ, một giám đốc lại đi chân đất. Trong lúc xã hội đang lột xác để có cuộc sống thật, phù hợp với xu thế mới, thì vẫn còn lắm kẻ thích đóng kịch như Nguyễn Hộ.

Theo chân người trợ lý, Tấn vào phòng họp của Hộ. Với tác phong lãnh đạo, ông ta đến sớm hơn giờ ghi trong giấy mời. Phát xuất từ công việc, hai con người một già, một trẻ không hề quen biết, đột nhiên trở thành đối thủ, bắt tay nhau. Tấn đón nhận cái nhìn sắc lạnh và câu chào giả lả không chút tình cảm. Nhân lúc thành phần mời họp chưa đến đủ, Tấn vừa uống nước vừa quan sát con người mà một chốc nữa đây có thể trở thành kẻ đối kháng nguy hiểm của mình. Nguyễn Hộ đã già nhưng dáng dấp khỏe mạnh. Đôi mắt hình tam giác không đều, ứng với câu “Lưỡng mục bất đồng, tâm bất chính” trong Ma Y tướng pháp. Răng cò ông ta cái rụng, cái còn, mọc thành ba bốn hàng xiêu vẹo như rừng bạch đàn sau cơn bão. Nguyễn Hộ mặc áo bộ đội nhưng quần thì may bằng vải xộc lên Anh đăc tiền. Chiếc mũ cối bạc màu úp trang trọng trên đầu tú. Dưới mắt Tấn, Nguyễn Hộ là người không quan tâm gì đến vấn đề thẩm mỹ và đầu óc thì tẩm đầy chất bảo thủ.

Cuộc họp chỉ có năm người. Theo lời giới thiệu của viên trợ lý, hai thanh niên vào sau, một người đại diện sở công an, công tác ở bộ phận bảo vệ nội bộ. Người kia thay mặt tổng biên tập tờ báo địa phương, phát hành mỗi tuần một kỳ.

Sau phần tuyên bố lý do, Nguyễn Hộ đi thẳng vào vấn đề.

- Vừa qua, tòa soạn báo có nhận được bài viết của đồng chí Tấn, trong đó đặt vấn đề trách nhiệm trước việc các đơn vị kinh tế ngoài quốc doanh sụp đổ mà chủ yếu nhằm vào ngành ngân hàng, hay nói chính xác hơn là cá

nhân tôi. Trước hết tôi xin hỏi, dựa vào cơ sở nào mà đồng chí viết như vậy?

Tấn hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, cố dằn những cảm giác bức bối xuống để điều phát biểu được bình tĩnh và khách quan:

-Thưa đồng chí giám đốc! Các đồng chí thay mặt sở công an và tòa soạn báo, vì đâu đồng chí biết rằng bài viết đó là của cá nhân tôi? Nếu tôi không nhầm thì trong giấy mời họp có nêu rõ tác giả là Hạ Trung Văn kia mà?

-Hạ Trung Văn cũng chính là anh- Nguyễn Hộ đứng lên quả quyết - phải thế không đồng chí nhà báo?

Cây bút thay mặt tổng biên tập lúng túng xác nhận:

-Báo cáo đồng chí, đúng thế!

Tấn cười nhạt chất vấn:

-Hình như theo luật báo chí, tòa soạn không có quyền tiết lộ tên và địa chỉ thật của người viết nếu không được phép của tác giả hoặc do phán quyết của tòa án nếu có liên quan đến một vụ phạm pháp. Vì sao bài báo chưa đăng tải, đồng chí giám đốc đã biết được nội dung? Anh có thay mặt tổng biên tập trả lời được không?

-Sự việc là thế này: Khi nhận được bài của anh, ban biên tập nhận định đây là vấn đề rất quan trọng và nhạy cảm lại có liên quan đến ngành ngân hàng, nên anh Long bảo tôi đến tham khảo ý kiến chú Hộ. Đồng chí giám đốc đề nghị hoãn đăng và tổ chức cuộc gặp gỡ hôm nay. Mong anh thông cảm!

-Đúng ra các anh chỉ có quyền cho đăng hoặc hủy bỏ chứ không được cung cấp cho một đệ tam nhân. Nhưng thôi, dù sao sự việc cũng đã xảy ra, không biết bài viết có điểm nào sai hay xúc phạm đến ngành mà đồng chí giám đốc bận tâm như vậy?

Câu hỏi rất khách quan, được phát âm với giọng điệu hòa hoãn nhưng Nguyễn Hộ lại xem đây là đòn tấn công mào đầu nên hai tay nắm chặt, da mặt đỏ bừng. Ông ta cao giọng:

-Như thế mà anh bảo là không xúc phạm à? Chúng tôi chèn ép các anh ở chỗ nào? Sự sụp đổ do các anh gây ra thì phải gánh lấy chứ. Cá nhân tôi không bao giờ có ý định tác động vào vấn đề này dù bằng bất cứ hình thức nào. Bài anh viết không dựa trên một cơ sở nào cả.

-Thưa đồng chí giám đốc kính mến! Vậy thì bài báo ngày mười tháng ba vừa rồi do ai viết mà không chịu ký tên?

-Điều đó tôi không biết!

-Khi này đồng chí giám đốc giành quyền chỉ định Hạ Trung Văn chính là tôi thì giờ đến lượt tôi cũng xin được có quyền đó. Bàui báo nói trên là của đồng chí. Cách hành văn hoàn toàn phù hợp với kiểu ra lệnh của một giám đốc. Từ đâu mà người viết khẳng định là hệ thống kinh doanh tiền

tệ ngoài quốc doanh trong tỉnh đang bị phá sản và đứng bên bờ vực thẳm? Lẽ ra, trong tình hình các nơi đang gặp khó khăn, lãnh đạo ngành phải có những cử chỉ hoặc lời nói làm yên lòng người. Đảng này, bài báo của đồng chí không khác phát súng ân huệ đối với tên tử tội. Nó kết thúc một sự việc mà đáng lẽ nếu cứ để nguyên tự nó xảy đến thì hay hơn. Đồng chí đã quên những lời phát biểu trong bữa tiệc chiêu đãi cán bộ trung cao cấp rồi sao? Chẳng lẽ đó không phải là yếu tố tích cực đẩy chúng tôi mau chóng lặn xuống vực sâu? Tuổi đời đồng chí đáng bậc cha mẹ nên cá nhân tôi rất tôn trọng và không hề có ý muốn làm phật lòng. Nhưng đây là sự sống còn của đơn vị, là sự an vui hay buồn khổ của cả ngàn con người. Xin đồng chí giám đốc hãy thử đến ngồi với tôi một buổi sẽ thấy hết nỗi bức xúc và đớn đau của tôi.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Hùng, nhân vật đại diện cho bộ phận bảo vệ nội bộ sở công an lên tiếng:

-Theo tôi, sự xáo trộn bao trùm cả tỉnh, không riêng gì đơn vị đồng chí Tấn. Nội dung chúng ta tập trung bàn hôm nay là nên hay không nên đăng tải bài viết, có thể thôi! Đề nghị phía tòa soạn đọc lại nội dung để tắt cả nghiên cứu.

Sau khi bài viết được đọc, với bản chất thích đóng kịch, không muốn đối diện với sự thật, Nguyễn Hộ phát biểu:

-Tôi khẳng định lại là chưa bao giờ có thành kiến với các đơn vị kinh doanh tiền tệ ngoài hệ thống quốc doanh, nhất là chỗ đồng chí Tấn. Trước tình hình hỗn loạn, bản thân tôi cũng thấy ray rứt, muốn tháo gỡ nhưng không biết bằng cách nào?

Tấn thấy đây là câu nói sơ hở giống như thủ môn đã ra quá đà, bỏ trống khung thành. Phải cấp tốc biến thành bàn thắng, chàng vội nổi lời:

-Nếu đồng chí giám đốc đã có suy nghĩ như vậy tôi thấy bài viết không cần đăng tải nữa. Tôi mong sớm có sự tăng viện từ phía ngân hàng để có thể giữ vững trận địa.

Giọng Nguyễn Hộ đã mềm xuống, thân mật:

-Theo ông thì cần bao nhiêu mới trụ bộ được?

-Với thực lực hiện có của tôi, chỉ cần thêm độ hai tỷ nữa là quả bóng sắp nổ phải xẹp xuống.

Người giám đốc già đưa tay gãi hàm râu thưa có mấy sợi:

-Chà! Hai tỷ hơi khó đấy! Phân nửa thì may ra. Ngày mai ông bảo chúng nó làm thủ tục đi.

-Xin cảm ơn rất nhiều!

Ngòi nổ của quả bom đã được tháo. Cuộc họp khởi đầu căng thẳng nhưng kết thúc có hậu.

Trong lúc uống nước, nói chuyện phiếm, Nguyễn Hộ đến vỗ vai Tấn theo cung cách quan tâm của lãnh đạo đối với cấp dưới.

-Đáng lẽ ông phải vào trường luật mới đúng. Hình như cái nghề này cũng chưa thực sự hợp với ông lắm.

Tấn mỉm cười, không trả lời.

Thảo mệt mỏi vén tấm rèm] cửa nhìn ra ngoài. Trời nhá nhem tối. Đã hai hôm rồi, nàng thấy người ngây ngất như muốn sốt. Miệng đắng chát, Thảo không muốn đụng đến bất cứ món gì. Gần như suốt ngày, nàng không nói một lời. Người ta bảo đau khổ, thất vọng là bạn đồng hành của cô đơn, quả không ngoa. Thảo rút vào góc đời của mình, mặc cho những gì xảy ra bên ngoài. Nụ cười xinh như hoa ngày nào giờ không còn nữa. Trong nàng chỉ còn nỗi đau đớn và kinh hoàng của đêm hôm ấy...

...Thảo mang túi xách, vẫy xích lô để đi Tân Bình. Một cơn mưa rào trái mùa ập đến trong lúc trời chưa hừng sáng. Mặc. Nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Chiếc áo mỏng ngăn tay dầm nước mưa dính sát vào người. Cái lạnh từ con tim và cái lạnh bên ngoài hợp nhau công phá khiến Thảo run lên bần bật. Nàng chỉ còn đủ sức để thông báo nơi cần đến với người đạp xích lô. Trên đường đi, gió như những lưỡi dao bén cắt vào da thịt.

Phong như lợi kiếm ma sơn thạch

Hàn tự thiên kim thích thụ chi.

Ở đây không phải cây, không phải đá mà là một người đàn bà mềm yếu, cả đời chỉ biết có chịu đựng, nâng niu. Cũng da thịt đó nhưng mới ngày hôm qua nó là châu báu, là niềm say mê chết người, là Thiên Đường... Anh Tấn ơi! Vì đâu chỉ mới không đầy một ngày, anh đã quên đi lời thề ước.

Tại thiên nguyện tác tử dục điều

Tại địa nguyện vi liên lý chi.

Em hỏi thế nào là chim liền cánh? Anh bắt em đứng thẳng người, một tay xếp lại, tay kia đưa ra. Anh bảo đây là con chim uyên ương mái chỉ có một cánh. Muốn bay được, nó phải ráp với chim trống, khuyết cánh bên kia. Anh lập lại động tác của em và hai con chim uyên ương ráp lại với nhau. Thay vì cất cánh bay đi, chim trống ôm lấy chim mái và hôn say đắm. Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành. Giờ đây chim uyên ương chỉ còn có một làm sao bay được. Ôi ước gì.... Em trai Thảo mở truyền hình ở phòng bên kia. Thảo nghe xướng ngôn viên giới thiệu:

-Thưa các đồng chí và các bạn! Chúng tôi xin phát lại cuộc phỏng vấn do đài truyền hình tổ chức về diễn biến trong mấy ngày qua tại đơn vị kinh doanh tiền tệ ngoài quốc doanh lớn nhất tỉnh. Mời các bạn theo dõi...

Nàng bật dậy như một cái máy, chạy sang phòng khách. Trên màn hình, con người yêu dấu nhưng bội bạc xuất hiện. Vẻ mặt buồn bã, đáng

người gây đi nhiều, Tấn ngồi chống cằm chờ đến phiên mình.

-Thưa đồng chí chủ tịch ủy ban nhân dân Thị xã! Trong mấy ngày qua, tình hình hết sức lộn xộn. Đây là nguyên nhân và hướng khắc phục ra sao? Xin đồng chí cho biết ý kiến.

Hoàng Tiến, người đứng đầu bộ máy nhà nước tại địa phương, khịt mũi trước khi trả lời:

-Qua báo chí và các nguồn thông tin khác, tôi được biết việc khủng hoảng không phải chỉ xảy ra ở địa phương chúng ta. Hình như trên cả nước, chỗ nào cũng có. Nguyên nhân thì có thể do cơ chế, do chủ quan cá nhân, do tâm lý hoảng hốt hay gì gì đó thì chưa ai có thể kết luận được. Theo nhận định của tôi và nhất là kết quả của đợt kiểm tra vừa rồi của ngành ngân hàng, chưa có đơn vị kinh doanh tiền tệ ngoài quốc doanh nào bị thua lỗ, phá sản hoặc có dấu hiệu lừa đảo. Cũng chưa có trường hợp nào có biểu hiện giống như Thanh Hương hay các tập đoàn tại thành phố Hồ Chí Minh. Đề nghị khách hàng, bà con không nên hoảng hốt, dẫn đến tình trạng làm rối lẫn nhau. Chúng ta phải thật bình tĩnh để cùng nhau gỡ rối, giải quyết vấn đề.

-Thưa đồng chí! Dư luận cho rằng đơn vị của đồng chí Tấn có quan hệ với Thanh Hương nên vừa qua bị mất một số tiền lớn. Xin cho biết điều đó có đúng không?

-Câu hỏi này tôi xin nhường cho đồng chí Tấn trả lời.

Tấn đứng lên. Ành đèn flash làm chàng chói mắt. Gần mười giây trôi qua Tấn mới phát biểu, giọng mệt mỏi:

-Quả thật chúng tôi có quan hệ với Thành phố trong một số hoạt động nhưng không có liên quan gì đến Thanh Hương. Nếu khách hàng chịu khó đọc kỹ danh sách các thành viên trong khối liên kết được in trong bìa cuốn lịch mà đơn vị tặng lúc cuối năm sẽ thấy không hề có tên Thanh Hương. Chủ tịch năm thứ nhất là Hải Hùng Credit Bank. Đây là một đơn vị làm ăn đàng hoàng, rất có uy tín. Trong quan hệ qua lại, chỉ có chúng ta nhờ vả họ, chứ người ta chưa bao giờ “thèm” chiếm dụng vốn của ta. Như đồng chí chủ tịch vừa nói, bà con phải bình tĩnh, không nên nghe lời kẻ xấu đặt điều, phao tin đồn nhảm. Chính thái độ của bà con ta trong mấy ngày qua, xét về mặt nào đó, có tác dụng làm hại đến bản thân mình và gây rất nhiều khó khăn cho chúng tôi.

-Xin đồng chí nói rõ hơn để những người trực tiếp theo dõi cuộc phỏng vấn hôm nay yên lòng. Vì sao chúng ta không có liên hệ với Thanh Hương nhưng mấy ngày qua vẫn gặp khó khăn? Đơn vị của đồng chí có bị thua lỗ hay không? Thời gian sắp đến, theo đồng chí, làm cách nào để ổn định tình hình?

-Với góc độ lãnh đạo một đơn vị nhỏ, tôi thấy các câu hỏi trên hơi quá tải, nhưng cũng xin trả lời theo suy nghĩ của mình. Nếu làm cuộc cân đối

ngay lúc này, chúng tôi thừa hơn một tỷ, dứt khoát không có sự thua lỗ. Còn về lý do tại sao có khủng hoảng mặc dù chúng tôi không liên hệ gì với Thanh Hương thì đồng chí có thể lấy trường hợp Hà Nội, Đà Nẵng hay Qui Nhơn thay cho câu trả lời. Ông cha ta thường nói: “Đạp vỏ dừa thấy vỏ dừa thì sợ”. Tâm lý những người góp vốn hoặc tham gia cổ đông luôn muốn có hệ số an toàn cao. Nhìn cảnh nháo nhào của Sài Gòn mấy ai có thể an lòng. Ngay với ngành ngân hàng, nếu tất cả cổ đông và người gởi tiền đều đồng loạt yêu cầu rút vốn như ở đơn vị tôi trong mấy ngày qua, sự sụp đổ là điều tất yếu không thể tránh khỏi. Còn biện pháp để ổn định tình hình, tôi nghĩ tùy thuộc phần lớn vào khách hàng, những người có phần hùn với bất cứ đơn vị kinh tế nào trên địa bàn của tỉnh. Không nên xem đây là sự sụp đổ của thị trường chứng khoán kiểu Mỹ mà có thể biến một kẻ từ tỷ phú trở thành trắng tay. Bên cạnh, nhà nước cần nhúng tay can thiệp bằng nhiều hình thức. Trong đó, việc tăng viện vốn để dập tắt đám cháy là khâu trọng yếu.

-Như vậy theo đồng chí, tình hình vẫn lạc quan?

-Tôi không nói như vậy. Nhưng mặt khác, tôi cũng thấy không có lý do gì để bi quan.

-Xin cảm ơn đồng chí!

Thảo tắt máy. Con người đó bao giờ vẫn vậy. Không có gì thay đổi.

Trong tình cảm, anh cuồng nhiệt, mềm yếu như cây sậy của Pascal. Trong công việc, anh cương quyết chịu đựng như giàn ciment cốt thép. Phải chăng đó là hệ quả của một quá khứ bất hạnh, ưa nổi loạn, một quãng đời luân lạc không một mối như anh hằng tâm sự. Thế nhưng điều đối gian kia thì lấy gì để biện minh? La Quyet đã nhận định về điều này trong câu nói nổi tiếng “Khi yêu, người ta có thể tha thứ cho sự phản bội, nhưng không ai có thể quên nó được”. Anh Tấn ơi! Em biết làm sao đây

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 9 THỜI CƠ

Trên đời, đôi lúc bất hạnh của người này lại là niềm vui của kẻ khác. Nhìn vẻ mặt u sầu của Thảo đồng thời thấy đã lâu Tấn không đến, Tùng biết mối tình của họ đã bị trục trặc. Gần một năm qua, người đàn ông đó đau đớn

đứng nhìn Thảo ngã vào vòng tay Tấn mà không có cách nào ngăn cản được. Trong tâm hồn giản đơn đó, chưa có một giây phút nào từ bỏ ý định chinh phục Thảo. Dáng người nở nang, đôi mắt ướt, nụ cười của nàng như có bùa mê, luôn tỏa ra sức hút mãnh liệt. Trong thất vọng và ê chề vì không được người đẹp để mắt đến, Tùng vẫn luôn nuôi một tia hy vọng nhỏ bé là một ngày nào đó nàng sẽ nghĩ lại. Cần cù bù thông minh. Biết đâu...

Có linh cảm là thời cơ đã đến, Tùng diện thật óach, đánh xe tìm Thảo. Nàng đang xem lại phát đồ sửa chữa nhà nơi phòng khách với song thân. Sau khi chào hỏi, Tùng nhanh chóng hòa nhập vào không khí chung:

-Hai bác dự kiến bao giờ thì khởi công làm lại nhà?

Ba Thảo cho biết:

-Vật liệu tập kết đã gần đủ nhưng gia đình đang băn khoăn không biết nên hợp đồng xây cất với cơ quan nào đây? Xí nghiệp xây dựng họ có nhận thầu các công trình bên ngoài không chú?

-Thưa bác! Tưởng gì chớ chuyện đó quá dễ. Cháu đã từng thầu làm nhiều công trình. Sẵn lính tráng đang rồi việc, nếu bác cần, cháu giúp cho.

Mẹ Thảo góp chuyện:

-Làm thế thì phiền chú quá!

-Được giúp cho gia đình là niềm vui của cháu chớ sao lại phiền! Đây là phát đồ bác tự vẽ à?

Cha Thảo cười hiền hậu nhuốm chút tự hào:

-Vâng, tôi tự vẽ lấy theo ý nghĩ và tính toán của mình. Có thể dựa vào đây thì công được không chú?

-Thì công thì được nhưng phải có giấy phép của sở xây dựng vì nhà ta ở mặt tiền lại có quy mô lớn. À! Hay là để cháu đưa Thảo đi làm thủ tục, cũng nhanh thôi.

Biết anh chàng muốn gì, Thảo từ chối:

-Em không đi đâu! Chả lẽ anh không làm một mình được sao?

Bà mẹ rầy con gái:

-Con nói vậy nghe sao được. Đây là chuyện của gia đình mình. Con nên đi với chú ấy để làm cho xong.

Qua giọng nói, thấy rõ bà đã có chút cảm tình với Tùng. Vốn nghe lời mẹ, Thảo phụng phịu đứng lên vào trong thay áo.

Trong đầu người đàn ông vụt hiện nước cờ cao: Phải tranh thủ tình cảm của những người thân của nàng. Đây là con đường ngắn nhất để đi đến đích. Nước chảy đá mòn. Gần như hầu hết phái nữ, trong chuyện tình cảm, chỉ làm chủ bản thân mình có một nửa, còn nửa kia phụ thuộc vào người chung

quanh. Nhiều cô đang có cảm tình với một người nhưng chỉ cần nghe chị hoặc em chê bai, không vừa ý về điểm nào đó, lập tức có sự thay đổi. Không ít cuộc tình đẹp dễ bị tan vỡ chỉ vì sự vụng về của người đàn ông trong cung cách cư xử với gia đình người yêu.

Trên đường đi, Tùng tìm cách mở rộng phạm vi hoạt động:

-Từ sáng tới giờ anh chưa ăn gì cả. Chúng ta ghé chỗ nào đó kiếm cái gì điểm tâm nhé!

-Thôi... Em không ăn đâu.

Trước lời từ chối yếu ớt của Thảo, Tùng ngừng xe trước một quán ăn nổi tiếng và quả nhiên Thảo không phản đối. Một vài thực khách đang ăn ngừng đĩa nhìn hai người. Tùng thì tự hào theo kiểu “Đi với người đẹp như cầm hoa trên tay”, còn Thảo thì ngại ngừng. Tranh thủ lúc thức ăn chưa kịp mang lên, Tùng hỏi:

-Hình như em có điều gì không vui?

-Em vẫn vậy, có gì đâu!

Tùng buông câu thăm dò:

-Đã lâu sao không thấy Tấn đến chơi? Công việc chắc đang rối như canh hẹ?

Thảo vô tình buột miệng:

-Có lẽ anh ấy không bao giờ đến nữa đâu.

Mừng như nghe trúng số cặp giải độc đắc nhưng Tùng vờ không quan tâm đồng thời không dám đào sâu thêm nữa nên chuyển đề tài:

-Công việc đơn vị ngày càng giảm dần.Có thể chúng ta phải ngưng hoạt động, Sửa nhà xong, em có dự tính làm gì không?

-Đến đâu hay đến đó. Em đang chán nên không muốn tính toán gì cả.

-Anh vừa mua thêm chiếc cub của một người từ ngoài Bắc mang vào. Anh đi miết nên không cần đến. Nhà em rộng cho anh gửi đỡ nhé! Nếu em cần, cứ lấy dùng.

-Xe đang đi đâu à?

-Không phải, xe kia mang biển số ba sáu, đèn vuông, màu nước biển. Anh sẽ gắn chìa khóa nơi xe. Em có thể dùng đi lại trong lúc làm nhà.

-Việc đó em không biết. Anh nên hỏi ba má.

]

Hoàng Tiến dốc hai viên Stugeron-Richer vào miệng và chiêu một ngụm nước. Mấy hôm nay, đầu ông ta muốn vỡ tung vì bao nhiêu chuyện. Trong cuộc họp Đảng bộ, Võ Báu cùng ê kíp đã công khai chỉ trích là Tiến đã lợi dụng chức vụ chủ tịch bao che cho Tấn, người mà Báu quả quyết là tay chân thân tín của Tiến. Ủy ban tỉnh cũng đã gọi ông ta qua hỏi thẳng về việc dư luận cho rằng Hoàng Tiến đã nhận nơi Tấn mấy chục triệu đồng

như một khoản lót tay. Chưa hết, có kẻ còn đặt điều là Tấn đã cấp cho Tiến một sổ khống kiều Thanh Hương, để hàng tháng, ông ta nhận một khoản lãi lớn. Toàn những chuyện vớ vẩn nhưng sao người ta vẫn cố tình tin là có thật. Rõ ràng, đang có một âm mưu muốn bôi nhọ nhằm vào cả Tiến lẫn Tấn, giống như một mũi tên bắn hai con chim.

Trước đây, quả thật Tiến rất thân với Tấn. Nhưng tình thân ấy không phải bắt nguồn từ lúc Hoàng Tiến tiếp nhận chức vụ chủ tịch mà được hình thành trong những ngày ông ta ốm đau, bệnh hoạn và không có một chút quyền lực nào. Trong quan hệ, với tấm lòng đầy tự trọng, Tấn luôn giữ ở mức vừa phải và hết sức tránh né việc nhờ vả, xin xỏ. Hoàng Tiến đặt bút ký những văn bản có liên quan đến đơn vị Tấn chẳng qua vì công việc chung. Hơn nữa, ông ta rất nể nang trình độ hiểu biết và sự tháo vát của Tấn. Giữa hai người, chưa hề có chút gì vẩn đục. Thế mà cuộc đời nhiều khi nước lã khuấy nên hồ.

-Dựa trên cơ...ơ...ơ...sở nào mà đồng chí qu...ả...quyết là nó không bẽ? Võ Báú mặt đỏ gay, bằng giọng nói lấp chát vắn Tiến, đồng chí đã kiểm tra kỹ chưa mà biết là thằng Tấn không liên hệ với Thanh Hương? Vừa qua, tôi ở Qui Nhơn có nghe dư luận xầm xì là bọn Thuận Hưng sẽ lên đón nó để cùng trốn đi. Giờ phút cuối chắc bị kẹt chúng mới bỏ lại.

Hoàng Tiến biết đây là những lời bịa đặt đầy ác ý nhằm vào Tấn. Ông ta không hiểu vì lý do gì Võ Báú lại cay cú và căm thù Tấn như vậy! Tiến muốn đứng lên thanh minh nhưng nhìn ánh mắt lạnh lẽo của người chủ trì cuộc họp, ông ta biết rằng có nói cũng vô ích, nên ngồi im. Thấy lập luận của mình đã có tác dụng, nghĩ là mọi người đã nhất trí, Võ Báú làm động tác cuối cùng là bấm còi:

-Tôi đề nghị đồng chí Tiến phối hợp với công an và viện kiểm sát bắt ngay tên Tấn. Nếu để nó bỏ trốn, đồng chí hoàn toàn chịu trách nhiệm.
...Trong cuộc họp hội đồng nhân dân tỉnh, Hồ Đính cũng bỏ vào Hoàng Tiến bằng chiếc búa của Võ Báú:

-Tôi hết sức ngạc nhiên là tới giờ phút này, cũng còn có người đứng ra bênh vực cho tên Tấn. Vì đâu mà mấy tháng nay, cả Thị xã lúc nào cũng âm ỉ như giặc tới thế này? Tất cả các cấp chính quyền từ tỉnh tới phường không còn làm lụng gì được nữa. Chẳng lẽ đó không phải lỗi lầm do tên Tấn gây ra? Tôi đề nghị cần giữ vững kỷ cương, pháp luật nhà nước. Các đồng chí có trách nhiệm phải thể hiện cho đúng chức năng của mình. Ai chùn tay mềm yếu hoặc có hiện tượng bao che trong lúc này là có tội với dân, với Đảng, là tự biến mình thành công cụ của chủ nghĩa xét lại.

Hoàng Tiến ôm đầu, không phản ứng được một câu nào. Vết thương nơi bán cầu não phải do một mảnh đạn từ súng phóng lựu của địch để lại trong trận núi Thành muốn tái hoạt động như núi lửa Pinatupo. Giờ thì ông ta thấy

hết sức mạnh của dư luận và đòn tấn công liên hoàn, ăn ý. Chiếc ghế ông ta đang ngồi như muốn chao đảo, rung rinh. Tiến đã bị đặt vào trường hợp buộc phải chọn lựa: Chấp nhận thiệt thòi, nguy hiểm để bảo vệ cái mà mình nghĩ là đúng, là sự thật; hoặc bỏ mặc một con người mà số phận được tác động bởi những thế lực, đang muốn nghiền nát dưới bánh xe xích, để nua lấy sự an toàn. Hoàng Tiến đứng lên, chán nản ôm cặp rời khỏi phòng họp. Mọi việc gần như đã được quyết định.

(

Thảo ngồi đối diện với mẹ, hai hàng nước mắt chảy dài. Lá thư nặc danh nằm trên bàn với nét chữ ngoằn ngoèo chứng tỏ người viết học thức kém cỏi. Không biết vì lý do gì, một kẻ nào đó dùng thư nặc danh để tố cáo mối quan hệ của nàng với Tấn bằng những lời lẽ vừa nhục mạ vừa đe dọa. Đã hai ngày qua, không khí gia đình hết sức nặng nề. Mẹ nàng suốt ngày im lặng, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, Thảo biết là bà đau lòng khôn xiết. Trong nhà, nàng là đứa con được cha mẹ cưng chiều nhất. Thế nên tuy đã có chồng, Thảo vẫn nhõng nhẽo, nũng nịu như một đứa trẻ. Mỗi khi nằm trên giường bệnh, nàng luôn miệng kêu mẹ để được đón nhận sự vuốt ve, chăm sóc. Việc nàng giữa đường gãy gánh càng làm cho người mẹ thương cảm một cách sâu sắc.

-Từ khi chồng con mất, má nghĩ đây là điều không may lớn nhất của đời con. Thế nên ba má, một mặt quan tâm lo lắng đến cuộc sống của con, mặt khác không hề cản ngăn việc con quan hệ với người này, người khác, với ước mong con sẽ tìm thấy lại hạnh phúc đã bị đánh mất. Con còn quá trẻ lại có nhan sắc thì việc nhiều người đàn ông tìm đến là lẽ đương nhiên nhưng con phải biết chọn lọc, phải xem xét thật kỹ trước khi quyết định làm một điều gì. Con và Tấn quen nhau lâu chưa?

-Thưa má! Gần một năm rồi.

-Mức độ quan hệ như thế nào?

Thảo cắn môi nói dối:

-Chúng con mới chỉ là bạn bè chứ chưa có gì hết.

-Gần một năm trời quen nhau, nhiều tai tiếng, nó không đặt vấn đề với con sao?

-Đơn vị anh ấy đang gặp khủng hoảng trầm trọng. Con nghĩ, anh ấy không còn lòng dạ nào quan tâm đến chuyện tình cảm.

-Thế thì do đâu có lá thư này? Ngoài con ra, nó có quan hệ với ai không?

Lòng nàng quặn đau khi nhớ lại câu chuyện hôm nào. Cảnh đang đêm đi trong mưa gió như chiếc đĩa hát bị lấp, thỉnh thoảng vang đi vang lại trong đầu nàng. Nhiều đêm, niềm nhớ thương trào dâng trong tim, nàng lại muốn

gào lên: Lỗi tại anh! Lỗi tại anh! Em vẫn còn yêu anh!
Vết thương chưa có thời gian để hàn gắn thì lại xảy ra việc này. Lần đầu tiên Thảo công kích người yêu:

-Ảnh giao du rộng, quan hệ tùm lum làm sao con biết được?

-Với người đàn ông như vậy con còn nuối tiếc làm gì mà không cắt đứt cho rồi! Không những chỉ tình cảm của con mà cả danh dự gia đình cũng bị xúc phạm. Má không muốn thấy con đi lại với nó nữa!

Thảo chùi nước mắt nói trong ngào nghẹn:

-Đã lâu rồi, con và anh Tấn có gặp nhau đâu? Con nghĩ anh ấy sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Không muốn tiếp tục làm con buồn, bà mẹ đổi giọng:

-Thôi! Coi như không có gì xảy ra! À, mà lúc sáng thằng Tùng có ghé bàn chuyện làm nhà với ba con, đồng thời ngỏ ý gởi chiếc xe mới mua. Con gặp nó chưa?

-Thưa chưa!

-Má thấy nó là người hiền lành, đứng đắn, có nghề nghiệp ổn định lại lo chí thú làm ăn, không cờ bạc rượu chè - Bà có vẻ muốn ám chỉ Tấn hay uống rượu - Nó lại luôn quan tâm đến gia đình ta. Hay là con nhận lời lấy nó cho yên thân.

-Từ trước đến giờ con chỉ xem anh Tùng như người anh trai thôi. Làm sao con có thể lấy người không yêu làm chồng được?

-Thật má không biết con nghĩ gì nữa? Đâu phải tuổi mười bảy mười tám mà còn nói chuyện yêu với đương.

Thảo nhớ đã có lần tranh luận với Tấn về vấn đề này. Nàng lập lại lý luận của chàng ngày nào:

-Thưa má, tình yêu đâu kể tuổi tác và trái tim có già cỗi bao giờ. Có người đã lập gia đình, thậm chí sinh nguyên một bầy con vẫn chưa biết yêu là gì. Má tha lỗi, thật tình con chỉ muốn tái giá với người mà con yêu mến. Dù sau đó, cuộc đời có gian khổ thế nào con cũng cam lòng.

-Vậy chớ con không thích thằng Tùng ở chỗ nào?

-Con không chê bai anh Tùng điều gì cả. Một người đàn bà goá thì còn gì để chọn lựa.

-Nó có gợi ý lần này về quê sẽ đưa người nhà vào dạm hỏi con. Ba má thấy không có gì trở ngại nên đã nhận lời.

Thảo dậm chân:

-Sao ba má không hỏi ý kiến con?

Bà mẹ vuốt tóc con gái, giọng triu mến:

-Về già, con sẽ hiểu nỗi lòng của những người làm cha mẹ. Không ai không muốn con mình sung sướng, hạnh phúc. Thời gian qua, thấy con buồn bã, ba má héo cả lòng mà không làm gì để giúp con được. Má biết con

thương thằng Tấn nhưng nên nhớ rằng người đàn bà như một chiếc thuyền. Người nào cũng muốn neo nơi bến cảng lặng sóng chứ không ai muốn xông pha trong vòng giông bão. Vòng nguyệt quế tình yêu chỉ chòang lên cổ có mấy năm nhưng gánh nặng làm mẹ đẻ lên hai vai thì kéo dài đến suốt cuộc đời.

-Con thấy hình như má rất có cảm tình với anh Tùng?

-Nếu có, cũng chẳng qua chỉ vì con mà thôi.

Thảo thấy đã hơi xiêu lòng:

-Cái gì cũng phải có thời gian. Trước khi chưa hiểu kỹ con người anh ấy, con không quyết định một điều gì cả.

Nàng thay áo, đánh xe lên phố. Tối nay thứ bảy, nhà khách ủy ban tỉnh có tổ chức khiêu vũ.

]

Không gặp Tuấn, Tấn đến nhà Phát, một người bạn, tìm hủ họa. Vợ chồng Phát đều là giáo viên. Nhìn căn nhà nằm trong hẻm bài trí đơn sơ, cả vợ lẫn chồng đều gầy guộc, người ta đủ biết thu nhập của Phát không ra sao. Đang bỗng con thơ thân trước sân, thấy Tấn, Phát hồ hởi kêu lên:

-Chà! Sao lâu quá không đến chơi? Vắng ông, bàn cờ mọc lên cả rồi.

-Chắc bạn cũng biết mình đang muốn nổ tung cả đầu, còn thì giờ đâu mà ngồi hầu cờ với ông bạn. Tuấn có đến đây không?

-Không thấy! Nhưng ôi thôi, chuyện xã hội hơi sức nào lo lắng cho bạn lòng. Vào đây cái đã!

Phát gọi vợ lên chào Tấn và bỗng con. Anh chàng lảng xảng pha trà, đoạn hỏi bạn:

-Mình làm một ván chứ?

Tấn lưỡng lự:

-Sao cũng được.

Phát là đối thủ chính của Tấn về môn cờ trong các lần tranh giải, nhưng không lần nào anh chàng gặp may. Nhớ năm đầu có Hội Khỏe Phù Đổng, tỉnh tổ chức thi đấu chọn người đi dự giải toàn quốc tại Cần Thơ, Tấn và Phát đều lần lượt hạ hết các đối thủ và gặp nhau trong trận chung kết. Hàng ngày, vẫn thường chơi cờ với nhau, Phát gần như nắm rất vững đấu pháp của Tấn thế nhưng vẫn gặp bất ngờ. Đòn đối quân sớm ở khai cuộc trong ván cờ Nga đã dập tắt hy vọng của Phát.

Vừa sắp các quân cờ, Tấn vừa hỏi:

-Sao thấy bà xã Phát có vẻ không vui vậy?

-Chuyện riêng đáng lẽ không nên đem kể với ông nhưng tớ chán lắm rồi. Mấy tháng nay, không khí gia đình như sắp có chiến tranh, thật chịu hết xiết.

-Ừa sao kỳ vậy? Mình nhớ không lầm thì trước đây hai ông bà hạnh phúc lắm mà?

-Thì như bạn đã biết, chúng mình lấy nhau là vì tình yêu. Ngày ấy, tớ là thần tượng trong mắt cô ấy. Thời gian đầu mới sống chung thật hạnh phúc. Khi không, nghe lời bè bạn bán hết tài sản, vay tiền đứng tiền ngồi để chơi hụi và bị chúng gạt sạch. Như người ta thường nói “ Khi cái nghèo đi vào cửa lớn thì tình yêu che mặt đi qua cửa sổ”. Với đồng lương chết đói, ngày nào cũng ăn toàn rau, ông nghĩ tình yêu nào còn tồn tại nổi!

Giọng nói của Phát nhuốm đầy xót xa cay đắng. Từ câu chuyện của vợ chồng bạn, chàng liên hệ đến Thảo và rút ra kết luận là đàn bà thay đổi thật dễ dàng. Nếu là tình yêu đích thực, vì sao nàng không thể tha thứ, hỏi cho cặn kẽ để biết cho hết những lắt léo của cuộc đời. Nàng không hề cho chàng một cơ hội để thanh minh. Lâu lắm rồi, vẫn không thấy có tín hiệu nào cho biết là Thảo đã rút lại câu nói “ Đừng tìm vô ích vì em sẽ không tiếp anh đâu”. Nhiều đêm quá cô đơn và buồn bã, cộng với nỗi nhớ thương không bờ bến, Tấn đánh xe lảng vảng trước nhà Thảo, mong được gặp nàng để chia sẻ nỗi buồn sâu muộn đang đầy ắp trong tim chàng. Nhưng “Tuồng đông ong bướm đi về mặc ai”, nàng đã sắt đá buông tay để mặc Tấn rơi vào vùng xoáy của cơn bão thế kỷ. Có đêm, mặc trời mưa gió, Tấn vẫn lặn lội đi qua những con đường khắc đầy kỷ niệm với chút hy vọng mỏng manh là may ra trong cô đơn nàng cũng đi thơ thẩn như mình. Buồn chán, tuyệt vọng, Tấn đã đến gần hơn với Tử Thần, người bạn thân tín của Tử Thần. Tầng nơron của hệ thần kinh bằng thép của chàng đã bị bóc vỏ và chùng xuống. Sau những cơn say quay quắc là sự giật mình đau xót và nỗi hối hận triền miên. Sao mình lại đầu hàng dễ dàng như vậy nhỉ?

-Trời đất! Ông tính tự sát hay sao mà đi nước đó? Chả lẽ đệ nhất danh thủ mà không thấy sự sai lầm chết người à?

Hoảng hốt, Tấn nhìn kỹ lại cuộc cờ. Đúng là sau màn đổi xe, chàng bị mất hoàng hậu và hết phương chống đỡ. Chàng cười chữa thẹn:

-Mình bị quân trí hay sao ấy? Suốt từ đầu đến giờ không thấy con Hậu đâu cả?

Vợ Phát vừa từ nhà dưới lên, nói xen vào:

-Hoàng Hậu bỏ vua đi với người khác rồi! Sáng nay thấy họ ngồi ăn chung với nhau rất tình.

Tấn chόang váng như võ sĩ quyền Anh bị cú móc tay trái, suýt ngã vật trên sàn đài. Vợ Phát biết Thảo, biết cả mối quan hệ của chàng nên Tấn tin những điều cô ta vừa nói là rất thật. Chỉ có Phát thấy bức nên trừng mắt gắt vợ:

-Sao bà biết?

-Hôm nay nhỏ Thủy dạy cùng trường tự nhiên đến rủ ăn sáng. Họ ngồi

ngay bên cạnh nên không muốn nhìn cũng không được.

Ngại bạn nóng tính sinh chuyện, Tấn làm như không có gì quan trọng:

-Thôi bỏ đi! Có gì phải bận tâm. Chàng cố gắng nói đùa. Ông phải để ý con tốt F năm của tôi sắp phong hậu rồi đấy. Mất Hoàng Hậu này ta phong Hoàng Hậu khác, lo gì.

Vợ Phát trề môi:

-Ồi dào! Các ông suy nghĩ thế hèn chi! Cô ấy không đi với người khác cũng uống!

Người chồng nổi dóa đập tay đánh sầm xuống bàn làm các con cờ văng tứ tung.

-Thật kỳ cục quá! Sao cứ theo lằng nhằng mãi thế?

Vợ Phát tru tréo:

-Ông bảo ai lằng nhằng? Tôi nói chuyện với anh Tấn có liên quan gì đến ông? Chỉ giỏi ăn hiếp...

Tiếp theo là một tràng bù lu bù loa. Tấn vừa buồn chuyện mình, vừa nản cảnh bạn. Chàng kéo tay Phát:

-Thôi thôi! Hòa giải cho yên ấm cửa nhà. Chúng ta đi uống rượu quách là xong.

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 10

NHÂN TÌNH THẾ THÁI!

Bị áp lực từ nhiều phía, Hoàng Tiến thấy mình không còn con đường nào để lựa chọn, ngoài việc hy sinh Tấn. Cả xã hội đang giờ nanh vuốt, dù có phép thần thông cũng không chống đỡ nổi. Một con người bị vùi dập, mất mát nhưng rồi mọi việc sẽ được chứng minh. Thời buổi này nói không ai nghe, phải làm họ mới tin. Không cao cờ để biết được thế “Thuận pháo hoành xa phá trục xa, hy mã cuộc”, nhưng hai từ “Thí chốt” thì Tiến chẳng xa lạ gì. Chỉ có bằng cách này mới dập tắt được những lời đặt điều với mục đích bôi nhọ, xuyên tạc, nhằm hạ uy tín, bưng Tấn khỏi ghế chủ tịch. Kể ra làm như thế cũng có chút bất nhẫn, nhưng suy cho cùng cũng không có gì quá đáng. Từ một góc tối tăm nào đó, Tiến thấy Tấn là người kém tế nhị, không biết điều. Bản thân Tấn có cơ ngơi thu nhập khá nhưng chưa một lần tỏ ra hào phóng từ việc thủ trưởng làm nhà đến mua xe.

Một khi dứt khoát được tư tưởng, con người thường muốn hành động ngay tức khắc không cần điểm xĩa đến hậu quả. Hoàng Tiến nhắc điện thoại:

-A lô! Vinh đây à? Ngày mai bật đèn xanh nhé!

-Báo cáo anh hai! Ngày mai tết dương lịch, làm thế e không tiện.

-Chả tết nhất gì hết! Ông cứ nghe lời tôi. À, nhớ điều lực lượng thật mạnh đấy!

-Vâng! Tôi sẽ cho anh em tổ điều tra hình sự có mặt sớm. Nhưng báo cáo anh, viện trưởng đi vắng nên lệnh bắt và khám xét chưa ký được.

-Không có thì đưa lão Trần ký cũng được. Viện phó cũng có quyền mà!

-Vâng! Tôi sẽ cho anh em triển khai ngay.

-Mà này, phải dặn mấy đứa ghi vào lệnh bắt tội trạng cụ thể nhé!

-Thưa anh, biết ghép nó vào tội gì đây?

-Thì cứ ghi “Cố ý làm trái, gây hậu quả nghiêm trọng”. Tội danh này có tính chung chung, muốn hiểu thế nào cũng được.

-Ngày mai anh có mặt chứ?

-Tôi sẽ trực tiếp chỉ huy nhưng không ra mặt. Cứ để các anh em làm đúng bài bản, chắc không có vấn đề gì đâu.

Quả nhiên, sáng hôm sau, đúng ngày tết dương lịch, trong lúc mọi người đang vui chơi nhậu nhẹt, mừng và buồn vì mình lớn thêm một tuổi nữa, thì kịch bản được dựng thành phim. Mặc dù là ngày lễ, Tấn vẫn đến trụ sở ủy ban lên kế hoạch cho các cổ đông rút cổ phần thì xe cảnh sát ập đến. Một điều tra viên trước đây từng làm việc chung với Tấn, mặt lạnh như tiền tuyên bố:

-Mời anh đứng lên nghe đọc lệnh bắt!

Qua giây phút sững sờ vì ngạc nhiên, Tấn hỏi :

-Xin các anh cho biết tôi bị bắt vì tội gì?

-Anh thông cảm, chúng tôi chỉ là người thừa hành. Trong lệnh có ghi rõ tội của anh là cố ý làm trái, gây hậu quả nghiêm trọng.

-Thật vô lý! Dựa vào văn bản nào các anh bảo là tôi cố ý làm trái?

Để gỡ rối cho nhân viên, Lê Vinh từ đầu đến giờ đứng ngoài hè vì không muốn chạm mặt với Tấn, phải bước vào can thiệp:

-Ông nên chấp hành lệnh và khiếu nại sau! Thực sự kể cả tôi là chỉ huy cũng chỉ biết có thừa hành lệnh trên mà thôi.

Tấn ngược nhìn Vinh, con người mới ngày nào chén chú, chén anh giờ lạnh lùng xa lạ. Tất cả đang làm việc như những robot. Chàng chợt hiểu là mình như con hổ, một chân đã dính vào bẫy, càng vùng vẫy càng chuốt lấy sự đau đớn. Tấn chán nản vút cây bút đang cầm trên tay xuống bàn và bảo:

-Thôi được, các ông muốn làm gì thì tùy. Nhưng tôi sẽ khiếu nại việc

này lên cấp trên.

Hoàng Tiến đậu xe Uwat cách nhà Tấn một đoạn, trực tiếp chỉ huy cuộc lục soát. Tấn không hiểu họ tìm thứ gì mà xóc tung cả đồ đạc, truy từng mảnh giấy lộn. Người đi đường hiểu kỳ bu lại xem đông nghẹt cả quăng phố. Tấn vẫn ngồi yên không một phản ứng nào. Càng lúc Tấn càng hiểu được mặt trái của sự việc và một cơn uất trào dâng suýt làm chàng nghẹn thở. Khẩu súng colt 45 dắt dưới bụng bỗng cộm lên gây cảm giác đau nhói. Tấn đưa tay nắm lấy báng súng. Chàng biết, trong đó một viên đạn đã lên nòng. Mấy tháng nay, tình hình căng thẳng nên đi đâu, Tấn cũng mang nó theo trong người. Vị mặn của mồ hôi đã làm rỉ một bên nòng súng.

Máu du đang ư đánh nhau của thời đi học chọt nổi dậy. Nó hét vào tai Tấn:

-Mất hết rồi! Nổi nhục này không lấy gì để rửa được. Phải rút súng ra để chứng minh mình vô tội. Chỉ cần một băng đạn đó, những kẻ chủ trương hãm hại anh sẽ phải trả giá đắt, tuy chúng không có mặt ở đây.

Tấn co chân toan đứng lên nhưng như có bàn tay vô hình vừa đặt lên vai kèm theo giọng nói hiền hòa của người cha đã quá cố:

-Không được manh động! Chân lý chỉ có thể chứng minh bằng lời nói và sự thật chứ không phải bằng hành động nóng vội. Ngoài những kẻ hãm hại con, xã hội còn có cả một bộ máy nhà nước và một hệ thống pháp luật vĩ đại. Phải thật bình tĩnh mới có thể chứng minh với mọi người cái đúng của mình. Trước mắt, con còn nhiều việc phải làm. Chả lẽ con không muốn gặp lại con người đó hay sao?

Tấn giật mình, lưng áo đầm mồ hôi. Chàng thấy mình suýt phạm sai lầm lớn trong đường tơ kẽ tóc. Đọc bao nhiêu sách, không hiểu nổi ý nghĩa một chữ nhần, thật uổng công. Nếu Hàn Tín ngày xưa không chịu lòng tròn, lịch sử Trung Quốc làm gì có trận Cai Hạ? Trong lòng Tấn thoáng chút mai mỉa bởi sự so sánh quá đà. Nhưng đồng thời, chàng cũng biết rằng, những hoài bão mà mình ôm ấp từ thuở thiếu thời, vẫn còn nguyên đó, chưa tan:

Nhân sinh tự cổ thù vô tử?

Lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh!

Không làm được điều tốt thì cũng không nên lưu lại cái xấu. Đây chẳng qua chỉ là một cái trouble bình thường mà bất cứ ai cũng có thể gặp. Tấn thăm nhủ, nỗi đau này phải chẳng là ngọn lửa thử vàng?

-Các anh ghi thêm vào biên bản là tôi tự giác trả lại súng kèm theo giấy phép vì thấy không còn cần đến nữa.

Những người thừa hành nhiệm vụ giật mình vì không ngờ Tấn có súng cá nhân. Biên bản được kết thúc nhanh chóng. Tấn điềm nhiên bước ra xe, trước những cặp mắt đau buồn của người thân.

Tuấn hai tay chấp sau lưng đi tới đi lui không biết bao nhiêu lần. Thịnh thoáng anh chàng lại thở dài khiään Linh, vợ Tuấn, sốt ruột bảo:

-Việc đâu còn có đó,thùng thẳm tính. Anh cứ rầu rĩ như vậy lỡ ngã bệnh thì sao?

-Không lo sao được? Nó bị bắt đã hai ngày rồi mà không thấy ai lên tiếng. Đền gõ cửa nào người ta cũng không tiếp. Chắc chắn vấn đề không đơn giản.

-Nhưng anh bị tội gì anh biết không?

Chẳng biết trút giận vào ai, Tuấn đâm cẩu với vợ:

-Tội quái gì!Chỉ có cục khờ nói mãi không nghe. Làm việc gì cũng muốn đổ hết ruột gan,tâm huyết ra để cuối cùng chịu khổ một mình. Năm ngoái, nếu nó nghe lời anh dẹp quách đi thì đâu đến nỗi...

Tuy ngoài miệng trách móc nhưng thâm tâm Tuấn thương bạn khôn cùng. Nhớ ngày nào mới đặt chân nơi đất lạ quê người cả hai đứa đều mang trên người một số phận trôi dạt.Học hành bị gián đoạn, nghề nghiệp không có, làng quê chìm trong khói lửa chiến tranh, cả Tấn lẫn Tuấn đều vô tư bơi về tương lai bằng một nghị lực khác thường. Ngày tháng trôi qua, hành trang của cả hai chất đầy kỷ niệm. Năm đệ nhất, năm bản lề của con đường học vấn, trong lúc mọi người vật vã ngày đêm với bài vở để cướp cho được mảnh bằng tú tài phần hai, cố chen vào cánh cửa hẹp của các trường đại học để khỏi phải khoát lên vai khẩu súng M16, nhận tám thẻ bài và bị vớt ra vùng hỏa tuyến, thì hấn, con người mộng mơ không chút sợ sệt. Trong vòng không đầy năm tháng, hấn cho ra đời một lúc hai tập thơ. Tuấn được biên chế chính thức vào ban biên tập chỉ có hai người, kiêm cả công tác in ấn, và rồi cùng với Tấn leo đèo đi giới thiệu thơ khắp các lớp đệ nhị cấp. Rồi những ngày thi cử, những năm mài đũng quần để trở thành nhà mô phạm, ở đâu, Tấn cũng hùng hực như ngọn lửa đang cháy. Con người hấn không đi

bằng đôi chân mà bằng sự đam mê kỳ quái. Thích sách, vét đến đồng tiền cuối cùng để mua dù phải nhịn ăn. Suu tập hình quý hiếm, sẵn sàng thủ dao lam đến các phòng văn hóa thông tin cắt trộm. Chướng mắt vì một gã học cùng lớp ưa khoe khoang võ nghệ húng hiếp bạn bè, lập tức cời áo đánh nhau đến u đầu sứt trán. Bị bạn bè khích bác, học để thấy mình đứng đầu lớp cho bỏ ghét. Rồi cờ kiệu, thể dục thể thao... mỗi khi chạm tay đến cái gì là giống như bị thôi miên phải làm cho bằng được. Phải chăng đây là một khía cạnh của tính hiếu thắng và giờ nó đang làm hại Tấn. Nhưng tất cả những điều đó cũng chưa thể hiện hết con người của hắn, một cá tính hào phóng, không vụ lợi, rất căm thù sự phản phúc.

Trên đời có lẽ chỉ có Tuấn là hiểu Tấn sâu sắc hơn cả. Còn hiểu hơn câu nói của Quân Trọng nước Tần thời Chiến Quốc “Sinh ngã giả phụ mẫu, tri ngã giả Bảo Thúc”. Sinh ra ta là cha mẹ nhưng hiểu ta chỉ có Bảo Thúc Nha. Những rắc rối, phiền toái vì Tấn mà có, được Tuấn xem như những nốt nhạc đệm. Đôi lần, Tuấn cố lái bạn đi theo con đường đơn giản, tránh va chạm vào gai nhọn của những đóa hồng, nhưng không kết quả. Nhìn bạn lao đao trong tình trường, chàng có cảm giác mình là một khán giả xem truyền hình, thấy Tấn lâm nạn trên màn ảnh mà không can thiệp được. Giữa hai người là một khoảng cách cộng với màn thủy tinh chỉ sờ được phía ngoài. Thế nhưng lần này, Tuấn thấy bằng bất cứ giá nào cũng không thể ngồi yên nhìn Tấn chịu khổ ải.

Vợ Tuấn lại hỏi:

-Hôm qua nay anh gặp ảnh chưa?

-Lúc sáng anh có mua thức ăn đem vào nhưng nó buồn bã không muốn ăn uống gì cả.

-Tình hình ảnh có dễ chịu hôn?

-Ở tù mà dễ chịu nổi gì! Có điều nó được bố trí ở phòng đặc biệt nên cũng tạm ổn.

Nhìn đồng hồ thấy đã quá giờ hành chánh, Tuấn vọt đến nhà Ngân, đại úy phó phòng điều tra công an tỉnh. Ông ta lòng leo bắt tay Tuấn và chào không mấy thân thiện.

-Anh vào chơi!

Chờ chủ nhà làm xong thủ tục trà nước, Tuấn đi thẳng vào vấn đề:

-Chắc anh đã biết tôi là bạn của Tấn. Hôm nay tôi đến muốn biết sự việc của nó ra sao?

Ngân chậm rãi châm thêm nước sôi vào bình trà. Dáng người ông ta

thấp nhưng béo, hai má núng nính mỡ cái nhìn chậm nhưng sắc.

-Đến giờ tôi cũng chưa nhận được báo cáo tình tiết sự việc. Có lẽ phải sau một tuần tập hợp đầy đủ dữ kiện mới bắt đầu xem xét .

-Chẳng lẽ trong thời gian đó nó phải chịu giam khời khời như vậy ?

-Điều đó anh phải thông cảm, biết làm sao hơn?

-Từ lúc khủng hoảng đến giờ, bao nhiêu khó khăn một tay nó tháo gỡ, các anh làm như thế, công việc còn lại ai giải quyết? Người ta đang làm việc cật lực đâu có hiện tượng bỏ chạy mà phải áp dụng biện pháp ngăn chặn? Theo tôi biết thì bao nhiêu đoàn thanh tra của nhà nước đã làm việc, kết quả có vấn đề gì đâu.

Tỉnh đang lập đội đặc nhiệm thanh tra lại một lần nữa. Chờ có kết quả của họ mới giải quyết được.

-Anh không có cách nào giúp nó hay sao?

-Nói anh đừng buồn, trong việc này bản thân tôi cũng không chủ động được. Chẳng biết ông Tấn mắc chỗ nào mà có người trong hàng ngũ lãnh đạo đã bảo thẳng vào mặt tôi là nếu không làm được vụ này nên cởi áo đi về cho xong.

Tuấn muốn buộc miệng hét lên: Vô lý quá thế còn công lý ở đâu? Nhưng vốn người điềm tĩnh biết có nói thêm cũng vô ích, chàng đứng lên chào Ngân và buồn bã ra về.

Tấn được bố trí ở căn phòng đầu dãy, nơi đám tù nhân gọi là Thiên đường của Địa ngục. Sở dĩ họ gọi thế là vì phòng này xếp vào loại ưu tiên có một cửa sổ nhỏ nhận ánh sáng mặt trời, trong khi các phòng khác ban ngày cũng tối đen như mực. Có lẽ đây là chút ân tình của mối quan hệ ngày nào. Tuy là phòng ưu tiên, tù nhân vẫn nằm trên bệ ciment và giam mình sau hai lần cửa sắt. Mùi nước tiểu xông lên nồng nặc khiến vừa bước chân vào Tấn đã thấy muốn buồn nôn. Trên bệ ciment, một người trạc trung niên ngồi co ro với bộ mặt nhăn rúm, áo quần xộc xệch, không buồn chào hỏi khi thấy Tấn bước vào. Cánh cửa sắt đóng đánh sầm sau lưng. Tấn ngồi bất động như một pho tượng, suy nghĩ miên man. Thăng trầm của cuộc đời thật khó mà lường. Lại một lần nữa thuyết định mệnh chợt hiện. Có bao giờ Tấn lại nghĩ là mình lâm vào hoàn cảnh này. Về mặt xã hội, tuy chàng không có vai vế gì nhưng sự ỷ lại mình là con người lương thiện, trong sạch, khiến Tấn cho là sẽ không bao giờ phải đụng đến nanh vuốt của pháp luật. Đi học rồi dạy học, Tấn chỉ tiếp cận và giảng giải với học sinh về những nỗi oan khuất theo trí tưởng tượng và sự đối kháng có phân biệt thiện ác, phải trái. Cảnh cả nhà

Vương Ông bị vu cáo, hãm hại, nàng Kiều phải bán thân và chịu lưu lạc, dễ quá, cứ đổ hết cho bọn đầu trâu mặt ngựa và một chế độ phong kiến thối nát đã chà đạp lên giá trị nhân bản của con người một cách không thương tiếc. Chị Sứ của nhà văn Anh Đức bị hành hạ dã man ư? Nếu không phải do bọn thực dân bán nước thì còn ai vào đây? Chỉ đến cái oan Thị Kính cũng được lý giải bằng một nhân vật Thị Mầu lẳng lơ, dâm đảng và lắm mồm.

Cũng như lúc giao nộp súng, nếu không kiềm chế được Tấn đã hóa khùng. Đây là ngón đòn quá hiểm có thể làm người ta bị mất mạng như chơi. Những kẻ hạ thủ chắc giờ đang cười vui hơn hờ, mở tiệc ăn mừng. Còn người thân của Tấn, trong đó có nàng, có lẽ đau buồn khôn xiết. Tất cả có vẻ như đã sụp đổ tan tành. Trong đầu Tấn vụt hiện mấy câu thơ:

*Tình yêu, tiền tài, danh dự
Đột nhiên một sớm ra đi
Ta giống người ôm thánh giá
Vì đời chuốt tiếng thị phi.*

Ngày hôm trước, Tấn vô tình được người quen của Thảo cho biết là nàng muốn gặp để nói điều gì đó. Trong chàng chợt lóe chút hy vọng: Cuối cùng nàng đã chịu tìm hiểu sự thật. Qua người bạn, Tấn hẹn sẽ đến vào tối mai, tức tết dương lịch. Nhưng thật oan nghiệt, có lẽ giờ này nàng đang thức mắc trông chờ, và ngày mai, khi biết được sự thật phũ phàng, chút tình còn sót lại chắc cũng sẽ tan nhanh. Nhà tư tưởng A. Ben có lầm lẫn chăng khi viết: “Tình yêu cũng như danh dự, một lần mất đi không bao giờ trở lại”. Ôi bằng hữu! Ôi tình nhân! Tấn chợt muốn cười to trong nỗi đau vô bờ của mình:

*Ngán ngấm thay tình bằng hữu!
Đảo điên hai tiếng tình nhân!
Tất cả chỉ vì danh lợi
Trắng đen thay đổi bao lần!
Ngày xưa người trong lót thú
Vẫn ngời đạo lý nhân luân!
Ngày nay ngôn từ hoa mỹ*

Dối gian đánh mắt linh hồn!

Trời nóng, căn phòng không một chút gió. Mồ hôi đượm quanh trán Tấn. Người bạn tù có lẽ buồn vì cô đơn nên bắt chuyện:

-Chú bị tội gì vậy?

Tấn nhìn người đối diện với đôi mắt không hồn. Tội gì ư? Biết trả lời sao bây giờ! Có lẽ đó là tội làm ảnh hưởng đến địa vị của người khác, tội làm ơn đối với những kẻ không đáng; tội sống không biết mình chỉ là cây sậy phải biết lựa chiều đón gió; tội quá đam mê công việc khiến đơn vị phình to như quả bóng làm mục tiêu cho những kẻ ganh tỵ; tội lơ đãng nhiều sách nên làm kinh tế mà đại dốt nói đến nhân, nghĩa, tín. Cũng có thể là tội không ý thức được sự tiến hóa của xã hội loài người chẳng qua là sự lặp lại hình ảnh của quần thể cá mập. Muốn tiêu diệt một con nào đó hãy làm nó chảy máu, đồng loại sẽ xử lý ngay tức khắc. Tấn có linh cảm mình cũng đang bị chảy máu và những con cá mập đồng loại đang lảng vảng chung quanh.

-Giờ thì chưa biết tội gì, nhưng rồi chắc họ cũng tìm cho bằng được. Không lẽ vô tội mà ở tù à? Còn anh thì sao?

-Tôi nóng chuyện vợ con nên lớn tiếng và bị địa phương quy tội làm rối, hành hung cán bộ.

-Anh vào đây lâu chưa?

Như có người để trút bầu tâm sự, ông ta kể lể:

-Gần một tuần rồi, ớn lắm ông ơi. May sao sáng nay được chuyển xuống phòng này, nếu không chắc chết quá. Ngày mới vào, tôi bị tống xuống phòng số bốn, ở chung với mấy tên xì ke chí rận đầy mình. Đến giờ nghĩ lại còn thấy sợ. Phòng số ba hình như có mụ điên gào thét suốt đêm không cho ai ngủ. Phòng số hai nhốt bọn hình sự, cùm cả tay chân, đái ỉa tại chỗ. Chưa đầy một tuần mà tôi cứ ngỡ mình đã sống ở đây hơn mười năm rồi!

-Sao người nhà không bảo lãnh ông ra?

-Tôi cũng đang lo. À! Mà phòng này còn có một “xếp” nữa nhưng đang đi làm tạp dịch.

-Ừa! Sao xếp mà cũng ở đây?

-Chú mày không biết gì cả! Gọi là xếp nhưng nó cũng là tù và đáng tuổi con tôi thôi. Nhờ ở tù lâu nên nó được làm xếp, quay sang bắt nạt những tù mới. Chút nữa, chú kiếm cho nó gói thuốc mới được yên thân.

Tấn hiểu đây là dạng đại bàng mà sách báo vụ án hay đề cập. Có nơi,

bọn chúng đánh chết cả tù nhân mới. Chúng là bọn cường hào trong xã hội thu hẹp nhà tù. Chúng sống trên sự sống đau đớn của kẻ khác. Dươi mắt nhà sinh vật học, đó là những con giòi đang phân hóa xác chết. Chẳng chợt nhớ đến đoạn kết của bài thơ:

*Tình đời như thang thuốc đắng
Ta giờ biết trách hờn ai?
Như trong cơn mê chợt tỉnh
Còn chẳng chỉ tiếng thở dài!*

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 11 NỖI ĐAU TỐT CÙNG

Thảo đã bị xô ngã giống như bất cứ một người đàn bà nào nếu lâm vào cảnh đó. Phần giận nổi Tấn phụ tình, phần thấy đường đi đã bị nghẽn lối, phía trước là cả một mảnh trời mù sương, cộng với sự sẵn đón của Tùng, sự phụ họa đồng tình của mẹ, nàng đã rơi vào vòng tay người đàn ông mà trước đó, khi có Tấn, chưa một lần Thảo để mắt đến. Xác thịt nào cũng là xác thịt. Kề xa lạ đó đã hơn một lần đốt lên ngọn lửa tình dục, và nàng, người phụ nữ mà Tấn phong thánh đã tự nguyện trở lại làm một người đàn bà bình thường như bao nhiêu người khác. Những bài thơ, những lời tỏ tình, những xúc động thánh thiện đã băng hoại theo thời gian và thực tế. Tình yêu là gì? Phải chăng đó là cạm bẫy đưa ta vào cảnh khổ ải? Là sào muện của chờ đợi? Là tan tác của chia ly? Là ánh Bắc cực quang cả đời chưa hề nhìn thấy? Phải chăng mẹ đã có lý? Phải chăng mình đã sai lầm?

Tùng đẩy nhẹ cửa phòng đi vào lúc Thảo vẫn còn nằm trên giường. Mái tóc xỏa che kín nửa lưng. Chiếc váy ngắn khoe hằn cặp đùi đẹp, trắng nuốt. Thỏa mãn vì quyền sở hữu chủ, Tùng đưa tay vuốt nhẹ lưng Thảo và nằm xuống giường một cách tự nhiên.. Chỉ một cái xoay người khéo léo, hai khuôn mặt đã kề nhau. Thấy nàng vẫn lặng thinh đầy vẻ u buồn, Tùng hỏi:

-Em làm sao vậy? Hay là vẫn còn nhớ đến người ta?

Vết thương sắp lành bị kẻ khác làm cho toét ra, Thảo cau có:

-Nhớ người ta thì sao?

-Em sắp làm vợ anh, mọi việc đã đâu vào đấy. Sao em lại có thể nói như

vậy được?

-Anh nên nhớ pháp luật cũng chỉ kết tội thông qua hành động, không ai căn cứ vào tư tưởng hoặc ý nghĩ. Vì đâu anh biết em còn nhớ đến anh ấy?

Giọng Tùng đầy bức bối:

-Nói ra chẳng hay ho gì. Không phải chỉ qua cách nhìn, ý nghĩ mà ngay cả trong lúc gần gũi, anh cũng có cảm giác về sự hiện diện của người thứ ba.

-Em thấy đó chẳng qua là vì anh quá mặc cảm với anh Tấn mà thôi.

Hoàn cảnh anh ấy hiện giờ còn gì để anh ái ngại nữa!

Vẫn như ngày nào, Tùng rất sợ đặt mình trong tình huống căng thẳng. Tuy biết Thảo chưa quên được Tấn nhưng anh chàng vẫn giả lả:

-Quá thương em nên anh ghen sáng thế thôi! Giờ thì anh biết em thật sự thuộc về anh rồi.

Đi đôi với lời nói, Tùng ôm lấy Thảo điên cuồng hôn hít. Tùng phần da thịt bị lấn chiếm. Thảo có cảm giác nửa vờ, trong đó trộn lẫn giữa đau đớn và cảm khoái. Đôi mắt u buồn và gương mặt lầm lì của Tấn mờ dần, mờ dần... Không còn Nha Trang với sóng biển rì rào, đêm đen và nỗi sợ hãi của căn phòng trọ. Không còn Đại Lãnh với làn nước bay bay trắng đục che kín đường chân trời. Không còn bài thơ “Đây thôn Vỹ Dạ” trên mộ bia Hàn Mặc Tử và bài thơ ập ủ trong tim chưa viết. Tất cả đã trở thành mớ kỷ niệm rề rề, bị chìm khuất trong cuộc sống hỗn độn của con người đương đại. Khi thần tượng sụp đổ sẽ kéo theo sự hoang phế của thánh đường. Sự chiêm ngưỡng cũng như niềm ray rứt về nguồn cội của tội lỗi đồng thời cũng biến mất. Hôm qua anh nói theo ngôn ngữ của Tago “Khi cỏ hoang yêu, cỏ hoang thành thơ. khi hoa yêu, hoa thành trái chín”. Nhưng hôm nay thì tôi muốn sống như Moricse “ Người con trai thích có nhân tình hơn có vợ, người con gái thích có chồng hơn có nhân tình”. Đừng trách em anh nhé! Thật ra em chỉ muốn có một cuộc sống bình yên không sóng gió. Tôi yêu ngọn cờ rủ của con tàu đậu nơi bến cảng nhưng anh lại thích lá buồm căng gió vật vờ giữa biển khơi. Tôi mơ ngọn khói thanh bình, êm ả bốc lên trong ráng chiều trên mái nhà tranh; nhưng anh lại ca tụng tiếng sét và tia chớp của những cơn giông. Chúng mình chỉ có cùng quan điểm là cảm thấy tự hào về nhau, biết cảm nhận hiện tại và tự nguyện chôn vùi quá khứ.

Giật mình vì những cử chỉ sỗ sàng của Tùng trong lúc tâm hồn đang thổn thức về những hoài niệm, Thảo phản ứng:

-Anh làm gì vậy? Nhà còn một đám em, lỡ má thấy thì sao?

-Em đừng lo! Má ủng hộ anh hết mình. Má chỉ muốn em nhanh chóng làm vợ anh thôi.

-Chùng nào đến đó hử hay!Chưa công khai tổ chức cưới hỏi, anh phải giữ gìn, không được để người ta chê cười em.

-Thôi mà! Đây là nhà mình, có ai đâu mà sợ!

Thảo đứng lên búi tóc, mặt lộ sắc giận:

-Nhà ai cũng vậy! Nếu anh không nghe lời,em sẽ tuyên bố cắt đứt.

Tùng hoảng hốt:

-Được rồi! Được rồi! Em muốn gì anh cũng chiều. Sao tự dưng hôm nay em khó chịu với anh như vậy?

-Chưa gì mà anh đã hạch sách em về chuyện của anh Tấn. Nếu mai kia chính thức làm chồng thì anh còn đi đến đâu nữa?

Tùng gãi đầu:

- Nói ra thì em giận nhưng để trong lòng thì ảm ức. Em nghĩ trên đời này có người đàn ông nào mà không ghen? Lúc nào trong lòng anh cũng dằn vặt một điều là em sẽ không quên được Tấn.

-Em không phải người đàn bà đứng núi này trông núi nọ. Một khi đã chấp nhận làm vợ, dứt khoát em không có quyền nghĩ đến ai ngoài chồng. Duy có điều anh phải biết, tình cảm là linh hồn của con tim. Nó cũng có những cảm quan như con người.Nếu anh đối xử tốt, tế nhị, bao dung, nó sẵn sàng quy phục và trung thành suốt đời. Khi ta ghen tức, úy kỵ về một ai đó chính là lúc ta thiếu tự tin về bản thân mình, lúc nào cũng hoài nghi về quyền làm chủ. Đàn ông các anh thường thỏa mãn về kết quả chinh phục nhưng không biết chính sự giữ gìn mới khó khăn, gian khổ hơn nhiều. Không phải như người nào đó đã phát biểu “Đàn bà là thành yếu, dễ chiếm nhưng khó giữ”, mà vì khi chinh phục, các anh thường dốc toàn lực.Lúc được rồi, thì chỉ chịu bỏ ra một phần để bảo vệ, chưa kể là nhiều lúc còn tỏ ra bất cần. Em mong là anh sẽ không phạm phải những sai lầm nói trên.

Sau hai mươi ngày làm việc, đội đặc nhiệm trong đó có tay chân Nguyễn Hộ, không tìm ra một dấu hiệu phạm tội nào của Tấn. Những kết luận của biên bản làm việc có thể đem áp dụng với bất kỳ một đơn vị kinh tế nào trên cả nước, trong giai đoạn này. Phó đội là vị phó chủ tịch trực tính mà Tấn đã gặp trước đây, thấy cách làm của đội thiếu cơ sở nên cùng ba thành viên khác bỏ cuộc. Bàn tay đen của nhóm Thân Phong, thông qua đội, nhúng sâu vào công việc, với ý đồ bẻ cong các sự kiện, đẩy Tấn xuống vực sâu không đường lên. Nhưng chân lý cuối cùng vẫn là chân lý. Đứng trên và cao hơn những cá nhân đội lột cán bộ , tham quyền cố vị, tự tư tự lợi, còn có

một luật pháp thực sự và những con người lo lắng cho lợi ích chung một cách nhiệt tình.

Một ngày cuối tháng tư, Tấn phát văn bản khiếu nại việc làm tắc trách, thiếu cơ sở của đội đặc nhiệm, đồng thời đề xuất biện pháp giải quyết sự việc đúng luật, có tình có lý. Bản báo cáo không chỉ giới hạn trong phạm vi địa phương mà phân tích cụ thể tình hình chung của các đơn vị kinh doanh tiền tệ ngoài quốc doanh trên cả nước. Chính những người có trách nhiệm để xảy ra cảnh đổ vỡ, khủng hoảng không hề nhận lấy phần nào sự phê phán. Trong khi đó, mọi hậu quả trút hết lên đầu những kẻ thừa hành, những nạn nhân của sự thiên cận và kém hiểu biết về quy luật kinh tế. Bản báo cáo còn vạch trần một sự thật ít có người đủ dũng khí lên tiếng, đó là việc dưới gốc cây cổ thụ mang tính chân lý về quyền lực nhà nước, về tính nguyên tắc của học thuyết, đang hình thành rất nhiều loại dây leo với mặt lá nhóp nhúa chuyên ăn bám và phá hoại. Chúng không cần biết lợi ích chung là gì, không muốn nghe ai nói tới đạo lý hay bất cứ mỹ từ nào khác. Chúng chỉ có một chân lý duy nhất là tiền. Màu vàng của kim loại, tiếng sột soạt của tờ giấy bạc, đã làm tha hóa biết bao con người.

Nghiên cứu kỹ bản báo cáo dưới dạng khiếu nại của Tấn, ba ngày sau đó, chủ tịch ủy ban tỉnh có thông báo chính thức công nhận việc làm chưa chặt chẽ của đội đặc nhiệm, gián tiếp công nhận Tấn vô tội. Đồng thời thông báo cưỡng lệnh cho các cơ quan thi hành pháp luật trả tự do cho Tấn. Không ngạc nhiên trước kết quả đó vì chàng biết không trước thì sau, những kẻ có trách nhiệm cao nhất sẽ thấy được vắn đề. Nhưng ông bà ta ngày xưa đã chịu lý khi bảo “Được vạ thì má đã sưng”, con người tự do của Tấn giờ đây gánh chịu nhiều nỗi đau đớn và mất mát. Bạn bè nhìn chàng với ánh mắt khàng khác, trong đó pha chút tội nghiệp, an ủi, ngoại trừ Tuấn. Bản thân Tấn không suy nghĩ gì về việc đó. Theo chàng, nó chẳng qua là một sự kiểm chứng đối với cuộc sống. Điều chàng luôn ray rứt, đau đớn chính là Thảo. Bằng trực giác, Tấn biết mình đã thực sự mất nàng.

Trong thời gian bị giam cầm, Thảo có đến thăm chàng một lần. Hôm ấy, Tấn đang hì hục viết thì được gọi ra gặp người nhà. Trong bộ đồ pijama, mái tóc dài, khuôn mặt xanh xao, vàng vọt vì thiếu ánh nắng, Tấn ngỡ ngàng khôn xiết khi gặp lại nàng. Thảo vẫn vậy, không có gì thay đổi. Mái tóc dài với ngọn tóc uốn cong nhảy múa theo nhịp đi. Hai bắp đùi căng cứng trong

chiếc quần tây. Môi vẫn đỏ, má vẫn hồng như thuở nào. Tấn chạnh lòng nhớ đến bài hát “Xa vắng”:

Ngày anh xa vắng, em không trang điểm đợi chờ...

Và một câu thơ trong “Chinh phụ ngâm” của Đặng Trần Côn:

Vắng chàng điếm phấn tô hồng với ai?

Sống như thế, có nghĩa là nàng không tha thứ cho lỗi lầm của Tấn và một lần nữa phó mặc cho số phận trôi theo dòng đời. Hai người ngồi nhìn nhau thật lâu không nói lời nào. Buổi sáng, trời nắng nhưng không gian buồn vơi vợi. Thảo lên tiếng trước:

-Anh có được khỏe hôn?

-Cảm ơn em! Đau đớn thể xác thì có nghĩa gì! Anh chỉ còn duy nhất một nỗi đau không bờ bến là tinh thần mà thôi.

-Đã lâu rồi chúng ta không gặp. Nhưng theo em biết, anh sống rất hạnh phúc với tình yêu mới thì tinh thần có gì phải đau đớn? Sở dĩ em tự nguyện rút lui là vì không muốn chen vào hạnh phúc của anh.

Tấn nhếch mép cười, cái cười không vui hơn tiếng khóc:

-Anh không đủ thời gian để giải thích với em. Hơn nữa hoàn cảnh anh bây giờ có nói gì cũng vô ích. Anh mong là em đã quên đi tất cả. Sao em còn vào thăm làm gì cho bận lòng nhau?

-Em không đến thăm anh với tư cách một tình nhân. Đây chỉ là hành động của một con người đối với con người. Hơn nữa, ngày xưa anh đã từng bảo, nếu rủi ro duyên nợ không thành anh vẫn xem em như một người em gái kia mà!

Nàng soạn thức ăn lên bàn, nói tiếp:

-Tuy anh và em không có duyên phận nhưng em vẫn cầu mong cho anh tai qua nạn khỏi. Em chưa bao giờ có ý nghĩ oán trách anh!

-Một lần nữa xin cảm ơn em, nhưng anh thấy không cần thứ gì hết. Con người một khi đã trót đánh mất Thiên Đường thì còn nơi nào để đi nếu không phải là Địa Ngục? Cũng như em, anh không hờn trách bất kỳ ai. Anh không ân hận những gì đã làm. Nhưng ngày nào đó, trước mặt đấng toàn năng, anh sẽ nói hết nỗi thống khổ của mình. Anh cần đòi lại sự công bằng trong tình yêu cũng như chuyện ngoài xã hội.

-Giờ phút này khơi lại chuyện cũ chỉ sợ làm đau lòng nhau, nhưng em thấy nội tâm và phương thức sống của anh hình như có gì mâu thuẫn?

Tấn nổi lời:

-Và mâu thuẫn nhất là câu chuyện về cái đêm gặp nhau cuối cùng đó?

-Đúng vậy! Chắc là anh không còn gì để biện minh cho việc làm của mình chứ? Hàng ngày anh vẫn thường bảo em là tất cả những gì yêu quý nhất, trân trọng nhất của đời anh. Thế mà đêm đó, chỉ vì một hình bóng

khác, anh đã buông tay không chút tiếc thương. Anh có biết là gần một tháng trời em như người bị mất trí không? Nỗi đau đớn ê chề của người phụ nữ mãi mãi không có kẻ thứ hai biết được. Thảo ngày xưa mà anh từng biết và yêu, từng làm thơ ca ngợi đã chết rồi. Em bây giờ đã là con người khác...

Cả người Tấn như muốn vỡ vụn ra trong nỗi đau cùng cực. Chàng muốn giải thích cho Thảo biết những gì xảy ra đêm hôm đó là hoàn toàn ngoài ý muốn nhưng hoạt động của hệ thần kinh phát âm gần như bị tê liệt. Mãi một lúc sau, Thảo mới bàng hoàng khi một chút sự thật được hé mở:

-Thảo đã hiểu lầm một cách tai hại mà anh thì không sao giải thích cho em hiểu được. Đúng là đêm hôm ấy anh có lỗi với em nhưng không phải anh chủ động muốn thế! Qua nhiều ngày suy nghĩ và kiểm chứng, anh mơ hồ thấy như mình đánh thuốc mê nhưng không hiểu họ hành động như thế để làm gì. Bản thân Huyền Trân rất hiền lành. Anh nghĩ mọi việc là do Nguyệt, bạn của cô ấy. Em thấy có bao giờ anh say phải nằm lại tại chỗ đâu! Biết là em giận anh ghê gớm lắm nhưng lòng anh luôn thầm hứa dù cuộc đời có đổi thay thế nào chăng nữa, anh sẽ không bao giờ quên em!

Nước mắt Thảo chực trào ra. Nàng muốn thổ lộ hết hoàn cảnh cay nghiệt và sự thật bề bộn, đau xót với Tấn nhưng giờ thăm đã hết. Hai người chia tay trong bụi ngùi với những điều còn âm ứ trong lòng.

Ngày đầu tiên về nhà, Tấn ngủ như chưa bao giờ được ngủ. Chàng mong sao khi tỉnh dậy, lòng khắp khởi mừng vì tất cả chỉ là mộng mị. Đã nhiều lần như thế trong đời, ngoài những giấc mơ êm ái khi vô tình bị đứt quãng, phải cố nổi lại cho được, Tấn thường gặp những cơn ác mộng đầy chết chóc và mất mát. Thế nhưng, khi tỉnh giấc, chàng vô cùng sung sướng thấy rằng thực tế mình đang sống may mắn hơn nhiều. Một số người táo bạo đưa ra giả thuyết cho rằng cuộc sống chính là giấc chiêm bao đến từ một thế giới khác và những điều ta đang làm chẳng qua là sự chấp nối của những giấc mơ. Ngày đi học, Tấn vẫn thường thắc mắc về điển tích giấc Nam Kha, nhưng giờ đây, hình như chàng đã hiểu phần nào. Những gì mà Tấn đeo đuổi trong bao năm trời, há không phải là giấc mộng hay sao?

Xây dựng thì khó nhưng phá bỏ rất nhanh. Cơ sở mà Tấn tốn bao nhiêu tâm huyết gây dựng nên giờ đang từ từ chìm xuống như con tàu Natilus hay

thành Papilon trong truyền thuyết. Ngày về lại cơ quan, Tấn bùi ngùi khi nhìn những khuôn mặt nhớn nhác như gà lạc mẹ của đám nhân viên. Niềm tin đã tắt liếm trong ánh mắt. Có còn chăng là sự hoài nghi về một tương lai đen tối, không gì cứu vãn nổi. Một mỗi, chàng kiểm tra lại sổ sách một cách qua quýt ,xem xét lại bộ phận giúp việc để biết ai còn ai mất. Chính lúc này, chàng mới thực sự có trong tay thước đo về sự trung thành và lòng tận tụy. Nhìn danh sách nhân viên bỏ việc ngày càng cao, Tấn biết đó là qui luật tất yếu. Trước đây họ gắn bó với Tấn chỉ vì miếng cơm manh áo. Khi sự đãi ngộ không còn nữa, quyền uy như Hạng Vũ còn bị thuộc hạ bỏ rơi huống chi là Tấn, một con người không còn một chút quyền lực.

Ai đã từng trải qua những cảnh ngộ chua xót, những mất mát lớn lao sẽ dễ dàng thông cảm vì sao con người hay tìm đến với rượu,một chất độc tàn phá ghê gớm nhất. Nó không làm nạn nhân chết tức khắc như độc dược nhưng nó hủy diệt từ từ từng bộ phận của cơ thể, hủy diệt ngay cái vô hình là nhân cách và lòng tin. Xơ gan cổ chướng, viêm đại tràng, sung phổi, rối loạn tiêu hóa, gây nhồi máu cơ tim dẫn đến đột tử và còn bao nhiêu căn bệnh hiểm nghèo khác. Tất cả là tác phẩm của rượu, một chất nước cất từ mễ cốc và sự lên men của các loại quả. Nó đột kích vào hệ thần kinh trung ương tạo ra cảm giác và sự hưng phấn giả tạo. Kẻ nào đối diện với sự đau khổ mà không muốn quên đi dù chỉ trong giây lát. Rượu không những giúp người ta quên mà còn hành hạ cơ thể đáp ứng được ý muốn tự trừng phạt của những người khác kỷ. Anh bị lỗi lầm ư? Hãy tự trừng phạt bằng rượu đi. Anh bị thua thiệt trong cuộc đời ư? Rượu sẽ bù đắp cho anh. Nỗi buồn thường làm người ta uống nhiều hơn là niềm vui. Câu “tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu”thật ra chỉ là nói lẻ. Chính con người vì muốn tự sát mới tìm đến với rượu.Chỉ có con người muốn say chứ rượu không say. Cổ nhân đã chẳng từng nói “Tửu bất túy nhân, nhân tự túy” hay sao?

Chiều hôm ấy, Tấn ngồi nhắc chuyện hàn ôn với Tuấn trong một quán cóc bên vệ đường. Đã lâu rồi, hai người chưa có dịp ngồi tâm sự với nhau. Qua hơi men, Tấn kể hết với bạn nỗi niềm của mình. Tuấn chỉ biết ngồi nghe, thỉnh thoảng lại ậm ừ ậm à cho có chuyện.

-Người ta thường nói “Đối với nhà hiền triết và lương hữu ta không cần phải dấu diếm điều gì cả”.Mày hẳn đã biết là tao yêu Thảo vo à cùng. Trên đời này có lẽ không ai làm tao quên được người đàn bà đó.

-Tao thấy trong quá khứ, đã gặp biết bao nhiêu người đàn bà đẹp nhưng có bao giờ mày yêu dữ dội như vậy đâu?

-Sao mày dùng từ dữ dội mà không bảo là điên khùng? Quả thật, Thảo chưa phải là tuyệt sắc giai nhân, nhiều khi tao nghĩ chả lẽ trên đời lại có thứ bùa mê thuốc lú!

-Vớ vẩn! Làm gì có chuyện đó.

-Nếu không thì chắc kiếp trước tao mắc nợ nàng nên kiếp này phải trả.

Tuấn nhấp một hớp rượu và cười:

-Nhưng giờ thì người ta không cần mày trả nợ nữa. Họ đã tuyên bố lấy chồng rồi.

-Thật sao?

Dường như để minh họa cho câu trả lời của Tuấn, một chiếc xe cub đèn vuông màu xanh chậm rãi chạy qua. Ngồi sau xe là một phụ nữ tóc dài, mặc áo màu vàng da rần. Cả hai như muốn ghé vào thưởng thức món cháo vịt nổi tiếng nhưng nhác trông thấy Tấn, người đàn ông quày xe đi tiếp. Tấn rời khỏi ghế, bước ra đường nhìn theo. Đúng lúc người đàn bà ngoái lại. Đúng là nàng rồi! Tấn cuống cảm giác bị đâm một nhác vào tim. Hai tay chàng run bắn lên. Tuấn hết sức ửng dục trước thái độ của bạn.

-Mày làm sao vậy? Bị gió à?

-Không có gì! Tao phải về trước có chút việc. Mai gặp lại nhé!

Chàng phóng lên xe, lao với tốc độ chết người. Mục đích của Tấn là muốn đổi diện cho được sự thật. Qua hai khúc quanh, chàng vẫn không bắt kịp Thảo.

-Lạ quá! Mới đây mà đi đường nào nhanh thế!

Rồi không làm chủ được mình, Tấn cho xe hướng về phía nhà Thảo. Con đường ngày xưa quen thuộc giờ sao ngỡ ngàng xa lạ. Tấn luôn tự hỏi lòng có nên gặp lại nàng trong hoàn cảnh thế này không? Liệu mình có chịu nổi sự thật quá ư bề bàng này? Franxi đã nói “Trên đời không có nỗi đau khổ nào hèn hạ hơn sự ghen tuông”. Vì trong khi ghen, lòng tin đã bị tước bỏ. Người đang yêu bị đau đớn dày vò. Người được yêu thì bị xúc phạm. Tri dị hành nan. Biết thì dễ nhưng thực hiện rất khó. Tấn chẳng qua cũng chỉ là một con người.

Huyền, em gái Thảo, mở quán giải khát cạnh nhà. Vừa trông thấy Tấn, cô bé kêu lên:

-Ô kìa anh Tấn! Sao lâu quá em không thấy anh?

Tấn chọn một bàn khuất và cười buồn:

- Anh ở tù làm sao em gặp được?
- Mệt quá! Anh cứ nói chơi thôi.
- Cả thị xã người ta ồn ào bàn tán về việc của anh. Em không nghe gì à?
- Suốt ngày em ở nhà có đi đâu mà nghe. Anh uống gì vậy?
- Cho anh mấy cái ba ba. Thảo có nhà không em? Tần thăm dò.
- Hình như chị ấy đi đâu từ chập tối thì phải.
- Đi với Tùng phải không?
- Nhìn vẻ mặt buồn bã của Tần, Huyền tránh né không dám xác nhận:
- Em mắc bán nên không để ý.

Khi đã biết chắc những điều mình trông thấy là sự thật không chối cãi được, lồng ngực Tần như có ngọn lửa cuộn cuộn bốc lên. Chàng uống một hơi đến sáu bảy ly mà ngọn lửa vẫn không chịu tắt. Giờ thì Tần mới biết vì sao ngày ấy, Thảo giận dữ đến như vậy. Chỉ khi nào ta thật sự bị mất tình yêu, lâm vào cảnh ghen tuông mới thấy hết bản chất thực sự của con người. Những giáo điều, những lời khuyên, trong giờ phút đó hoàn toàn trở nên vô nghĩa. Con người chới vấp trong nỗi đau cùng tận. Thế nên biết bao kẻ đã tìm cách tự giải thoát trước hoàn cảnh bế tắc, tuyệt vọng. Ngày ấy, chàng mong muốn tìm thấy ở Thảo một sự tha thứ. Nhưng liệu trước hoàn cảnh đau lòng này, chàng sẽ hành động ra sao?

Gần nửa đêm, Thảo và Tùng mới về. Tiếng máy xe xình xịch nổ trước cửa khiến Tần có cảm giác đó là loạt súng liên thanh nã vào chàng. Người đàn bà mới ngày nào đau đớn, suốt muốt, thê thốt mãi mãi yêu Tần, giờ đang để cho Tùng khoát tay đưa vào nhà. Tần dụi mắt mấy lần. Mình có nhìn nhầm chăng? Thượng đế ơi! Sao sự thật lại đắng cay thế này? Sự trừng phạt đã vượt xa sức chịu đựng của con người. Thảo ơi! Chẳng lẽ đó lại là em?

...Đêm ấy, một đêm rằm trăng sáng, Tần lấy xe đưa Thảo ra chơi vùng ngoại ô. Cánh đồng lúa đang thì con gái xào xạc lùa ngọn gió mát vào xe. Chờ cho một chòm mây bay qua che khuất mặt trăng, Tần ngừng xe buông tay lái, kéo Thảo vào lòng hôn say đắm. Khi ánh sáng trăng xuyên vào xe, Thảo đẩy chàng ra cười bảo:

- Ông trăng cười chúng mình kia kìa!
- Tình yêu là thiêng liêng. Không ai cười tình yêu bao giờ.
- Hai người rời xe, ngồi xuống bãi cỏ bên vệ đường. Phía trước, một

mương nước chảy róc rách. Côn trùng đang êm ả dạo nhạc. Cảnh đêm vùng quê thật yên tĩnh. Thảo hỏi:

-Trong đời, đã bao nhiêu lần anh tỏ tình như thế này?

-Tỏ tình thì nhiều nhưng “như thế này” thì chưa hề có.

-Nếu thế anh có quá nhiều người yêu, sao còn để ý đến em?

-Anh chỉ nói tỏ tình chứ có bao yêu đâu! Anh đã làm cuộc hành trình dài dằng dặc xuyên từ kiếp trước cộng với bao nhiêu năm của kiếp này mới tìm thấy em. Em sẽ là bến cảng bình yên cho con tàu phiêu bạt mà anh đã tự nguyện tháo dỡ cột buồm, bánh lái và hạ lệnh thả neo vĩnh viễn. Mặc cho người đời phê phán, anh hoàn toàn thỏa mãn vì đã tìm thấy bóng hình bị thất lạc từ tiền kiếp. Tình yêu của anh đối với em cũng tròn trặn và trong sáng như mặt trăng kia. Thảo nép vào ngực Tấn nũng nịu:

-Mặt trăng tròn nhưng rồi nó sẽ khuyết, chừng đó anh còn yêu em không ?

-Người ta bảo tình yêu như mặt trăng nếu không lớn lên thì nhỏ đi, nhưng với em, sẽ không bao giờ có trường hợp đó. Điều anh lo ngại là trong cuộc đời, nếu không may gặp trắc trở, em sẽ nhanh chóng quên anh mà thôi.

-Em lặp lại câu nói ngày mình ở Qui Nhơn. Nếu lỡ trời bắt xa nhau, em sẽ tìm quên trong màu áo nâu sồng. Chúng ta còn trẻ, rồi thời gian sẽ chứng minh những lời em nói...

Tấn nốc cạn ly và kèm chế để khỏi đứng lên. Thảo ơi! Thời gian đã chứng minh rồi đây! Em đó, anh đây, không đầy gang tấc mà sao ngàn trùng xa cách? Vạn tuế Bielinski với câu nói: “ Không có gì nguy hiểm bằng gấn bó số phận của mình với một người phụ nữ chỉ vì người đó trẻ và đẹp”. Không những tôi gấn bó số phận mà còn trao hết con tim, không chịu nghe lời cảnh cáo của William Buttlet Yearth trong bài thơ “D’ont give all the heart” nên giờ đón nhận sự nguy hiểm chết người.

Chưa xa em mà hồn đã đón đau

Nếu mắt em đời hoàn toàn vô nghĩa!

Những câu thơ anh viết cho em đâu phải vô tình? Nó được chắc lọc từ tim gan, từ máu huyết. Mất Thiên Đường là mất tất cả. Không tình nhân, không bằng hữu! Tấn đứng lên lão đảo vịn vào cây dừa cảnh trông trong tấm pua xe đặt trước cửa. Ôi chao! Trong hoàn cảnh cô đơn cùng cực vẫn còn có nhà người làm bạn để chia sẻ với ta nỗi đau đón không bờ bến. Xin đa tạ. Uống đi ông bạn! Chỉ còn có nhà người là thấu hiểu được ta. Nàng đã thật sự ra đi không một lời từ giả. Giờ này, nàng đã yên giấc trong căn phòng ấm êm kia với người yêu mới. Ở đây chỉ có ta và người. Hãy cạn ly đi chứ! Nhắm nhò gì bao nhiêu đó. Say rượu say bia có sá gì, chỉ sợ say

tình say nghĩa mà thôi. Uống nữa đi...

Cây dừa cảnh trở thành bọm nhậu. Và đêm hôm đó, Tấn hiểu thâm thúy thế nào là buồn và say.

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 12 **SA NGÃ**

Thời gian Tấn bị nạn, thư gửi về thật nhiều nhưng không đến tay chàng. Tuyết Phương đang thực tập và cho biết sẽ xin về miền Trung công tác, mặc cho sự cản ngăn của gia đình. Huyền Trân sang Mỹ đã mấy tháng, cuộc sống vật chất sung túc nhưng tẻ nhạt. Thư gần đây nhất, nàng không gửi trực tiếp mà nhờ một người bà con mang từ Nha Trang lên trao tận tay Tấn. Người đưa thư là một phụ nữ đã đứng tuổi, tự giới thiệu là dì của Huyền Trân. Bà ta trao cho chàng một hộp giấy kèm với lá thư và bảo:

-Trong số quà gửi về cho gia đình, cháu Hạnh có nói rõ là phải chuyển cái này cho cậu!

-Xin cảm ơn dì nhiều!

-Hạnh rất quan tâm đến cậu! Nó bảo nếu cần gì cứ điện cho nó biết. Hình như địa chỉ có trong thư!

Khi được tự do một mình, Tấn mở gói hàng và thấy sau ba lần đóng hộp bằng giấy cứng là bốn chai rượu J.B. Black Label. Nàng đã làm đúng lời nói đùa hôm nào. Tấn nhẩn mặt mở tiếp lá thư. Hình Huyền Trân mặc áo dài đứng trước dãy siêu thị của người Việt tại quận Cam trông lạ lẫm. Mặt nàng phảng phất nét buồn. Đôi mắt nhìn về phía xa xăm như tìm kiếm một cái gì...

Cali ngày thương nhớ...

Anh Tấn yêu dấu!

Biết là anh chỉ yêu có mình Thảo nhưng em không thể không viết cho anh. Mong là anh không quá bận rộn đến nỗi không thềm đọc thư em. Sang đây đã mấy tháng rồi nhưng chưa có đêm nào em ngủ ngon giấc như ở quê nhà. Hằng đêm, cảnh cũ người xưa chón đầy trong trí nhớ. Ở xứ người vẫn mưa, vẫn nắng, nhưng là cái nắng mưa nhạt nhẽo không để lại trong lòng một cảm giác nào.

Đã lâu không được tin, chẳng biết anh có khỏe không? Thông qua

những người mới đến, em được biết công việc liên quan đến anh gặp nhiều bất trắc nên lòng em luôn hồi hộp lo âu. Chắc “người ta” vẫn bình thường chứ? Không biết sau đêm hôm đó, chị ấy có giận anh không? Và nếu có, thì giờ chắc đã com lạnh canh ngọt rồi chứ gì? Em đoán chắc, với anh, không ai giận lâu được bao giờ. Trót không có ừ hạnh phúc, thâm tâm em cầu mong anh luôn gặp may mắn trong tình yêu. Hôm đó, qua ánh mắt và cử chỉ, em biết là anh đã gặp người anh yêu đích thực. Người đàn ông có thể che đậy tất cả ngoài tình yêu. Tuy lòng đầy chua xót nhưng em không hề oán trách hay ganh ghét. Em thích đã làm người là phải như vậy. Những tình yêu nửa vời đầy toan tính chẳng giúp ích gì cho nhân cách và cuộc sống, đôi khi nó còn làm cho ta ghê tởm nữa là đằng khác. Em biết, một khi Thảo nhìn thấy cái tổ chất cá biệt trong anh, cái đã khiến em say đắm, thì chị ấy càng yêu thêm mà thôi. Em tin là giờ này, chị ấy đã nhìn thấy.

Em có một tin muốn báo với anh nhưng không biết nên gọi tin mừng hay tin buồn. Sang đây chưa đầy tháng, em phát hiện có dấu hiệu làm mẹ. Thành đón nhận tin này với sự hừng hờ và nghi ngờ. Đôi ba lần anh ấy gạn hỏi nhưng em không trả lời. Sự an ủi đã cao hơn điều em mong đợi. Nhưng em biết, cuộc sống sẽ đón nhận sóng gió và những bi kịch. Rất may là xã hội phương Tây hơi thiên về việc bảo vệ phụ nữ. Giải pháp cao nhất của sự không chịu đựng được nhau là chia tay trước tòa. Em đã chuẩn bị cho mình một việc làm để không đến nỗi phải lệ thuộc vào người khác. Khu Little Saigon rất nhiều người quen của em.

Nếu muốn liên lạc, anh gửi thư theo địa chỉ em cho. Đó là nhà nhỏ Nguyệt. Sang đây, nó sống như bà hoàng và vẫn hết lòng bảo vệ em. Vừa đặt chân lên đất Mỹ, nó đã kể hết với em về đêm hôm ấy. Ban đầu thì em rất giận. Sau thấy nó không ác ý, chỉ phải tội quá nhiệt tình với bạn nên em cũng tất cả là tại nó nên nếu sinh con gái, em sẽ lấy tên Nguyệt đặt cho bỏ ghét. Nhưng nếu là con trai, biết đặt tên gì hử anh?

Em không muốn thông tin này đến tai người ấy. Vì như thế, hạnh phúc của anh sẽ bị thương tổn. Tất cả đều là những cái đã trôi qua, không nên làm ảnh hưởng đến hiện tại. Câu chuyện quá khứ giữa anh và em như chiếc mề đay. Nó chỉ đẹp đối với em ở mặt bên ngoài. Còn với anh, nó là mặt trong sần sùi xấu xí. Xin gửi đến anh ngàn điều may mắn và mong sớm nhận được tin anh.

Người em thiếu may mắn
Huyền Trân.

TB: Em giữ lời hứa gửi rượu cho anh, nhưng không được say đâu nhé!

Tấn buông lá thư, ôm đầu thật lâu. Sự kiện của cuộc sống cứ như những con sóng nối tiếp nhau xô tới. Những hành động ngoài ý muốn giống chứng tai biến mạch máu não, luôn để lại di chứng khốc hại trên thân thể nạn nhân. Điều mà Huyền Trân thông báo quá đột ngột khiến Tấn không kịp phân tích phản ứng của mình. Chính nàng cũng không biết nên buồn hay vui trước tai nạn “đắm tàu” ấy. Cách nửa vòng trái đất, nàng không lý do gì để dựng lên chuyện này nếu nó không phải là sự thật. Huyền Trân không gán cho chàng một trách nhiệm nào nhưng qua cách nàng sắp xếp cuộc sống, Tấn thấy mình có liên quan rất nhiều.

Nguyệt lão đã biến những con người đang yêu trở thành trẻ con trong trò chơi đuổi bắt. Vì không có điểm xuất phát nên đứng ngoài cuộc, ta chỉ thấy người này đuổi theo người kia như đi tìm cái bóng của chính mình. Huyền Trân yêu Tấn, Tấn yêu Thảo nhưng Thảo lại hướng về một hình ảnh khác. Kẻ được và người không được yêu xoay tít chung quanh cái trục sinh học và đòn bẫy thời gian. Mọi người đều muốn lao về phía trước bằng sức mạnh của nhịp đập con tim và sự xúc cảm vô thức. Có ai chịu ngừng lại để cảm nhận sự hụt hẫng và nghiệm ra rằng nếu ngày ấy tháng ấy, ta không gặp con người ấy, thì rồi sự việc có xảy ra như hôm nay chăng? Cuộc đời ta sẽ vô tư hay rồi cũng cứ ngã nghiêng, chao đảo, suốt ngày ngụp lặn trong hạnh phúc và đau khổ. Được yêu, được thỏa mãn thì hạnh phúc. Bị hắt hủi, mất mát thì đau khổ. Có người ví tình yêu là một kho báu mà chủ nhân là một kẻ vô cùng keo kiệt, bủn xỉn. Chỉ cần chia xẻ một phần nhỏ cũng đủ làm cho hấn lên cơn động kinh. Thế mà có trường hợp cả kho báu bị đánh chiếm, hãy thử tưởng tượng con người khốn khổ đó sẽ sống ra sao?

Người ta bảo khi yêu, con người như chấp thêm đôi cánh và được nâng lên. Thế nên khi mất tình yêu, cánh bị gãy và họ rơi xuống là lẽ đương nhiên. Mấy tháng rồi, Tấn đã sống như vậy. Cả thể xác lẫn tâm hồn triền miên đau đớn. Những cơn say ập đến như ngọn sóng thần cuốn phăng cả ý chí, sự cương quyết và bao phẩm chất khác của một con người. Mỗi khi nâng cốc lên, Tấn lại thấy trong đó sóng sánh hình ảnh Thảo với nụ cười kiêu bạc và ánh mắt đã trở thành xa lạ. Không ai ngăn cản được sự trực độc đó, kể cả Tuấn. Nhiều khi nhìn bạn say, chàng thấy héo cả lòng.

Thường thì con say rút lui vào lúc nửa đêm về sáng. Tấn mở mắt nhìn vào đêm đen với cổ họng khô rát. Nhiều đêm, nghe tiếng mưa xào xạt ngoài hiên, chàng cứ muốn mình tan đi trong nỗi cô quạnh cùng cực. Hạnh phúc là thứ trò chơi tàn ác của Thượng Đế, nhìn thấy trước mặt nhưng bao nhiêu lần với tay vẫn không nắm được. Con người là một sinh vật dễ thuần hóa nhưng cũng hết sức ngoan cố, nhất là trong lãnh vực tình cảm. Biết con đường trước mắt đầy chông gai, nhưng sinh vật hai chân đó vẫn mạnh dạn bước tới không chút e dè, sợ sệt, không chịu rút lui hay chuyển sang hướng khác. Trong khía cạnh này, con người giống loài chuột Liming. Bị thôi thúc bởi một lực huyền bí, chúng cứ phóng thẳng một đường, bất chấp sông hồ biển cả. Tình yêu không có sự khiên cưỡng, thiếu chuẩn bị nên thường gặp nhiều tai họa. Mỗi khi tỉnh giấc Tấn lại phải đối diện với một thực tế đơ vớ ngổn ngang, như thành phố sau cơn địa chấn. Chàng không biết nên dọn dẹp và xây dựng lại hay bỏ đi nơi khác. Tấn chỉ biết chắc là mình không thể nào quên được Thảo, người đàn bà mang tính số phận. Nhiều lúc quản trí, Tấn lập luận hay đây là sự trừng phạt của đấng toàn năng. Đau khổ này chính là để chuộc lại những lỗi lầm của chàng trong quá khứ.

Việc lên xe hoa một lần nữa của Thảo không còn là chuyện bí mật. Đến đâu, Tấn cũng nghe người ta nhắc đến một cách như cố ý. Độc miệng nhất vẫn là những kẻ từng thất bại trong cuộc chạy đua, khi nay vẫn âm ỉ ám ức nhìn mối quan hệ keo sơn giữa Tấn và nàng. Họ thường thức sự đau đớn của chàng giống như bọm nhậu ngồi nhai miếng khô cá lạt trước xị rượu đế.

Không đành lòng với nỗi đau của mình, chiều hôm ấy, Tấn đến nhà Quỳnh, một bạn thân của Thảo, với quyết tâm tìm gặp con người tệ bạc ấy để nghe chính miệng nàng đọc bản án tử hình cho cuộc tình giữa hai người. Quỳnh đáng đấy đấy, nhân hậu, có chồng là một trung tá công an cũng tốt bụng không kém, cười tí mắt khi trông thấy Tấn. Tuy mới biết nhau vài năm, cả vợ lẫn chồng Quỳnh đều hết sức quý chàng. Vừa tắt tả lấy nước uống, nàng vừa hỏi Tấn:

-Lâu quá anh không đến chơi? Sao trông anh hốc hác và buồn bã vậy?

-Không buồn sao được! Khi chỉ trong thời gian ngắn một con người phải hứng chịu bao nhiêu điều bất hạnh. Trong đó, sự không may lớn nhất là gì chắc em đã hiểu?

-Em có nghe nói nhưng sự thực có gì chắc chắn mà anh buồn! Trước đây Thảo vẫn thường tâm sự với em là trên đời chỉ yêu mỗi mình anh mà

thôi.

-Đó là chuyện ngày xưa. Nhiều khi chỉ ngủ một giấc, thức dậy đã thấy đời hoàn toàn đổi khác. Thảo bây giờ đâu còn như em nghĩ.

-Là người ngoài cuộc nên em không biết vì sao chuyện tình cảm giữa anh và Thảo lại gặp trở ngại. Chắc phải có sự hiểu lầm gì đó!

Tấn cười buồn:

-Tình đời cũng dễ hiểu thôi. Nếu phải chọn lựa giữa thực tế và hư ảo, người ta bao giờ cũng ngã về cái có thể nắm bắt được. Thảo hiện đang tìm thấy chỗ dựa vững chắc cho cuộc đời thì mới kỷ niệm mỏng manh đó có nghĩa gì!

-Cách đây hai hôm Thảo có đến chơi. Em thấy nó cũng đâu có vui?

-Nét buồn của một sương phụ càng làm tăng vẻ đẹp chứ sao!

-Anh có muốn gặp nó một lần nữa không?

-Trước khi đến đây, anh cũng có ý định đó.Em lấy xe anh chở giúp Thảo. Nếu người ta không đi, em hẳn là anh muốn nhận lại những gì có liên quan đến anh.

Nàng đến, trên tay cầm tập thơ của Tấn và một chồng thiệp cưới. Quỳnh ý tứ sang nhà hàng xóm để hai người được tự do. Lòng Tấn rộn ràng muôn cảm xúc nhưng không nói được lời nào. Thảo ngồi im trên ghế, đầu hơi cúi, hai bím tóc chảy dài xuống ngực, dáng vẻ chịu đựng và chờ đợi. Trên bàn, đá trong ly nước biến không khí thành chất lỏng chảy dài từng vệt như những giọt nước mắt. Chùng như không chịu được sự im lặng, Thảo lên tiếng trước:

-Gọi em đến, sao anh không nói gì?

Tấn quan sát thấy nàng luôn lẩn tránh tia nhìn của mình. Thảo co hai chân lên ghế salon và ngồi nép qua một bên khiến khoảng cách giữa hai người trở nên mênh mông. Chàng buồn bã nhớ lại ngày nào cũng trong căn phòng này, mỗi khi gặp nhau, Thảo thường nép sát vào ngực chàng, tay trong tay âu yếm vuốt ve không hề rời, mặc cho Quỳnh có nhìn thấy hay không. Rõ ràng, tư tưởng quyết định tất cả. Vẫn khung cảnh và con người cũ nhưng dư hương ngày ấy đâu rồi?

-Điều muốn nói thì nhiều. Nhưng trước nhất, anh muốn biết phải chăng những gì anh nhận được thông qua dư luận đều là sự thật?

Thảo không trả lời ngay mà ngược mắt nhìn lên trần nhà. Tấn thấy “cửa sổ của linh hồn nàng” màu xanh đã biến mất. Thay vào đó là màu vàng nhạt, màu của sự đổi thay và lừa dối.

-Anh nghe dư luận nói gì về em?

-Họ bảo em chuẩn bị sống chung với Tùng. Phải xấp thiếp mời đám cưới trên tay em đó không?

Thảo quay lại nhìn chàng cười khẽ, nụ cười héo hắt.

-Đúng là thiệp cưới nhưng của con Uút. Em tính tranh thủ mời vợ chồng chị Quỳnh. Phần anh không biết có nên mời hay không?

-Em chưa trả lời câu hỏi của anh!

-Bộ anh muốn biết lắm sao?

-Kể từ tội chưa nghe tuyên án thì vẫn còn hy vọng. Anh muốn được nghe chính miệng em nói những lời kết thúc...

-Hôm anh mới về, em định đến gặp để nói hết sự việc nhưng rồi cứ chần chờ mãi. Thật tình em không biết nói gì hơn là mong anh tha thứ và quên em đi. Đời người, ai cũng có những giây phút sai lầm và khi biết được sự thật thì tất cả đã muộn. Em chỉ là một người đàn bà bình thường, sợ hãi đau khổ và cô đơn. Thế nên em đã nông nổi hành động để rồi càng phạm sai lầm thêm. Em xa anh không phải đi tìm một hạnh phúc mới mà chính là để chạy trốn quá khứ.

-Anh không tin! Ai buộc em chọn con đường đó? Dưới mắt mọi người, em là một phụ nữ hoàn toàn tự do kia mà?

-Đúng là không ai buộc cả! Nếu em không muốn, sự việc đã không xảy ra. Thế nhưng nếu đặt vào hoàn cảnh em, anh mới thấy hết tất cả sự phức tạp. Hơn một năm trời, anh và em đơn thuần sống cuộc sống già nhân ngãi non vợ chồng khiến ba má em luôn phiền trách. Sau những lần gặp gỡ, em lại sống trong hồi hộp, chờ đợi, lo âu. Hạnh phúc cũng giống như của cải, ta không có quyền hưởng thụ mà không sản xuất. Hình như văn hào Anh B. Shaw đã nói thế. Với gia đình, với anh, em tự thấy không tạo được chút hạnh phúc nào bằng mối tình của mình, tốt nhất là hãy quên đi!

-Thế sao trước đây, em không ngừng khẳng định với anh là không hề yêu Tùng?

-Đến bây giờ em vẫn nói như thế! Với Tùng, em chỉ mến chứ không yêu.

-Thật lạ lùng và mâu thuẫn. Không yêu mà bằng lòng lấy người ta?

Giọng Thảo nghẹn ngào như có nước mắt:

-Em lấy Tùng để cho mọi người bằng lòng, để em yên thân và anh khỏi vướng bận về em, rảnh tay lo chuyện gia đình, chuyện xã hội. -Xin cảm ơn sự hy sinh của em. Nhưng anh e rằng hành động đó sẽ mang lại tác dụng ngược. Kể từ hôm nay, tâm hồn anh sẽ không có lấy một phút giây bình yên. Anh sẽ buông tay mặc cho số phận đưa đẩy. Anh sẽ vứt bỏ hết những gì mình có, vứt bỏ những giáo điều dối trá khi nay vẫn làm chỗ dựa cho con người. Em còn nhớ đêm rằm hôm ấy hay chăng? Những gì anh nói với em đã trở thành như một lời thề. Vĩnh viễn anh không bao giờ quên được em..

-Với thời gian, có vết thương nào mà không lành. Rồi anh sẽ quên em như những mối tình đã từng đi qua trong đời. Em xin nhận hết tất cả những lầm lỗi về mình. Kiếp sau nếu gặp nhau, em sẽ đền bù cho anh!

Nàng đặt tập thơ lên bàn, đưa khăn tay lau nước mắt.

-Xin gửi trả những gì anh tặng em trước đây.

Người Tân lạnh ngắt nhưng mồ hôi ra ướt đầm cả trán. Chàng thấy nỗi đau xuyên suốt lục phủ ngũ tạng. Thế là hết. Sự bất hạnh lại một lần nữa giương nanh múa vuốt, ăn mừng trên một con người sắp trở thành xác chết. Hai bàn tay Tân nằm bất động trên bàn đột nhiên hằn lên những đường gân xanh xao, màu xanh của bệnh hoạn, tang tóc. Phải rồi, còn giữ làm gì nữa một khi nó trở thành chứng tích nhắc nhở một thời lầm lỡ. Cuộc sống bây giờ có ai cần thơ, cần nhạc. Càng không có ai muốn giữ mãi thứ tình yêu sương khói, mơ hồ. Con người đang sống những năm cuối cùng của thiên niên kỷ nên đâm tất bật, hối hả trong mọi lãnh vực. Cái thực tiễn, cái cụ thể dễ làm người ta tiếp nhận hơn. Hẳn là em đã có lý trong quá trình chọn lựa. Và lần chia tay này có lẽ là kết quả của hai câu thơ dự báo ngày nào:

Một lần mắt em đã trở thành mãi mãi!

Khoảng trống trong lòng anh

Sao lớn quá em ơi!

Tân cầm tập thơ đứng lên nhìn Thảo bằng ánh mắt vô hồn.

-Xin chúc Thảo tìm thấy hạnh phúc. Vĩnh biệt em!

/

Mạnh, ngày trước là một đàn em của Tân. Trình độ văn hóa kém, nhưng nhờ may mắn luôn lách, anh chàng cũng đạt được những gì mong muốn. Lúc đương quyền, nhìn điệu bộ khệnh khạng, quan liêu, ra dáng nắm giữ quyền lực của hần, Tân không một chút cảm tình. Gặp nhau, mặc cho những lời sẵn đón, chàng chỉ chào hỏi chiếu lệ hoặc nhẹ nhàng chế diễu một vài câu rồi đi. Với tính cách ấy, Tân nghĩ, đây vào chỉ một người.

Thế mà sáng nay, chàng đã không từ chối lời chèo kéo của Mạnh để rời cả hai người khoát vai nhau đi vào một quán rượu. Nửa tháng trước, sau một trận nhậu quất cần câu, Mạnh đã cùng một đàn em gây chuyện với đám thanh niên địa phương, dẫn đến ấu đã suýt gây án mạng. Những viên đạn do ma men bắn ra đã đẩy gã đàn em vào tù, còn Mạnh thì bị đình chỉ công tác, có nguy cơ bị khởi tố và mất sạch sành sanh những gì bao nhiêu năm ki cốp. Gặp Tân, Mạnh như người chết đuối vớ được phao, cương quyết gầy độ nhậu để trút bầu tâm sự,

Phản Tân, từ hôm chia tay Thảo, chàng sống như người mộng du, không còn quan tâm bất cứ một điều gì ngoài nỗi ám ảnh dai dẳng của kẻ bị tình

phụ. Hạnh phúc và đau khổ nếu đạt đến điểm cực đại đều khiến cho ta trở nên tê dại, mất cảm giác. Giờ phút này, nếu phải đi với quý, Tấn cũng không ngần ngại dùng nói chỉ là Mạnh. Khi tình yêu giống vành trăng khuyết, nó sẵn sàng chà đạp lên danh dự và nhân cách của bất kỳ ai. Thế nên có người cho tình yêu có sức mạnh biến vật thành người và biến người thành thú. Nó là con dao hai lưỡi nguy hiểm khôn lường.

Rượu được vài tuần, Mạnh kể lại câu chuyện của mình kèm theo những lời than thân trách phận. Hắn muốn tìm thấy sự đồng cảm nơi Tấn nhưng chàng lại chỉ thấy hình ảnh Thảo sóng sánh trong ly rượu và rồi cả hai cùng say. Trong cơn chệnh chóang, Mạnh hỏi:

-Anh có đi đám cưới đằng nhà Thảo không?

Tấn giật mình nhớ lại xấp thiệp mời trên tay Thảo. Đúng rồi, hôm nay là chủ nhật, ngày cưới của em gái Thảo. Mạnh tiết lộ thêm một chi tiết làm Tấn chới với:

-Hôm nay đám cưới kép đấy! Nghe đâu Thảo sẽ giới thiệu chồng sắp cưới với mọi người.

-Sao chú mày biết?

-Ôi trời! Chuyện đó cả xã biết chứ riêng gì tôi. Đáng lẽ tôi phải đi dự đám cưới với anh em ủy ban, nhưng có anh chắc khỏi đi luôn.

-Thế thì uống tiếp đi!

-Anh em mình đổi tiết mục. Uống rượu mãi từ sáng tới giờ ngán quá. Hình như gần hai lít rồi đấy!

Hai mắt Mạnh mở không muốn nổi nhưng Tấn vẫn tỉnh táo vô cùng. Nỗi buồn trong lòng chàng tro như tảng đá, dội bao nhiêu rượu vẫn không lay.

-Hai lít chứ còn hình như gì nữa. Bây giờ đi đâu đây?

-Để đàn em thu xếp! Anh không phải lo.

Mạnh giành cầm lái và chạy như người làm xiếc. Hắn chỉ chịu dừng lại khi đụng phải bậc thềm cao của một ngôi nhà. Đèn màu nhấp nháy. Một tấm bảng nhỏ như bàn tay đập vào mắt Tấn: Thiên Thai quán. Chàng hỏi:

-Vào đây à?

-Ừ! Anh em mình đang buồn. Nơi nào làm cho hết buồn thì cứ vào.

Mạnh chân thấp chân cao bước lên bậc thềm. Bốn năm cô gái phấn son lòe loẹt vây lấy hai người.

-Chờ ơi! Sao lâu quá không đến anh hai! Hương ơi! Vân ơi! Có khách nè!

Các cô gái dìu Tấn và Mạnh vào nhà. Quán, trước đây là nhà ở, trong thời buổi kinh tế thị trường, người ta đã linh động ngăn ra từng phòng, thả rèm trước cửa để tiếp khách. Dạo gần đây, khắp nơi nổi lên dịch bia ôm. Có lẽ công việc này đem lại lợi nhuận cao nên các cô gái bỏ nhà cửa, chồng con, bỏ những cánh đồng chiêm trũng ngày nắng đêm sương để hòa nhập

vào thế giới của ma quỷ. Đa số họ đều thạo việc mà không một ai rụt rè ngại ngùng trong việc va chạm. Một số còn tỏ ra điệu nghệ trong việc “bắt địa” khách.

Căn phòng tù mù dưới ánh sáng yếu ớt, vàng vọt của hai bóng đèn nhỏ như ngón tay. Vật dụng trang trí độc một cái bàn thấp lè tè phủ vải và hai chiếc ghế gỗ, mỗi chiếc vừa đủ hai người ngồi. Tất cả các quán “bia ôm” đều áp dụng chiến thuật “một chọi một”, hay kèm sát nút như đội Achantina trong Mundial88. Tấn bị đẩy vào góc trong. Một cô gái, người được ướp bằng loại nước hoa rẻ tiền, ngồi chắn giữ phía ngoài. Ghế bên kia, Mạnh hi hục âu yếm một cô gái khác thật tự nhiên như đôi vợ chồng mới cưới. Bia vừa mang lên, hai cô gái thi nhau khui như pháo nổ. Cô ả ngồi với Tấn bắt chuyện:

-Uống đi anh hai! Sao coi bộ buồn vậy ?

Cô ả chỉ nói vậy đưa nhưng lại trùng với tâm sự Tấn. Chàng giành lấy li bia không để người con gái áp sát mời mọc theo kiểu cận chiến.

-Uống thì uống!

Tấn nốc một hơi theo kiểu “Năm mươi phần trăm đáy” và gõ đánh cạch vào ly Mạnh khiến hấn giật mình.

-Sao nóng vậy đại ca ?

Cô gái ngồi với Tấn phụ

họa:

-Hình như anh không thích

em. Để chị Lệ gọi người khác vậy. Ồ vùng vằng đứng lên. Tấn khoát

tay:

-Thôi khỏi!

Tôi muốn ngồi một mình.

Chàng dốc ly thứ hai vào miệng kèm theo bọt bèo chưa tan. Nồi buồn nhận xuống nó lại trôi lên như một thây ma chết trôi. Có lẽ tất cả đàn bà đều giống nhau. Họ chỉ sống đưa đón theo bề ngoài, thích trau chuốt để đánh lừa đàn ông. Ngay cái đẹp cũng giả tạo thì còn gì mang tính trung thực?

Có tiếng đôi co bên ngoài. Tấm rèm cửa lay động và một ả khác bước vào. Cũng son phấn, cũng tóc xù theo một nhưng kẻ mới đến từ cách ăn mặc đến đi đứng ra vẻ là người cầm lái. ả hỏi bằng giọng ngọt hơn mía lùi.

-Sao anh không cho em nó ngồi với? Nó xấu lắm à?

-Cô là chủ quán hay sao?

-Vâng! Em tên Lệ.

-Cô ấy không xấu nhưng đàn bà thì xấu. Vì thế tôi chỉ muốn ngồi một mình với rượu. Chỉ có rượu là người yêu trung thành nhất. Nó không biết phản bội ai bao giờ.

-Em hiểu anh rồi. Cho phép em ngồi ké một chút nhé. Em sẽ tranh luận với anh về vấn đề này.

Lệ khéo léo rót bia vào ly, gọi đàn em lấy thêm thức nhắm và tiếp tục

câu chuyện.

-Anh bảo đàn bà xấu là rất oan cho chúng em. Trời sinh ra đàn bà là để chịu chuông đàn ông. Các anh muốn gì được nấy mà vẫn chưa vừa lòng. Nếu em không làm, anh vừa bị bỏ đá phải hôn?

Tấn giật mình.

-Sao cô biết?

Cô gái cười tít mắt, để lộ mấy dấu chân chim của thời gian.

-Nhìn điệu bộ và nghe anh nói, một cô gái mười lăm tuổi cũng có thể nghĩ ra. Chị ấy bây giờ ở đâu?

-Người ta cũng ở gần đây nhưng sắp có chồng rồi. Hôm nay họ tổ chức ra mắt mọi người.

-Anh yêu chị ấy lắm sao?

-Cô là người thứ ba hỏi tôi câu đó. Nếu không yêu thì làm gì tôi phải đau khổ. Nhưng giờ đây thì tôi không yêu nữa. Tôi căm ghét họ. Căm ghét đàn bà, ghét mọi thứ giả dối trên đời...

-Ghét ai thì ghét nhưng đừng ghét em!

Trước nỗi đau khổ chân thành của con người nhiều khi đến đá cũng phải xót thương. Lệ, một cô gái tuổi đời chưa bao lâu, một bà trộm với bề dày mấy năm hành nghề bỗng dưng xúc động nhớ lại hoàn cảnh của mình. Ngày còn con gái, Lệ cũng là một bông hoa biết nói với thân hình nẩy nở kêu gọi, khuôn mặt sáng sủa thanh tú. Lệ đã bị bão tố tình yêu vùi dập khiến phải lữ bước sa chân. Đêm từng đêm, qua bao tay người đàn ông, cô gái càng ngày càng nhận ra sự phũ phàng đau đớn của cuộc đời. Đàn ông thì ngàn vạn nhưng không tìm ra một tấm chân tình. Chỉ có những cơn hoan lạc thâu đêm suốt sáng để rồi ngày mai khi thức dậy, tâm hồn thì nhục nhã ê chề mà thể xác thì rã rời. Nhưng rồi chính sự vùi dập đó đã tôi luyện Lệ thành một người đàn bà đầy bản lĩnh, một tai họa đối với những gã đàn ông hám sắc nhiều tiền.

Thấy Tấn vẫn yên lặng, cô nàng nói tiếp:

-Chỉ có người đó làm khổ anh chứ chúng em không liên can gì. Anh uống đi cho bớt buồn.

Một ả đi vào nói nhỏ với Mạnh khiến anh chàng nhú mày ra vẻ khó xử. Tấn hỏi:

-Chuyện gì vậy?

-Anh Chí chủ tịch gọi về đi dự đám cưới đảng nhà Thảo. Hồi sáng họ lên danh sách có cả tên em. Hay là anh cùng đi cho vui!

Cơn điên vụt nổi lên trong hồn, Tấn cười lớn:

-Ừ! Đi thì đi! Nhưng thường thì người ta dự đám cưới phải có đôi có cặp. Chú mày đi với ủy ban còn anh đi với bà xã.

Mạnh tròn mắt ngạc nhiên:

-Bà xã nào?

Tấn chỉ vào Lệ:

-Thì bà này chứ còn bà nào! Em đi với anh nhé!

Lệ giãy nảy:

-Thật kỳ cục! Khi không kêu em đi dự đám cưới.

-Có gì đâu mà kỳ! Người ta có chồng thì anh có vợ. Những cặp vợ chồng không tình không nghĩa bỗng dưng ghép lại mới hay chứ sao. Em chiều anh đi!

-Nhưng ăn mặc thế này làm sao đi được?

Tấn nhìn xuống. Lệ đang mặc jubee ngắn, khoe khoang cặp giò cao và trắng. Cổ áo cô nàng khoét thật sâu, cổ gợn sự thềm khát. Khuôn mặt đẹp nhưng lảng lơ. Chàng phán:

-Mặt mũi tóc tai thì được rồi, chỉ cần thay áo dài là xong.

Có lẽ trong cô ả cũng có máu điên như Tấn nên sốt sắn đồng tình, tuy hai người mới lần đầu quen biết nhau và không có một mối liên hệ tình cảm nào. Một vở kịch với hai diễn viên điên.

-Được rồi, em sẽ đi! Nhưng anh chờ em khoảng nửa tiếng. Vân ơi! Về nhà lấy áo dài cho chị!

Lệ đứng lên đi vào phòng trong trang điểm. Mạnh vẫn chưa hết thắc mắc:

-Chơi gì kỳ lạ vậy anh hai?

-Có gì đâu mà lạ! Đi mừng đám cưới thì phải đủ vợ đủ chồng. Họ giới thiệu thì anh cũng giới thiệu. Thế là hòa cả làng chứ sao?

Tấn chợt thấy đầu đau như búa bổ. Lưỡi đã hơi cứng nên nói năng không còn lưu loát. Rượu và bia hợp lại tạo ép phê rất dữ khiến chàng gần như không kiểm soát được hành động và suy nghĩ của mình. Mỗi sai lầm đều có cái giá của nó. Vết xước hình như vẫn chưa thấy điểm dừng.

]

Mạnh hứa chờ Tấn đi cùng ê kíp ủy ban nhưng vì công đoạn sửa soạn của Lệ kéo dài nên phải đến trước. Vừa hồi hộp vừa lý thú trước trò chơi có một không hai chưa từng gặp trong đời, cô nàng trang điểm còn tỷ mỉ hơn các ứng cử viên hoa hậu khi vào chung kết. Rượu đã khiến Tấn bình thản với trò trả đũa hết sức trẻ con và kỳ cục. Khi con tàu Titanic đang chìm, dù là bàn tay Chúa cũng không cứu vớt được.

Khi Tấn đến, cả ê kíp ủy ban từ chủ tịch phường đến nhân viên văn phòng đều ngơ ngác nhìn như thấy người ở hành tinh khác. Tấn gật đầu chào tiếp tân và đưa Lệ đến ngồi cạnh Mạnh, phớt lờ những cái nhìn kỳ quặc của các em Thảo. Ngày xưa, hầu hết những người có mặt ở đây đều biết mối quan hệ giữa Thảo và Tấn. Họ cũng biết cả Lệ là ai và thuộc thành phần nào. Họ ngạc nhiên trước quyết định của Thảo nhưng càng ngạc nhiên bội phần trước hành động không bình thường của Tấn. Tiệc cưới mà cả bàn im

như hén.

Vừa thấy Thảo trong bộ robe màu tím từ nhà dưới đi lên, vết thương của Tấn bùng vỡ. Chàng nâng ly giục mọi người:

-Sao dám cười mà buồn bã vậy? Nâng ly chúc mừng đi chứ! Ô kìa cô Thảo. Xin chúc mừng.

Mặt Thảo lạnh như tảng băng. Không ai biết nàng nghĩ gì. Cái ác chưa đi đến đích chưa chịu thỏa mãn, Tấn khoát tay lên vai Lệ kéo về phía mình:

-Giới thiệu với Thảo đây là Lệ, vợ tôi!

-Xin chúc mừng anh chị.

Thảo ngửa mặt trút hết ly rượu vào miệng. Và rồi, ly thứ hai, thứ ba, nàng yên lặng tiếp nhận những ly rượu mời không hề từ chối. Đôi mắt Thảo hằn lên màu đỏ. Tấn cố quan sát xem Tùng ở đâu và chờ Thảo giới thiệu nhưng không thấy. Không khí bàn tiệc thật nặng nề. Những câu nói đùa ngấm hơi men của Tấn và Mạnh như đá rơi xuống biển không một tiếng vang. Thảo vào trong và trở ra với bộ cánh mới sắc sảo hơn nhưng vẫn không thấy Tùng. Khi camera quay ống kính về phía Tấn, kẻ thù của Thần Ái tình vẫn tiếp tục quây phá, giục Tấn lên tiếng:

-Em ngồi sát vào! Chụp mấy bộ kỷ niệm.

Đầu chàng ngã hẳn sang vai Lệ. Động tác này như giọt nước làm tràn ly nước. Thảo vụt chạy vào nhà trong khiến Chí và đám thực khách ngồi chung bàn, những người am hiểu sự việc, hốt hoảng. Trong khi các bàn khác đang vào nửa cuộc, hò nhau ăn uống, thì bàn của Tấn, hầu hết lặng lẽ rút lui.

Trong cơn say, một chút ý thức vẫn còn sót lại, Tấn thấy hành động của mình đã đi quá xa nên buồn bã cùng Lệ đứng lên. Hai ba lần chàng sực lục tay lái trên đường. Xe dừng trước Thiên Thai quán. Lệ bảo:

-Anh vào chơi đã chứ!

-Anh say lắm! Để hôm khác vậy! Cảm ơn Lệ đã đóng kịch thật xuất sắc.

-Chị ấy đẹp quá! Anh đau khổ là phải. Nhưng nếu là chị ấy, em sẽ không đánh đổi tình yêu của anh để lấy bất cứ một thứ gì. Trong xã hội ngày nay, đi tìm sự đau khổ chân thành của người đàn ông còn khó hơn ngậm ngải tìm trầm. Chúc anh ngủ ngon! Bye!

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 13

CHÂU VỀ HỢP PHỐ

Hôm ấy, một sáng chủ nhật đẹp trời, cả thị xã nhốn nháo về việc Phạm

Phấn, thành viên chính của tổ hợp Thần Phong treo cổ tự sát. Người ta tập trung bàn tán sôi nổi vì ngoài tư cách là một cán bộ lãnh đạo một cơ quan cấp thị, Phấn còn là con trai duy nhất của một cự chủ tịch tỉnh. Tình tiết được thổi phồng rất nhiều nhưng khi xác minh cụ thể, người am hiểu sự việc có thể kết luận đây là trường hợp sập bẫy không lối thoát, dẫn đến hành động thiếu cân nhắc.

Sống phóng khoáng, sảng văn chương, Phấn thích nói Kiều khi tiếp xúc với bạn bè. Sức khỏe kém, thường xuyên đau yếu, anh chàng vốn không lấy gì làm yêu đời, bỗng dưng nghe lời đường mật của Tiết, đứng ra làm bình phong để ả thao túng. Một mặt lợi dụng uy tín bố mẹ Phấn trong việc làm ăn, mặt khác ả ỏn ỉ khiến Phấn cam lòng lấy căn nhà của mình làm trụ sở giao dịch của tổ hợp Thần Phong. Nguyên một dây dài ỏ mặt tiền, Phấn giao hết cho ả làm kho tàng, bến bãi. Thời gian đầu, với bản chất háms lợi của những kẻ vô học, mẹ Phấn hả hê trước sự ve vuốt nịnh nọt, biểu xén của Tiết. Bà xem ả không khác gì con ruột của mình. Những phi vụ làm ăn bị trắc trở, chỉ cần ả cho biết, bà tình nguyện đích thân đi tháo gỡ. Với Phấn, ả một điều anh Ba, hai điều anh Ba. Và rồi dư luận cũng không đến nỗi vô lý khi bảo Phấn, một người đàn ông ly dị vợ, đã bị ả quyến rũ, đưa vào tròng.

Lúc cơ quan pháp luật xử lý tổ hợp Thần phong, chính bà mẹ Phấn đã lẫn xả vào đoàn công tác, ra sức ngăn trở. Bà ta thách thức Tấn bước qua xác chết của mình để thực hiện quyết định kê biên tài sản của tổ hợp. Các thành viên của đoàn hầu hết đều ngán nước liều của mụ ta nên chùng tay. Được thế, Tiết càng ra mặt khiêu khích và củng cố quyết tâm “xù” nợ của mình. Cả Phấn lẫn Xảo đều là hai cái bung xung bị ả giật dây.

Cũng vẫn ngón nghề từng áp dụng với Xảo, Tiết hết sức trau chuốt bề ngoài mỗi khi gần Phấn. Với người đàn ông sống cách ly vợ, sự dâng hiến ngọt ngào thật khó lòng từ chối. ả đã đem cái cao quý nhất của người phụ nữ biến thành món hàng đổi chác.

Khi tổ hợp Thần Phong chính thức sụp đổ, Tiết đã để lộ nguyên hình một mụ đàn bà nham hiểm, thủ đoạn và tàn ác. Toàn bộ phần vốn đóng góp của Xảo và Phấn đều bị ả biến thành hơi nước, kèm theo nợ nần chồng chất. Chưa hết, đoán biết thế nào cũng có ngày này, ả đã khôn khéo thuyết phục

Xảo gánh hết các thủ tục vay mượn, hết loài cá ngựa chuyển trứng cho con đực mang thai hộ. Ở đâu trên trái đất này có đơn vị kinh tế mà tổ trưởng kiêm thủ quỹ lại có sự sòng phẳng. Một mình nắm cả hai đầu thu chi, ả mặc tình làm xiếc với những con số. Tiền mất tật mang, hai người đàn ông có học thức, lỗi đời, đã bị một người đàn bà xỏ mũi làm cho thân bại danh liệt.

Hơn nửa năm nay, bệnh lao phổi tái phát khiến Phấn rơi vào trạng thái chán nản cao độ. Với nền khoa học hiện đại, căn bệnh cổ lỗ sĩ đó không có gì là ghê gớm. Nhưng mỗi khi trở bệnh, Phấn lại thấy một phần ý chí sụp đổ. Chuyện vợ con ngày xưa và chuyện tình cảm mới đây như những ngọn roi quất vào hồn giờ lại vướng phải tai ách này...

Vốn là kẻ có máu mặt tại địa phương, Phấn không lạ gì Thảo. Chủ quan cho rằng mình hoàn toàn có ưu thế để chinh phục nàng. Phấn nhờ Chí mai mối để được tiếp cận Thảo. Đeo cái mác du học ở Liên Xô về, gia đình cán bộ cỡ bự, đang lãnh đạo một cơ quan hái ra tiền lại vừa ly dị vợ. Phấn thấy mình có thừa tiêu chuẩn để Thảo nhanh chóng gật đầu khi gia đình anh ta đem đặt vấn đề cưới xin. Cả bạn bè Phấn, trong đó có Chí, cũng chủ quan như vậy. Đem đặt lên bàn cân, ai cũng cho rằng họa có “mát”, Thảo mới từ chối. Thế nhưng sự đời không phải lúc nào cũng được lý giải đơn giản theo kiểu toán học. Cái quanh co khúc khuỷu của tâm hồn phụ nữ mãi mãi là điều khó hiểu. Mặc dù Phấn nhập cuộc đúng vào lúc Thảo đang buồn giận Tấn, nhưng trong mắt nàng, anh chàng không gây một ấn tượng nào. Mỗi chiều, Phấn lại đánh xe đến nhà Thảo nhưng họa hoằn lắm mới được tiếp chuyện với nàng. Những lời mời mọc đều được từ chối khéo. Qua ánh mắt Thảo, Phấn biết rằng có cô cũng vô ích.

Khi gia đình Phấn đặt vấn đề cụ thể, Thảo làm mọi người ngạc nhiên và thất vọng khi thấy mình đã đoán sai. Riêng thâm tâm Thảo biết rằng không có việc này, nàng và Tấn cũng đủ đau khổ lắm rồi. Nàng chẳng qua như người đấm tàu nương theo ngọn sóng. Từ nơi sâu thẳm của tiềm thức, vẫn có một mạch sống muốn ngoi lên, bò về phía đó, giống như một thứ “Liên lý chí”.

Hôm nay, Phấn không đi làm với chủ tâm giải quyết dứt điểm công việc của tổ hợp. Tiết đến muộn. Vẫn đôi mông núng na núng nính trong chiếc

quần jin bó sát nhưng gương mặt nhếch nhác không son phấn. Trông ả xấu tệ. Phấn vào đề trước:

-Hôm qua, ông già có hỏi về việc của tổ hợp. Tôi bận đi làm nên không nắm được. Tình hình ra sao rồi?

Biết chiến trường đã khai hỏa, Tiết căng căng nét mặt, giọng đanh đá:

-Anh là “người trong cuộc” rất “sâu sát” với tôi mà không biết sao? Chúng ta gặp khó khăn, bị chiếm dụng vốn, đứt khoát sập tiệm. Phi vụ nào cũng thua lỗ, lấy khoản nào bù đắp cho được?

-Tổ hợp còn nợ chỗ Tấn bao nhiêu?

-Khoản trên trăm triệu gì đó. Ôi ! Hơi sức đâu mà lo. “Nợ mòn con lớn”, cả xã hội người ta ăn giựt kia việc gì mình phải đành hòang?

-Nói vậy coi sao được! Có nợ là phải trả.

-Anh ngon thì trả đi! Tổ hợp hiện giờ không còn gì để bán hết.

-Thế mấy kho cement nhà nước kê biên ra sao rồi?

À xì một tiếng như lớp ô tô bị thủng :

-Kê biên con khi mốc. Ban ngày chúng niêm phong, kê biên, ban đêm tôi cho cạy cửa sau bán hết rồi.

-Thế thì tiền ấy đâu?

-Trả nợ.

Phấn vẫn giữ giọng đều đều chất vấn:

-Thế sao không trả tiền nhà hơn một năm nay cho ông già?

Như một diễn viên kịch điều luyện, ả bỗng bù lu bù loa với đôi mắt ươn:

-Ôi trời ơi! Anh thật là tàn nhẫn. Nhân lúc suy sụp anh theo làm khó tôi. Sao “Những lúc ấy” anh không đòi tiền nhà? Thấy tôi giờ thân tàn ma dại nên anh trở mặt. Đàn ông các anh thật vô lương.

Phấn giận tím mặt nhưng cố không để lớn tiếng:

-Nhà này là của ông già. Khi mới mở, chúng ta đã thống nhất trả tiền thuê nhà cho ông, bây giờ làm thịnh sao được? Ông bảo không có tiền thì phải dọn đi.

Đang khóc, mặt ả bỗng ráo hẵn. Tiết cười gằn:

-Đuôi à? Đâu dễ thế! Bà sẽ không đi đâu hết. Muốn bà đi phải đưa đây mấy chục triệu để bù vào các khoản thua lỗ.

-Thật là vô sỉ! Cô dám ăn nói như vậy sao?

-Ừa! Nói như vậy đó. Có tức thì đi kiện.

Phấn ôm lấy ngực lão đảo. Một cơn đau bốc lên muốn cắt thân hình gầy gò của anh ta ra làm hai. Tiết đứng lên làm một động tác thô tục và bước đi.

Đúng như lời thách thức của Tiết, cha phần phải vát đơn hầu tòa năm lần bảy lượt mới lấy lại được nhà. là một con người quyền uy ngày nào, giờ phải đứng khẹp nép bầm tòa. Cảnh tượng đó như muối xát vào lòng Phần. Sự điêu ngoa trá trở của đời đến đây là tột đỉnh, không còn gì để nói.

Tối thứ bảy, hai cha con đang buồn bã ngồi xem truyền hình thì vô tình được nghe đài công bố danh sách các đơn vị và cá nhân có số nợ lớn. Khi xướng ngôn viên đọc đến tổ hợp Thần Phong kèm theo tên của Phần cả hai giật nảy người như bị ong đốt. Một trận đay nghiến nổ ra giữa hai cha con. Bà mẹ không tham dự, tuy là mẹ đàn bà lắm mồm, vì quá hồi hận và xấu hổ. Suốt đêm hôm đó, Phần nằm trăn trở nghiệm lại cuộc đời mình và nhận ra điều vô lý của sự tồn tại. Thượng đế tạo ra con người giữa một xã hội đầy bất trắc không phải chỉ với ý tốt là rèn luyện mà còn hàm chứa sự tiêu diệt. Nếu tác nhân bên ngoài như chiến tranh, thiên tai yếu đi, không đủ sức bẻ gãy sự sống thì bàn tay vô hình sẽ thôi thúc yếu tố nội tại. Sẽ không ai giải thích được tại sao thời bình con người lại tự tử nhiều hơn thời chiến. Thành phố,nơi có cuộc sống an toàn thì lại lắm kẻ đi tìm cái chết hơn vùng nông thôn.

Hành động của Phần một lần nữa khẳng định cái ác luôn chiếm ưu thế và những con người sống chân thật ít có điều kiện để tự vệ. Đọc một cuốn sách, xem một cuốn phim, ai cũng muốn thấy một kết quả có hậu, kẻ xấu bị tiêu diệt,người trung thực sau những mất mát và đau khổ,được tồn tại, đền bù. Tác giả nào nắm được yếu tố tâm lý đó thường được ngưỡng mộ. Thử đọc tác phẩm của các cây bút nổi tiếng một thời như Hugo, Dicken, Dumas, thậm chí cả Quỳnh Dao, Kim Dung, ta đều thấy sáng ngời chủ nghĩa nhân đạo đó. Thế nhưng trong cuộc sống thực, không phải bao giờ cũng giống như sách. Lắm kẻ bất lương hại người vẫn sống đến răng long đầu bạc. Tài sản vun quén được bằng những hành động phi nhân vẫn mỗi ngày một lớn thêm. Luật nhân quả đã có lỗ hổng.Kẻ ác đôi khi chế nhạo: Gieo nhưng không gặt hoặc gặt mà không gieo. Cái quả chúng đang hưởng không đem từ một cái nhân lương thiện, vậy thì cái ác chúng gieo, không lý do gì trở về nơi xuất phát.

Nếu bảo con người là một sinh vật thượng đẳng nhưng chứa đầy những phức tạp và mâu thuẫn, thì phải nữ, ngàn lần xứng đáng với nhận định này. Đạo gần đây, tâm hồn Thảo giống một la bàn bị nhiễm từ, thường xuyên

mất phương hướng. Nàng thường có những hành động mà người khác không thể nào hiểu nổi. Ngày ấy giận Tấn, Thảo đã dùng Tùng làm tấm bình phong dựng một vở kịch mà chủ đề tư tưởng chỉ có nàng được biết. Tùng đêm, Thảo đã phải cố nuốt lệ để đè nén sự thương nhớ và mong rằng, cuối cùng, Tấn cũng sẽ hiểu được nàng, hiểu được sự hy sinh lớn lao của một phụ nữ đang yêu thật lòng. Giận hờn theo thời gian rồi cũng tan đi. Cái còn đọng lại nơi Thảo là nỗi ray rứt về một hạnh phúc không đạt được, sẽ làm thất vọng cả hai người. Bản thân Tấn đang gánh trên vai những cay đắng của xã hội, liệu chàng có còn chịu đựng được khi cộng thêm sự tổn thương về mặt tinh thần?

Có một lúc, Thảo lầm tưởng là Tấn sẽ hạnh phúc với Huyền Trân, một người đàn bà trải đời, dịu dàng và có nhan sắc. Sự rút lui của nàng là yếu tố tháo gỡ những rối rắm của một mối tình tay ba và Tấn sẽ chấp nhận với sự biết ơn. Nàng tuyên bố nhận lời lấy Tùng không ngoài mục đích mạnh dạn cắt đứt mối quan hệ để Tấn khỏi băn khoăn ray rứt. Thế nhưng ai có ngờ đâu...

Hôm ở nhà Quỳnh về, Thảo trải qua một đêm không ngủ với đôi mắt nhoe nhè. Nàng không nghĩ là Tấn đau khổ nhiều như vậy. Thì ra mình đã đoán sai và anh ấy không có lấy một chút hạnh phúc. Ngày đám cưới của đứa em gái, chứng kiến hành động điên rồ của Tấn, Thảo thấy sự hy sinh của mình hoàn toàn vô nghĩa. Cả nhà đều lên án Tấn nhưng chỉ mình Thảo hiểu rõ động lực nào đã khiến chàng hành động như vậy. Khi vở kịch không được hoan nghênh, đạo diễn chỉ muốn kéo màn sớm. Thảo đang có tâm trạng như vậy. Nàng biết chắc, dù mình cam tâm làm vợ Tùng, Tấn cũng không thể nào quên. Ai biết những trận say như hôm nọ sẽ quật ngã chàng vào giờ phút nào? Trong tình cảm, đôi lúc cũng có thể áp dụng câu nói “Sai một ly, đi một dặm”. Thảo đã không lường hết những gì có thể xảy ra. Nàng cảm thấy quá mệt mỏi với những cố gắng của chính mình.

Một mùa mưa buồn thảm nhất đã đi qua đời Thảo. Tâm lý con người chi phối tất cả như Nguyễn Du từng viết “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ?”. Cũng cảnh mưa rơi, nhưng ngày mới quen nhau, âm thanh của nó tựa bản nhạc lòng êm ái. Trong vòng tay, tuy không nói nên lời, nhưng cả hai đều thầm mong trời mưa mãi để khỏi rời nhau. Có đêm ngẫu hứng, nàng và Tấn bắc ghế ngồi dưới gốc cây mạn thưởng thức cái thú chuyện trò dưới

mưa. Những giọt nước lạnh buốt từ tán lá rậm rạp rơi hù họa lên đôi tình nhân. Một trận gió đi qua, dầm quả mận chín rơi trên mái nhà. Đêm yên ắng và cô tịch. Họ sưởi ấm nhau bằng những nụ hôn. Mưa như chất xúc tác làm tăng nồng độ tình yêu. Trên đường về, người ướt sũng nước, Tấn vẫn luôn thấy lòng ấm áp.

Đêm nay, dù đã vùi người sâu trong chăn, Thảo vẫn không thể nào ngăn được sự giá lạnh. Cơn mưa dai dẳng từ ban chiều vẫn kiên trì đập liên hồi vào cánh cửa sổ nghe nhức nhối như thứ hình cụ tra tấn. Sự cô đơn trống trải của người đàn bà xuân sắc bao giờ cũng được nhân đôi. Trong giây phút, Thảo đắm chìm hoài nghi tất cả sự trung thực của mỹ từ hi sinh, sự chính xác của từ tình yêu. Phải chăng tất cả cũng được hư cấu như ngay chính cuộc sống con người. Biết bao kẻ không hề băn khoăn về tình yêu vẫn sống thật thanh thản, nếu không muốn nói là họ thêm cái may mắn không hề biết thế nào là đau khổ. Từ khi yêu anh, tôi đã không ngừng cô độc đi trong bão tố không người che chở. Nhiều khi ngẩn lên, tán cây tình yêu trên đầu sao quá mỏng manh?

Hôm qua, nàng và Tùng trải qua những giờ phút căng thẳng. Chuyện mới, chuyện cũ được hai người tập trung giải quyết cùng một lúc. Tùng đã từ chối quan điểm “chín bỏ làm mười”, Thảo thì thấy chả còn lý thú gì trong trò chơi đầy tính khiên cưỡng và không sòng phẳng này. Thấy Thảo đã trang điểm nhưng không chịu đi chơi với mình, Tùng cau có ra mặt:

-Hình như dạo này em chán anh lắm phải không?

-Chán đời thì đúng hơn. Thảo đáp cộc lốc.

-Chắc tại thấy người ta đau khổ chứ gì?

-Nếu em không làm thì anh rất hạnh phúc trước sự đau khổ đó?

Tùng cười khẩy. Nụ cười không biết vui hay giận:

-Hai người đàn ông cùng yêu một người đàn bà cũng giống như trẻ con chơi cầu thăng bằng. Nếu bên này chìm xuống thì bên kia phải vọt lên, có thể thôi!

-Anh ví von hay thật! Thế hiện nay anh đang chìm xuống hay vọt lên?

Nghĩ là Thảo hỏi xách mé mình, Tùng đổ quạu:

-Xuống hay lên cô đã biết rồi cần gì phải hỏi? Hôm đám cưới con Uýt, tôi vừa ăn bánh vẽ vừa chứng kiến cảnh tượng có lẽ không bao giờ quên được.

Trong quan hệ tình cảm, Thảo rất cảm kỵ tiếng “tôi”. Một khi người đàn ông xưng hô với đại từ đó, cũng có nghĩa là giữa hai người không còn

gì.

-Tại sao anh bảo là ăn bánh vẽ?

-Cô đã hứa là ngày hôm đó thông báo với mọi người về danh phận của chúng ta, đồng thời chính thức ấn định thời gian tổ chức sống chung. Thế mà vừa thấy hắn xuất hiện, cô đã cuống cuống lên như kẻ bị bắt mất hồn vía. Hắn đưa một con diêm đến để trêu tức cô, sỉ nhục mọi người, thế mà cô không có một phản ứng nào. Sự đau khổ của cô lúc đó nồng nặc mùi ghen tuông. Còn tôi, cô bỏ mặc cho người ta nhìn bằng cặp mắt thương hại. Lẽ ra tôi phải đủ can đảm phản ứng khi biết được việc cô quên hắn chỉ là giả vờ. Tôi chỉ là thằng khờ, một kẻ “ăn giỗ nhưng đi sau” không hơn không kém.

Thảo thấy mắt mình cay cay. Không phải vì những lời hằn học của Tùng mà là nàng xót xa cho bản thân mình. Chính nàng chứ không ai khác đã hạ thấp tình yêu, để cho người đàn ông đó đến quá gần. Qua lời cư xử, Thảo biết rằng Tùng si mê mình thật nhưng là thứ si mê đầy tính toán. Ngay trong những cử chỉ âu yếm hàng ngày, nàng vẫn nhận ra một khoảng trống, mà với tình yêu, nó không khác gì lỗ đen trên mặt trời. Chính nó đã làm thay đổi những cảnh quan của cuộc sống, xô đẩy con người trở lại với những quyết định mang tính cực đoan. Bằng trực giác của một phụ nữ, Thảo nhận ra sự cân bằng tâm lý của Tùng. Nếu ngày mai phải xa nàng, nhiều lắm anh chàng cũng chỉ buồn năm phút. Với những kẻ sống thiên về vật chất, tình yêu không phải là thứ quý giá có thể đem bắt cân với mạng sống hay sự tự do. Chính điều này làm Thảo hụt hẫng và đau khổ nhiều nhất. Nàng càng nản lòng hơn nữa khi đưa tay gỡ tờ lịch, phát hiện câu nói của Giago: “Những cô gái nghĩ rằng mình chinh phục được một trái tim, trong khi họ mới chỉ làm rò rỉ một xác thịt”. Thảo thấy sắc đẹp đã không giúp ích gì cho mình trong giờ phút này.

-Lẽ ra chúng ta nên có một cuộc chia tay êm ái, nhẹ nhàng hơn. Tôi nhận có nhiều cái anh nghĩ và nói đúng nhưng không phải tất cả. Việc nhận lời lấy anh là do tôi chủ động hoàn toàn. Tôi đã cố tình quên anh Tấn chứ không phải giả vờ. Tôi đã quá mệt mỏi với những trò chơi lắt léo của yêu đương. Tôi muốn tìm một sự yên tĩnh để làm vơi lòng mọi người. Tấn đau khổ là quyền của anh ấy, cho dù đó là sự thật hay giả vờ. Sở dĩ hôm ấy tôi thay đổi ý định vì thấy không cần thiết mấy. Trong tình yêu, nhất là thứ tình yêu dẫn đến hôn nhân, điều quan trọng số một là sự tin cậy lẫn nhau. Qua buổi nói chuyện hôm nay, tôi thấy chúng ta đã không có được cái đó, nhất là anh. Tôi không còn là một cô gái mới lớn để xem thủ tục cưới xin là đại diện duy nhất cho tình yêu. Tôi buồn không phải vì ghen, chỉ ân hận khi chứng kiến anh ấy vì tôi mà phải sa ngã một cách thảm hại. Thật chẳng hay ho gì khi

mình hạnh phúc trên sự đau khổ của người khác. Ngày hôm đó không phải người ta thương hại anh mà chính là thương hại tôi, thương hại Tấn, những con ruồi đang dấy dựa một cách tuyệt vọng trong lưới nhện tình yêu.

Thảo nói một hơi dài không nghỉ. Mặt nàng đỏ bừng. Đã đến lúc nàng thấy không cần phải quanh co với Tùng làm gì nữa. Sớm muộn gì rồi cũng dẫn đến một cuộc chia tay. Hai tính cách hoàn toàn dị biệt mong gì có một sự hòa hợp. R.Rousseau đã từng quả quyết “Nam giới hơn phụ nữ ở chỗ triết lý về trái tim. Còn phụ nữ hơn nam giới ở chỗ nhìn thấu được trái tim đó”. Tâm sự của Tùng không còn là điều bí mật đối với nàng. Vùng Thiên Đường, những hạt kim cương của Tấn, đã bị Tùng biến thành thứ hàng bán hạ giá trong các siêu thị ế ẩm.

-Tôi biết thế nào cũng có ngày hôm nay. Cô không quên được người ta. Cô muốn trở lại với hắn nên viện đến bao nhiêu là lý do. Cũng may là chúng ta dừng lại lúc chưa muộn lắm.

Thảo cười khê. Nụ cười không quyến rũ chinh phục như ngày nào mà hàm chứa xót xa.

-Nghe anh nói người ta dễ liên tưởng đến hình ảnh một người đi câu vui mừng khi thấy con cá bị sảy nhưng miếng mồi còn nguyên. Cái mà anh gọi “cũng may” chính là trong suốt quá trình quen nhau, tôi chưa làm điều gì tổn hại đối với anh, cả tinh thần lẫn vật chất. Đúng là tôi không quên được người ta. Những dấu ấn mà anh ấy để lại mãi mãi không có cách nào xóa được. Thế nhưng việc trở lại hay không là do anh chủ quan nhận định. Chưa chắc anh ấy chịu tha thứ cho sự thiếu trung thành của tôi, dù là việc bắt đắc dĩ. Làm gì anh Tấn không biết câu nói nổi tiếng “Phẩm chất cao quý nhất của người phụ nữ là sự chung thủy”. Đến với anh, tôi đã tự đánh mất điều đó. Anh ấy đau khổ không phải vì mất tôi mà chính vì đã đánh mất lòng tin...

-Thôi đủ rồi! Cô không cần phải ca ngợi người ta trước mặt tôi nữa. Cứ quay lại với hắn đi! Xem cô hạnh phúc được bao lâu.

Tùng giận dữ khởi động xe và vọt đi thật nhanh. Thảo mệt mỏi quay vào ngồi xuống trước bàn trang điểm. Nốt ruồi nhỏ u xú trên mi mắt phải vẫn đỏ ửng, không chịu xuống sắc. Theo Thảo, đó là điềm xấu vẫn còn đeo đẳng nàng. Năm ấy, nốt ruồi bỗng nhiên đỏ lên. Nàng nghĩ là sẽ gặp may. Không ngờ chồng nàng qua đời. Sau đó, mỗi lần gặp tai biến, nốt ruồi tai ác lại chuyển sang rực rỡ như giọt son.

Cửa phòng bật mở làm Thảo giật mình. Quỳnh lao vào như một con sóc kèm theo giọng nói líu lo tựa chim sơn ca:

-Ui chao! Sao ngồi buồn vậy? Lên phố ăn bún với ta đi!

Thảo cười gượng:

-Mới ba giờ hơn. Chị đói bụng rồi à?

-Lâu ngày không dạo phố, ăn là phụ, cái chính là đi chơi.

Trong lúc Thảo chải lại tóc, Quỳnh hỏi:

-Chuyện chồng con sao rồi?

-Có gì đâu mà sao với trắng!

-Con nhỏ này nói chi lạ thế? Thiên hạ đồn ầm mi với Tùng sắp lấy nhau rồi mà?

-Đó chỉ là dư luận chứ có phải em nói ra đâu! Sẽ không bao giờ có đám cưới ấy.

-Mô phật! Thế thì anh Tấn vui hỉ?

Thảo bật cười trước giọng nói miệt ngoài của Quỳnh.

-Đã lâu anh Tấn không gặp em. Việc em có chồng hay không ảnh chẳng quan tâm đâu.-Ta không tin là anh Tấn lại quên mi dễ dàng. Sở dĩ anh ấy không xuống là vì thấy mi hát điệu xàng xê với anh chàng Tùng đấy.

Quỳnh đến gần Thảo, mân mê mái tóc, suýt soa:

-Mi có mái tóc đẹp chi lạ! Lắm chàng chết là phải.

-Thôi đi! Em đang chán đời thấy mờ đây. Hôm nào chị thấy em cắt ngắn mái tóc thì biết là em có chồng rồi đó.

Quỳnh kêu lên:

-Đừng! Đừng! Uống lắm! Đâu phải ai cũng được trời cho mái tóc đẹp như vậy.

Thấy xoay quanh mái tóc mãi, Thảo chuyển đề tài:

-Hình như chị mến anh Tấn lắm thì phải?

-Ta thấy trong số đàn ông vây quanh mi, anh ấy là người dễ thương nhất. Khi yêu một con người nào đó, trước hết phải biết mình yêu cái gì. Anh Tấn tính tình cởi mở, rất tế nhị trong giao tiếp. Nếu mi lấy anh ấy làm chồng, ta hoan hô hai tay.

Lâu rồi mới có dịp đề cập đến “con người ấy”, Thảo bị cuốn hút vào câu chuyện:

-Chị mới chỉ biết bề ngoài. Nếu hiểu cuộc sống nội tâm, chắc chị sẽ mến anh nhiều hơn. Với em, anh ấy viết nhiều hơn nói. Mỗi lần có chuyện buồn, anh lại làm thơ và viết. Từ ngày quen nhau, thơ anh ấy tặng em đủ để đóng thành một tập.

-Thế mi còn bày chi chuyện lấy chồng đũa cả hai cùng buồn khổ?

Thảo kể lại câu chuyện ngày nào ở Saigon cho Quỳnh nghe và bảo:

-Ban đầu là tại anh ấy. Em nghĩ mình chỉ giận lấy một thời gian rồi thôi. Có ngờ đâu chuyện cơ quan đè gánh nặng lên anh để rồi sự vắng mặt một thời gian khiến em hiểu lầm là Tấn đã bằng lòng với hạnh phúc đang có và chấp nhận xa em. Chị có biết là ý nghĩ này dày vò em như thế nào không? Mặt khác, như chị đã thấy, mẹ em rất kết Tùng. Những góp ý của mẹ đều mang tính ra lệnh. May là hôm nay anh ta đã cho em thấy con người thực của mình. Đi thêm một đoạn nữa, không biết em còn can đảm trở ra hay

không?

-Nói vậy là mi đã dứt khoát tư tưởng rồi phải hôn?

-Thời gian sẽ chứng minh với chị!

Một lần nữa Quỳnh thể hiện sự chân thành của người bạn tốt bụng:

-Theo ta, mi nên gặp anh Tấn nói hết những gì trước giờ chưa kịp nói.

Ta thích xem cảnh gương vỡ lại lành, châu về Hợp Phố. Trong tiểu thuyết, người ta gọi cái đó là kết cục có hậu đấy!

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 14

BẢO TAN

Chiếc máy bay hai động cơ hiện ra ở phía chân trời và rõ dần trong tầm mắt Tấn. Hôm qua, nhận được điện của Tuyết Phương báo cho biết nàng sẽ đến trong sáng nay nên chàng đi đón sớm. Sự xuất hiện bất ngờ của cô bé vào những ngày này làm Tấn lúng túng. Không biết việc gì sẽ xảy ra nữa đây? Tấn tự hỏi. Hay vẫn bản tính cố chấp như ngày nào? Chàng nghĩ, nếu Tuyết Phương không thay đổi, chắc mình sẽ không còn đủ sức để thuyết phục và dỗ dành, nhất là trong hoàn cảnh cô đơn, trống trải này.

Trong chiếc áo màu hoàng yến, Tuyết Phương trông tươi trẻ và nhí nhảnh. Nàng nhoen miệng cười khi trông thấy Tấn từ phòng đợi vẫy tay gọi chào. Chưa kịp đến gần, Tuyết Phương đã kêu lớn:

-Anh Tấn!

-Chào em! Sao bỗng dưng đi chơi đột ngột vậy?

Vừa hỏi, Tấn vừa đưa tay xách hộ hành lý cho nàng.

-Tính em vẫn thích những cái bất ngờ, anh quên rồi sao? Anh khỏe chứ?

-Cám ơn em!

-Công ciệc của anh ra sao rồi?

-Đã nhẹ đi nhiều nhưng còn chán lắm!

Sắp lên xe, Tuyết Phương suýt soa:

-Khí hậu ở đây dễ chịu quá! Em thấy người khỏe hẳn khi ra khỏi máy bay.

-Mùa này thì mát. Nhưng nếu em đến vào dịp Noel lạnh khiếp lắm, chẳng kém gì Đà Lạt. Em lên đây lần nào chưa?

-Đây là lần đầu tiên.

Tấn bắn khoăn toan hỏi về nơi trọ của nàng vì thấy cả khách sạn lẫn nhà mình đều không tiện, Tuyết Phương đã lên tiếng như đoán được ý nghĩ đó.

-Em có bà cô ở đường... số nhà... Anh chở giúp em đến đấy.

Trên đường đi, Tấn hỏi:

-Em học xong chưa?

-Anh vẫn như ngày nào, không có gì thay đổi, cứ gặp em là hỏi việc học. Thưa anh! Em gái anh đã tốt nghiệp rồi. Tuyết Phương giả giọng Tú Trinh trong kịch nói. Đáng lẽ em xin về miền Trung để anh em gần nhau cho vui nhưng có vấn đề nên còn chờ ý kiến anh.

Tấn hỏi hốp hỏi gặt:

-Vấn đề gì vậy?

-Chưa nói bây giờ được!

-Em nói chuyện cứ úp mở như phim kinh dị của Hitkoc làm anh đau tim quá!

-Theo phép lịch sự bên Tây, mới gặp nhau chỉ nên hỏi thăm sức khỏe. Còn chuyện hệ trọng cần phải có thời gian. Theo dự kiến, em chỉ ở chơi được có ba hôm. Thứ sáu có chuyến bay, em phải về lại Saigon. Hôm nay không tính, vì em phải đi chơi với bà cô. Còn lại ngày mai và một, tức thứ tư và thứ năm, anh có nhiệm vụ giới thiệu các danh thắng ở đây với em. Trong hai ngày đó, chúng ta tha hồ nói chuyện.

Tấn gần như muốn giơ tay kêu trời với cô bé.

-Anh đầu hàng rồi đấy! Tuy thế có điều đáng mừng là em gái anh đã trở nên chững chạc hơn nhiều. Hình như trường đời đào tạo nhanh hơn trường học thì phải!

-Sống và quen anh, không già đi cũng uống. Nói đùa cho vui chứ thời gian qua, em cảm thấy mình trưởng thành rất nhiều.

-Thế thì hay quá! Xin chúc mừng em.

Tuyết Phương mở ví lấy một hốp nhỏ trao cho Tấn.

-Quà của anh đây!

-Sao em bày vẽ vậy? Cái gì trong đó?

-Đồ anh?

-Nhìn hình dáng, anh đoán là một cây bút.

Tuyết Phương cười dòn:

-Anh hay thật! Đúng là cây bút. Thấy anh thích viết nên em tặng món quà này. Mong càng ngày anh càng viết hay hơn.

-Cám ơn em!

-Đây là loại bút mới do nước ngoài tiếp thị. em nghĩ là anh sẽ thích nó.

Tấn nói đùa:

-Quà tặng là dĩ nhiên phải thích rồi.Hơn nữa do chính tay em gái chọn thì càng tuyệt.

...Hôm sau y hẹn, Tấn làm nhiệm vụ hướng đạo, giới thiệu quê hương của mình với Tuyết Phương. Suy đi tính lại, thấy chả có nơi nào gọi là thắng cảnh cả, chàng bảo:

-Ở đây không giống Vũng Tàu hay Đà Lạt, chẳng biết nên đưa em đi chơi chỗ nào đây?

-Qua sách vở, em biết ở đây có cái thác rất đẹp - Tuyết Phương gợi ý - hình như người ta sắp xây công trình thủy điện lớn ở đó?

Tấn ra vẻ thành thạo:

-Họ thi công cả năm rồi chứ hình như gì nữa.Nhưng mùa này đến đó có vẻ không ổn.

-Sao vậy anh ?

-Đường rất khó đi. Không biết khi nay họ đã làm xong chưa. Hơn nữa sợ mắc mưa dọc đường.

-Ướt thì mát chứ có sao. Chúng mình đến đó đi!

Rất may, suốt buổi sáng trời tạnh. Những đám mây trắng sà xuống đỉnh núi hợp với những cụm sương mù làm cảnh vật nhuốm vẻ mờ ảo. Khi hai người ngồi trên một tảng đá lớn nhìn dòng thác hung dữ sủi bọt dưới chân, Tấn bảo:

-Giờ thì em có thể “bật mí” về lý do thật của chuyến đi với anh rồi đó.

Đưa khăn tay chấm mấy giọt mồ hôi trên trán, Tuyết Phương tháo đôi giày bis và co giãn hai bàn chân, cốt bắt Tấn chờ đợi câu trả lời.

-Có gì đâu mà bí mật. Em sẽ nói lý do nhưng anh phải cho em biết quan hệ của anh và chị Thảo bây giờ ra sao?

Tấn khẽ cau mày. Chàng nhặt một hòn sỏi ném xuống nước.

-Vì lâu rồi không gặp nên chắc em không hay biết những gì đã xảy ra với anh?

-Em viết biết bao nhiêu thư sao anh không hồi âm?

-Anh bị tước mất tự do làm sao trả lời em được!

Tấn kể hết những gì xảy ra với mình. Tuyết Phương tròn xoe mắt:

-Thật sao anh?

Và nỗi buồn như đám mây bay qua làm khuôn mặt trẻ con của nàng đang vui chợt rũ xuống. Tuyết Phương nắm tay Tấn hồn nhiên như nắm tay một người anh.

-Vậy mà em có biết điều gì đâu? Tội nghiệp anh! Thế còn chị Thảo?

Trước mặt tuyết Phương, Tấn không muốn nói nhiều về Thảo nên vẫn tắt:

-Thảo sắp lập gia đình. Cô ấy xa anh rồi.

-Trời đất! Thật là họa vô đơn chí. Vì sao lại xảy ra chuyện đó? Em không tin!

Tấn cười buồn:

-Em có tin hay không, nó vẫn là sự thật. Lý do thì có nhiều nhưng chắc lỗi tại anh.

-Em cứ ngỡ mình lên đây đã mang cho anh nhiều tin buồn rồi, không ngờ lại gặp cảnh này. Liệu anh có chịu đựng được không?

Tấn chỉ giơng thác:

-Mùa khô lưu lượng nước ít, những tảng đá đứng đó. Mùa lũ, lượng nước tăng gấp mười chúng vẫn không hề thay đổi vị trí. Anh hiện cũng giống như lòng thác, có thêm bao nhiêu cũng thế thôi.

-Anh còn nhớ chị Huyền Trân chứ?

Một linh cảm không hay vụt qua đầu, Tấn hỏi:

-Chuyện gì vậy? Anh vừa nhận thư cô ấy tháng trước.

-Chị ấy chết rồi!

Tấn giật nảy người như ngồi phải đinh nhọn:

-Ồi trời! Làm sao em biết?

-Đã nói anh không chịu đựng được mà! Phải thật bình tĩnh nghe em kể. Em chỉ gặp chị ấy có một lần hôm đi với anh nên không biết gì nhiều.

Nhưng cách đây mấy hôm, nhỏ Lượng, bạn em, từ Mỹ về cùng với ba nó. Bên đó Lượng biết rất nhiều về chị Trân. Em còn giữ tấm hình hai người chụp chung. Ba của Lượng hình như có bà con với anh Thành chồng chị Trân. Chị ấy có thai nhưng gia đình không hạnh phúc nên xin đi làm trong khu Little Sài Gòn. Một đêm đi làm về chị Trân bị xảy chân ngã từ cầu thang xuống nên bị trụ thai và chấn thương thùy chẩm. Xã hội Mỹ tuy văn minh nhưng không trị được chứng băng huyết dẫn đến nhiễm trùng máu nên chị ấy qua đời. Em biết anh không yêu chị Huyền Trân nhưng hay tin này thế nào anh cũng buồn.

Tấn đưa hai tay ôm đầu, động tác chàng thường làm mỗi khi gặp chuyện bức xúc. Trong làn nước trắng của dòng thác, Tấn có cảm giác nổi lên bóng dáng Huyền Trân mảnh mai, tha thướt trong tà áo dài màu tím Huế. Cô gái trường Gia Long hay đưa tay vịn đuôi mái tóc buông xuôi trước ngực mỗi khi bơi lội. Ôi! Còn đâu cô em gái hiền lành nhưng ngây thơ trong tình yêu, đại khờ trong quan niệm chung thủy. Quy luật đào thải đã tàn nhẫn với một kẻ lẽ ra đáng được sống hơn bao nhiêu người khác. Đáng toàn năng không

thử thách lại đi bẻ gãy một tâm hồn trong sáng, một phụ nữ đầy tự trọng. Thì ra, không phải ai cũng có thể thu xếp được cuộc đời mình nếu Thượng Đế đã không muốn. Tội nghiệp em tôi!

Khi khai chai rượu thứ ba do Huyền Trân gửi tặng, Tấn nghe người muốn nổi gai khi nếm ly đầu tiên có màu đỏ bầm như máu. Nếu so về mặt thời gian, chàng thấy hai sự việc hoàn toàn trùng khớp. Thế là em đã ra đi, bỏ lại bao nhiêu phiền muộn và bất như ý của cuộc đời, bỏ lại mối tình đơn phương mười năm và buổi tiệc sinh nhật không biết xếp vào diện công hay tội. Cách nửa vòng trái đất, em chưa một lần thực hiện ước muốn về thăm lại quê hương. Em ra đi mang theo một mầm sống, một nửa tình yêu trắc trở, muộn màng.

Sự im lặng và buồn bã của Tấn làm Tuyết Phương thấy khó thở. Nàng khuyên nhủ:

-Anh không nên buồn nhiều nữa! Dù sao chị ấy cũng đã mất rồi. Tốt nhất, anh nên lo giải quyết chuyện trước mắt.

-Chuyện gì vậy?

-Chuyện của anh và chị Thảo ấy!

Tấn ném một hòn đá khác xuống nước. Trong vạc rừng cạnh thác, tiếng con chim “Bắt cô trời cột” đột nhiên vang lên nghe thật lạ. Có lẽ đây là loài chim có cuộc sống cô đơn, tuyệt vọng nên luôn kêu với âm thanh chói tai, buồn thảm.

-Giữa anh và Thảo có gì để mà giải quyết? Người ta đến rồi đi cũng như ngày và đêm, thế thôi!

-Nhưng anh có dứt khoát quên được chị ấy không?

-Em hỏi để làm gì vậy?

-Để biết rằng nếu quên được chị ấy, anh mới có thể yêu một phụ nữ khác được.

-Sẽ không bao giờ có chuyện đó! Thảo có thể đi lấy chồng nhưng tình yêu của nàng như vết chàm xâm lên thân thể anh. Muốn xóa, phải cắt bỏ hết phần da thịt đó.

Tuyết Phương cười buồn:

-Nếu vết chàm ăn quá sâu, không cắt bỏ được thì sao?

-Thì chỉ còn có cách cắt bỏ trái tim!

-Em biết, vết chàm đó chị Thảo không xâm lên da thịt mà xâm vào tâm

hồn anh. Thế nên trên đời này sẽ không ai có thể làm lay chuyển. Anh biết việc thứ hai em muốn nói với anh là gì không?

-Anh đâu phải “Quý tộc Tiên sinh” mà biết cả ý nghĩ của em!

-Hôm tốt nghiệp, Phương quen với một sinh viên Đại học Hàng hải, quê ở Bạc Liêu, tên là Trung. Anh ấy sắp thực tập trên tàu viễn dương nên tìm hiểu bằng tốc độ của máy bay phản lực. Trung năn nỉ em xin về Bạc Liêu nhưng em chưa chấp thuận vì còn chờ ý kiến của anh. Tấn cười một cách nghiêm túc:

-Xin chúc mừng em! Cuộc đời sớm muộn rồi cũng phải đến lúc thăng hoa. Em nên xin về đó để sau này khỏi rắc rối vì việc chuyển công tác. Ngày đám cưới em, anh sẽ cố gắng thu xếp để đến chia vui. Hẳn là Trung rất yêu em?

Tuyết Phương cười bẽn lẽn:

-Anh ấy được cái lành tính. Nhưng làm cái nghề viễn dương nay đây mai đó, rồi ai biết sẽ ra sao? Em đồng ý là anh ấy tổ chức đám cưới ngay. Em chỉ ái ngại cho anh hiện phải vất vả vì công việc lại rất cô đơn.

-Cảm ơn sự quan tâm của em! Một người nào đó đã nói “Tình yêu như cái răng. Lúc mọc nó làm ta đau. Khi gòn giữ cũng đau. Lúc rụng nó càng làm ta đau hơn. Thế nhưng trên đời, không ai không muốn có răng”. Anh chỉ buồn nhưng không cô đơn. Một con người đáng thương hại khi trong lòng quá yên ổn vì không yêu ai hoặc ai yêu. Người không biết đau khổ là kẻ đáng cho ta thương hại nhất. Phần anh thì như em thấy, chưa đến nỗi để em phải động lòng trắc ẩn, em gái ạ!

Cuộc sống cứ lăn tròn như bánh xe hay như chu kỳ tuần hoàn của Thái Dương hệ. Trên bánh xe, điểm này chịu lực thì điểm khác nghỉ ngơi. Với Thái Dương hệ, các hành tinh lần lượt đón nhận ánh sáng và bóng tối, hai mặt đối lập của cuộc đời. Trong vật lý, các định luật và hiện tượng ít biến thiên như trong tình cảm. Thế nên người ta dễ dàng tính được ngày giờ của nhật và nguyệt thực. Nhưng vĩnh viễn, không một ai có thể khẳng định là ngày hôm sau, một người đàn bà đẹp sẽ nghĩ và hành động như thế nào, cho dù họ đang yêu. Con người, một chủ thể đầy quyền uy nhưng rắc rối.

Bị áp lực từ nhiều phía, Hoàng Tiến phải rời ghế chủ tịch để đi vào làng quên như bao nhiêu người khác. Qui luật không chừa một ai, cho dù là kẻ lắm mưu nhiều kế. Ánh hào quang của danh vọng và quyền lực đã từng mê hoặc và làm khổ biết bao người. Nó tựa như cái thành bị vây. Kẻ ở ngoài lắm le muốn vào, người ở trong nhón nhác muốn ra, nhưng không phải dễ.

Tranh cướp đã khó, mà từ bỏ càng khó hơn. Lắm kẻ đã khóc vì phải xa rời quyền lực. Nỗi đau khổ của họ cũng chân thành như khi phải lìa bỏ tình nhân.

Nguyễn Hộ cũng không hơn gì. Khi thấy rằng cái ô che chắn trên đầu có nguy cơ bị thủng, lão già sáu mươi hai tuổi đã khôn khéo chia tay với ngai vàng của mình để chuyển sang công tác ở một thị xã vừa tách tỉnh. Bao nhiêu sai lầm cả vô tình lẫn cố ý đều được lão phủi sạch. Người ta chỉ cần gạch ngang trong tập hồ sơ bàn giao kèm theo ngày tháng, thế là xong. Chuyển công tác là hình thức hay nhất để khỏi phải biến kẻ có công trước đây thành có tội trong hiện tại. Với những con người có quyết tâm cống hiến cao như vậy, thật khó mà từ chối. Có điều đáng nói là khi ra đi, Nguyễn Hộ đã quên hẳn Tấn như quên những nợ nần linh kinh của cơ quan. Trong tầm mắt ông ta, Tấn không còn liên quan gì nữa. Khi người không đụng đến quyền lợi của ta, dứt khoát người không phải là kẻ thù. Phương châm sống của một số người đương đại là thế.

Hồ Đính mất uy vì tác phong sống và sự bạo tay chi tiền nhà nước của mình nên cũng xin chuyển nhân dịp tách tỉnh. Hồ sơ tố cáo dày hơn hai mươi trang của một nhóm cán bộ hưu trí lão thành biến thành tập tài liệu dùng để tham khảo. Khi cái dù che chắn bị cắt đi, tổ hợp Thần Phong xâu xé nhau tức khắc, mặc dù việc xử lý nợ không còn được ai quan tâm. Với những kẻ tiêu cực và những lạm, thuyết tương đối của Einstein là tuyệt vời nhất. Cái gì cũng tương đối. Giải quyết công việc, bị xử lý nợ, trả nợ, tất cả đều chỉ nên tương đối.

Thảo đánh xe đi lên đi xuống dọc phố, ngang qua cơ quan Tấn hai ba lần nhưng không thấy chàng. Sự sốt ruột càng tăng khi tờ giấy báo nhận tiền của Vina USA quá hạn đã lâu. Lẽ ra nàng đi Nha Trang từ tuần trước, nhưng theo lời khuyên của Quỳnh, Thảo muồn gặp mặt Tấn một lần để nói hết những suy nghĩ từ bấy lâu nay. Với Tấn, Thảo thấy mình phần nào có lỗi khi để cho sự hiểu lầm phát triển đến độ nguy hiểm. Đến giờ, nàng thấy rõ trên đời, Tấn chỉ yêu có mình. Ngược lại, Thảo cũng thế.

Mãi suy nghĩ nàng bỗng giật mình khi một chiếc xe phân khối lớn nhán

còi qua mặt. Lòng rộn niềm vui khi Thảo thấy Tấn gật đầu chào:

-Em đi đâu vậy?

-Đi tìm anh!

-Thật hôn?

Thảo chỉ gật đầu không đáp nhưng người đàn ông có cảm giác mặt đất nở đầy hoa. Tấn lại hỏi:

-Có việc gì không Thảo?

-Nhiều lắm! Mình tìm chỗ nào uống nước đi!

Tấn đưa Thảo đến một quán café có khuôn viên rộng, yên tĩnh. Mỗi bàn được xếp sau một khóm hoa hay lùm cây và chỉ có một ghế xích đu duy nhất dành cho hai người. Đây là quán café kiểu mới chuyên phục vụ cho những cặp tình nhân. Ban ngày, quán vắng khách. Nhạc thật hay. Chàng hỏi:

-Ngồi chung có sao không?

Thảo ngược nhìn Tấn. Vẫn đôi mắt đẹp ngày nào long lanh màu sương khói. Nàng mặc áo màu xanh hờ hỏ. Miệng không cười nhưng giống như cười.

-Em nhớ ngày xưa anh đâu giữ gìn như vậy?

-Ngày xưa khác, bây giờ khác!

-Em thấy không có gì khác cả. Đó chẳng qua chỉ tại lòng anh.

Cô bé phục vụ mang lên hai ly cacao lạnh.

Bài hát “Lá đổ muôn chiều” của Đoàn Chuẩn - Từ Linh vang lên da diết.

“Thu đi... cho lá vàng bay. Lá rơi cho đám cưới về. Ngày mai người em nhỏ bé ngồi trên thuyền hoa, tình yêu đành dứt...”. Tấn đặt bàn tay lên tay Thảo:

-Đã lâu rồi mình không gặp. Bài hát này hình như người ta dành cho em đó!

Mắt Thảo lúng liếng:

-Dành cho hai người thì đúng hơn!

Tấn ngạc nhiên:

-Em nói gì lạ vậy?

Thảo nhìn thẳng vào mắt chàng.

-Anh đừng tự dối mình. Tận đáy lòng anh đã biết rằng không bao giờ em sống với một người đàn ông nào khác, ngoài anh. Chúng ta đau khổ bao nhiêu đó hơi nhiều rồi đấy!

-Thật tình anh chưa hiểu em muốn nói gì?

Thảo vuốt ve bàn tay Tấn, bàn tay giống hệt của người anh trai nhiều kham khổ và tháo vác.-Những việc xảy ra trong thời gian vừa qua không phải chỉ làm mình anh đau khổ mà nó hành hạ em cũng không kém gì. Anh đừng buồn vì chuyện Tùng nữa! Cách đây mấy hôm, em đã dứt khoát với anh

ấy rồi. Giờ thì em thấy rõ hơn ai hết tình cảm không thể nào gượng gượng, dù là cố chịu đựng hay cố quên. Em cũng như anh, chúng ta không thể nào quên nhau được. Sự chia ly không phải chỉ quá tải đối với một mình anh. Em nghĩ là anh sẵn sàng tha thứ cho những lỗi lầm vụng dại của em. Đáng lý em đi Nha Trang lâu rồi nhưng không đành lòng. Em có nhiều điều muốn nói với anh.

Như một tội nhân được ân xá, Tấn ghì chặt Thảo hôn say đắm.

-Hai ngày nay anh bỗng nhớ em da diết. Có lẽ đây là một phần của thân giao cách cảm. Tha thứ cho nhau là điều cao hơn mong đợi của anh. Em không có gì đáng trách cả. Nói em đừng cười, ngày nào anh cũng đảo tới đảo lui ngang qua nhà em nhưng không dám vào. Em định khi nào đi Nha Trang?

-Gặp anh rồi em rất yên lòng. Đi lúc nào mà chả được.

-Anh có nhiều điều muốn nói hơn em. Cho anh cùng đi với nhé! Chúng ta sẽ có nhiều thì giờ để tâm sự hơn.

-Làm thế có ảnh hưởng gì đến công việc của anh không?

-Để có em, dù trời sập anh cũng không màng. Em đã quên câu anh hằng nói “mất em là mất tất cả” hay sao?

Dừng Đánh Mất Thiên Đường

Chương 15

MỘT THOÁNG BÌNH YÊN

Chiếc xe chở khách loại mười hai chỗ ngồi rời bến khá trưa. Tấn đã phải điều đình để tài xế không xếp thêm người, biến hành khách thành cá đóng hộp. Đã lâu không đi xe khách, Tấn thấy vui vui, nhất là bên cạnh có Thảo, người tình yêu dấu ngày nào đang tựa đầu vào vai chàng ngái ngủ. Tấn nhìn kỹ khuôn mặt nàng, cố tìm một nét xa lạ, một chút lừa dối nhưng lại chỉ thấy nổi thân thương, sự tin cậy. Có chăng, nơi khoé mắt, một chút mệt mỏi xuất hiện. Mà không mệt mỏi làm sao được, khi không đầy một năm, nàng đã trải qua những cơn sóng gió chết người.

Xe đời mới, tài xế trẻ đang hăng nên chạy với tốc độ cao. Cảnh vật cứ loang loáng vút qua mắt Tấn. Rừng cao su sáu năm tuổi đang thời kỳ giao tán phủ một màu xanh mát mắt lên các sườn đồi, trước đây khô hồng hốc không có lấy một bóng mát. Con người đã làm thay đổi cảnh quan thiên

nhiên và ngay cả chính mình. Vài năm nữa, sự trù phú sẽ có mặt ở nơi đây. Những mẫu cây cao su như một lời xin lỗi khiêm tốn của con người đối với tội ác phá rừng của mình. Tuy mới chỉ là muôn một, nhưng với tấm lòng bao la, Tấn đã nhìn thấy sự tha thứ của thiên nhiên. Không ai nổi giận lâu sự đại khờ, cũng như chàng và Thảo.

Nhớ lại quá trình quen và yêu nhau Tấn bật cười làm Thảo thức giấc. Nàng hỏi:

-Anh cười gì vậy?

-Sao em không ngủ tiếp? Anh cười vì chợt nghĩ đến mối tình của chúng ta.

-Giải thích lý do với em đi!

Tấn vòng tay nâng lấy cằm Thảo để buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình và bảo:

-Này nhé! Ngày ta quen nhau trên một chuyến đi, hờn giận xa nhau cũng thế, và rồi hôm nay tái hợp cũng trên xe. Em thấy có giống mối tình di động không?

-Cuộc đời là cả một sự di động không ngừng. Nhất là đối với xã hội hôm nay. Bất kể cái gì cũng có tốc độ.

-Ngay cả sự tha thứ? Tấn hỏi.

-Đúng rồi! Tha thứ càng nhanh, người ta càng dễ dàng tìm thấy cái mình trót đánh mất. Các nhà hiền triết đã không lầm khi bảo “Chân lý chỉ lấp lánh vào phút chót”. Thật ra em không nghĩ chúng mình lại còn có ngày được hạnh phúc bên nhau.

-Trên chuyến tàu suốt của cuộc đời, dừng chân ở ga nào là do chúng ta định đoạt. Điểm đến có thể là rừng hoa hồng ngát hương nhưng cũng có thể là vực thẳm chết người. Anh hỏi, em trả lời cho thật nhé! Vì sao em có thể quen và xa Tùng một cách dễ dàng như vậy?

Thảo cài thêm một chiếc nút áo khoát để chống lại cơn gió thốc vào từ cửa sổ xe. Nàng cắn môi giây lát và đáp:

-Giờ thì em không còn gì để giấu anh hết. Việc quen Tùng như anh đã biết, có sự tác động từ nhiều phía. Trong đó, động cơ mạnh nhất là nỗi tuyệt vọng phải xa anh. Còn vì sao em có thể chia tay dễ dàng với Tùng em cũng không cần nói khác đi làm gì. Dưới mắt anh ấy, em chỉ là một phụ nữ thậm chí hơi đẹp một chút, ngoài ra không còn là gì cả. Anh ấy chỉ thích nói đến vật chất suốt quá trình quen nhau, chưa một lần nào cùng em tranh luận một vấn đề gì mang tính chiều sâu. Một mối quan hệ tẻ nhạt và đơn điệu. Nhiều lúc, em

có cảm giác mình chỉ là một thứ trang sức không hơn không kém. Tệ hại hơn, đó lại là đồ trang sức giả. Cái mà người này dùng tiền để mua thì người khác cũng có thể mua lại được. Nhưng cái mà người ta dùng tình để chinh phục, kẻ khác muốn vươn đến, phải có trái tim lớn hơn, khối tình vĩ đại hơn.

-Thế hiện giờ có trái tim nào lớn hơn trái tim anh không? Tấn hỏi đùa.

Thảo bèn lên nép đầu vào ngực chàng.

-Không có! Trái tim anh thuộc loại đặc biệt, phát triển theo kiểu dị dạng vì bị nhiễm phóng xạ. Nói ra có vẻ mâu thuẫn, thực tình sự đau khổ của anh, lại làm em hạnh phúc vô biên. Nó giống tín hiệu có nước ở vùng sa mạc. Nó tựa như từ trường của địa cực mà em là một thanh sắt bé nhỏ trót rơi vào không gian bị hút trở lại.

-Đề rồi có khi nào bị rơi trở ra không gian một lần nữa hay không?

Giọng Thảo đầy tin tưởng:

-Chẳng bao giờ. Em đã quá mệt mỏi với những xáo trộn và thê với lòng là sẽ chẳng bao giờ tự gài bẫy mình một lần nữa. Em đã biết thế nào là sự thống khổ của tình yêu. Ai đã lỡ ném một lần chớ dại làm thêm lần nữa. Giờ thì đến phiên em hỏi thật nhé! Những mối quan hệ của anh hiện ra sao rồi?

-Ý em muốn nhắc đến Huyền Trân?

Đôi mắt Thảo lúng liếng như cười:

-Và còn thêm bao nhiêu người khác nữa?

Giọng Tấn chùn xuống trong âm điệu man mác buồn:

-Tuyết Phương, cô bé hay nhõng nhẽo và thân thiết với anh vừa đính hôn.

Huyền Trân, người mà em từng hiểu lầm giờ không còn nữa!

-Ừ! Sao vậy anh? Giọng Thảo nhuốm đầy ngạc nhiên.

Tấn kể lại sự không may và kết thúc bi thảm của Huyền Trân. Với bản chất đa cảm dễ xúc động, Thảo ngậm ngùi thương tiếc cho người phụ nữ ít ra có cái nhìn không khác gì nàng. Cuộc đời là thế đấy. Sẽ không bao giờ ta vươn tới đỉnh cao của sự hoài vọng. Đề rồi khi nằm xuống, tất cả biến thành nỗi tiếc nuối được phủ kín dưới lớp băng giá thời gian.

Mặt trời vừa khuất chân núi, toàn khu Câu lạc bộ Thủy thủ của thành phố Nha Trang đã chìm trong bóng tối. Những cây dừa đong đưa cành lá đón gió biển hợp với đám thông và dương liễu được cắt tia công phu tạo cho nơi đây một cảnh quan cô tịch và thơ mộng. Câu lạc bộ vắng người. Tấn thấy hết sức thoải mái khi được ngồi với Thảo mà không sợ ai quấy rầy. Gần hai năm trời, chàng mới tìm lại được những giây phút thông thả nhẹ nhàng. Mọi phiền toái, âu lo dường như đã trôi dạt phương trời nào thật xa. Nơi đây, vùng Thiên Đường kỳ ảo, chỉ còn có hai người.

Nàng ly chúc sức khoẻ Thảo, Tấn thấy hình ảnh nàng lại sóng sánh trong làn nước nhưng là thứ hình ảnh thật có thể nắm bắt được. Nàng ngồi đó, đôi mắt đen hoà trong bóng tối nhưng vẫn lấp lánh cái nhìn triu mến. Nhớ lại ngày nào trong phiên họp, cũng với cái nhìn chứa chan tình ý đó, đã khiến cho hai con người gắn bó số phận với nhau, tặng cho nhau biết bao điều hạnh phúc lẫn đau khổ. Với Thảo, Tấn đã tự mình mở rộng cánh cửa của phân nửa tâm hồn còn lại. Nửa mà các nhà hiền triết cho là đẹp nhất. Nàng đã làm cho Tấn cảm nhận một điều là trước đây chàng chưa biết yêu một người đàn bà nào. Tất cả chỉ là cảm giác, không hơn không kém. Chính vì quá hạnh phúc khi có nàng nên lúc Thảo ra đi, Tấn thấy sự sụp đổ choáng ngợp tất cả. J. Keats đã hết sức có lý khi bảo: “Người ta chỉ hiểu hết giá trị của hạnh phúc lúc đã đánh mất nó”. Ai đó cho rằng đau khổ cũng là một bản năng sống, thật ra chỉ là để an ủi, tự vuốt ve vết thương đã bị nhiễm trùng không mong chữa lành. Nỗi đau nào, nhất là nỗi đau tình ái, đều tàn phá tâm hồn con người. Những giọt nước mắt đã rơi đầy nơi vườn địa đàng. Ở đó, mỗi một nụ hoa khi được tái sinh đều đã hơn một lần nhúng vào bể khổ.

Tấn choàng tay qua vai Thảo. Trong ánh mắt nàng, chàng đã quên hết những phiền muộn bức dọc của cuộc đời. Không còn Nguyễn Hộ với triết lý sống duy ngã và trò ném đá giấu tay. Không còn Hoàng Tiến với nước cờ thí chốt đầy tính lá mặt lá trái. Không còn kiểu bạn bè theo dạng con buôn như Hồ Văn Xảo hoặc ả đàn bà mồm mép nhưng dĩ thỏa như thị Tiết. Tấn cũng quên hẳn dáng dấp lừng khừng của Tùng, một tác nhân ít ra đã làm vẩn đục mỗi tình của chàng và Thảo một thời gian dài. Một người đã xem kim cương cũng giống như mã não. Ở đó, cả một xã hội phù phiếm giả tạo trôi qua không để lại dấu vết như Browning đã nói: “Tha thứ là tốt, quên đi càng tốt hơn”.

Về đêm, gió biển trở nên lạnh. Tấn kéo áo chòang cho Thảo. Người nàng vẫn mềm mại như ngày nào. Khoảng cách mở ra mới đây thôi giờ đã bị thu hẹp gần như không có dấu vết. Một lần nữa, Tấn nhận ra sự kỳ diệu ở người đàn bà. Họ không khác gì biển. Lúc phong ba nổi lên, phái nữ đem lại cho ta sự tàn phá của cơn sóng thần hay sự đổi chiều của dòng hải lưu. Khi trời lặng gió, biển hiền hoà êm dịu và ngoan như một người tình. Với Thảo, đôi mắt nàng có màu của biển khơi nên thu hút mãnh liệt. Có lúc, thử ngồi phân tích, Tấn thấy phân nửa sự say mê của mình là dành cho đôi mắt. Thuy

Điền có câu ngạn ngữ thật tuyệt vời “Người ta không sống vì cái đẹp nhưng có thể chết vì nó”. Hay nói như các nhà tạo mốt: “Cái đẹp đã cứu thế giới”. Thử một phút tưởng tượng trên đời này không có cái đẹp, thật không còn gì chán bằng .

Thảo gấp cho Tấn miếng mực tươi luộc chấm mắm gừng, món ăn ưa thích của nàng.

-Ăn đi chứ! Sao anh trầm ngâm vậy?

-Hạnh phúc thường dẫn ta đến thái cực, một là nói huyền thuyên hoặc rất ít lời.

-Sao trước khi đi anh bảo là có nhiều điều muốn nói với em?

-Những điều anh muốn nói suy cho cùng lại là những cái làm lại từ đầu. Vì thế anh ngại phải nói ra.

-Ví dụ như những gì nào?

-Em không nhàm chán chứ?

Thảo cả quyết:

-Không đời nào! Đã bao lâu rồi anh có thấy người ta nhàm chán Trisstesse của Chopin hoặc bản Sonate cung đô trưởng của Mozart hay không?

-Em so sánh gì kì vậy?

-Em biết những gì anh muốn nói không ngoài lãnh vực tình yêu. Mà là tình yêu mãi mãi sẽ không làm cho ai phải nhàm chán cả. Anh nói thử xem.

-Ừ thế thì anh nói nhé! Em có yêu anh không?

Thảo nhìn chàng không chớp mắt. Hai đồng tử đứng yên phản chiếu ánh đèn màu trông thật kì ảo. Gió biển đùa mái tóc che khuất một bên má nàng. Tấn có cảm giác Thảo là người đàn bà vừa bước ra từ trong tranh. Miệng mím lại để khỏi bật cười, Thảo khe khẽ lắc đầu. Động tác này hoàn toàn tương phản với những lời được nói lên từ đôi mắt. Biết thế, nhưng Tấn vẫn nhìn xuống vờ ra dáng u buồn. Thảo ôm choàng lấy chàng, giọng ướm sùng như mưa phùn xứ Bắc:

-Em lại làm anh buồn nữa rồi! Xin lỗi nhé! Em đùa đấy. Thật tình em thương anh không biết để đâu cho hết. Một ngày chưa được sống chung với anh là tiếc nuối cho một ngày. Giá mà em có thể lấy được trái tim ra để cho anh xem.

Nàng nắm bàn tay Tấn đặt lên tim mình. Nơi đó, bộ máy quyết định sự sống, quyết định tình yêu của Thảo đập rộn rã.

-Càng nghĩ, em càng thấy ân hận với những điều đã làm trước đây. Nàng nói tiếp-Hình như lúc đó, một người nào khác chứ không phải em đã hành động. Anh còn giận em không?

Tấn âu yếm bờ vai và mái tóc nàng. Mùa xạ hương quen thuộc xuyên suốt cảm giác khoái cảm. Chàng đề nhẹ hai ngón tay lên môi Thảo:

-Không nhắc lại chuyện cũ nữa! George Elliot đã dạy “Bắt đầu biết hối hận là bắt đầu một cuộc sống mới”. Chúng ta hãy làm những du khách đứng trên cầu nhìn bóng ma dĩ vãng trôi xuôi theo dòng nước. Mai này, anh và em còn có thể mất mát nhiều hơn nữa trong cuộc sống, nhưng nhất thiết không được để mất lòng tự tin và mất tình yêu. Trên đời, cái gì mất thì cũng có thể tìm lại được ngoại trừ tình yêu. Chúng ta, không ai tắm hai lần trên một dòng sông. Hình như một nữ văn sĩ Pháp đã nói thế. Tình yêu cũng như dòng nước tưới mát cho cuộc đời, như nhựa cây làm cho xanh lá. Trên bàn cân, bên kia là tất cả, bên này là tình yêu. Nếu cất bỏ tình yêu đi, cái tất cả bên kia sẽ không còn là gì cả.

-Vậy theo anh, tình yêu là trên hết, là vạn tuế?

-Anh không lập luận như vậy, nhưng thực tế cũng không cách xa mấy. Ai sống mà không bị ràng buộc bởi hàng ngàn yếu tố nhưng có yếu tố nào mang tính bao trùm như tình yêu không? Em sẽ cảm thấy tội nghiệp khi quan sát một người cô độc không biết thế nào là tình yêu, nhưng em sẽ xót xa bội phần khi chứng kiến một kẻ trót đánh mất tình yêu.

-Như chúng ta vừa rồi chẳng hạn?

Tấn gọi tính tiền đoạn choàng vai Thảo đi ra phía biển. Màn đêm đã trả lại sự yên tĩnh cho biển khơi. Xa xa, ngọn hải đăng cao vút với ánh đèn màu đỏ chớp tắt không một mỏi.

-Vừa qua em chỉ cảm nhận có một nửa nỗi thống khổ vì nửa kia đã thuộc về anh. Thế nhưng chả lẽ bao nhiêu đó không đủ để em nghiệm ra chân lý?

Thảo nép người thật sát vào Tấn như để tìm chút hơi ấm. Giọng nàng đầy vẻ tình tứ:

-Không những đủ mà còn thừa là đằng khác. Nửa của anh em sẽ mua lại bằng sự chấp nhận làm vợ. Anh bằng lòng chưa?

-Người ta bảo khi yêu người đàn ông vất vả nhất. Nhưng lấy nhau, người đàn bà thiệt thòi nhất. Em đã suy nghĩ kỹ?

Ánh đèn ô tô ngoài đường rọi yếu ớt đủ soi sáng cảnh hai người hôn nhau. Thảo dùng khăn tay lau môi cho Tấn và bảo:

-Ngạn ngữ có câu “Lấy nhau là dịch một bài thơ ra văn xuôi”. Từ ngày quen nhau, anh chỉ tặng em toàn thơ. Giờ thì nên dịch ra văn xuôi là vừa.

Tấn bồng Thảo trên tay.

-Hoan hô những cuộc sống đi sau tình yêu!

Thảo nũng nịu:

-Một lần nữa định nghĩa với em tình yêu là gì đi!

-Tình yêu là nỗi nhớ thương không rời, là sự hờn ghen vô lối, là sự mềm lòng dễ thương, là sự tha thứ cao hơn cái mình vốn có. Tình yêu là tất cả. Vì nó đem lại hạnh phúc nên tình yêu cũng đồng nghĩa với Thiên Đường.

Biển vẫn rì rầm điệu nhạc quen thuộc với những con sóng vỗ bờ. Thành phố Nha Trang ngái ngủ trong vòng tay mát rượi của biển. Trên đường về khách sạn, cả Thảo lẫn Tấn đều có cùng một ý nghĩ “Hãy trân trọng, hãy giữ gìn, đừng bao giờ đánh mất Thiên Đường”!!!

Nha Trang 1992

tiềngiang

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 28/06/2010 11:43:07 CH